

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi Ekim-Kasım-Aralık, 2011

Yıl:1

Cilt: 1

Sayı:4

Ekim, Kasım, Aralık 2011
(Miladi)

Zilkade, Zilhicce, Muhar-
rem, Safer 1432-1433
(Hicri)

İhaa, Nübüvvet, Fatah 1390
(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası

Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V.

Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel: Fax:

069 50688741 069 50688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

“Maneviyat” is a Turkish
Magazine of Ahmadiyya
Muslim Jamaat e.V.
Germany

“Maneviyat” ist eine
türkische Zeitschrift der
Ahmadiyya Muslim Jamaat
e.V. Deutschland

İçindekiler

Kuran-ı Kerim	2
Hadis-i Şerif	3
Kuran-ı Kerim'in Doğru Tefsirinin Yedi Prensibi	4
İslam Almanya'ya göre mi?	7
Çocuklara Nasihatler	16
Hilafet Konusunda Şii İnancı	19
Kuran ve İncil ışığında Hz. İsa'nın ^{as} çarmıha gerilmesi	23
Ahmediler itaati neden severler?	29
Kavl-i Sedid (Eğri Olmayan Söz)	33
Vakf-e Zindigi'nin Fazileti ve Zorlukları	35
Dua ve İbadetin Lezzetine Ulaşmak	37
“Hz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında	45
Minhac-ut Talibîn'den	49
Dua Gerçeği ve Duanın Şartları	51
Önemli Bir Duyuru	56

Contents

The Holy Quran	2
Traditions of the Holy Prophet ^{pbuh}	3
The seven principles of exegesis	4
Does Islam suit Germany?	7
Advice to Children	16
The Shiite belief regarding the Islamic Khilafat	19
The crucifixion of Jesus according to the Holy Quran and the Bible.	23
Why do Ahmadies love obedience?	29
"Qaul-e-Sadid" (a speech free from any crookedness)	33
The excellence of a devotee and the associated hardships	35
Developing a taste for prayer and worship	37
"The impossibility of Jesus's divinity" in the light of the Old and the New Testaments	45
Excerpts from "Minhaj-ul-Talibeen"	49
The reality of prayer and its preconditions	51
An important announcement	56

Kuran-ı Kerim

Maide Suresi, ayetler 9-11

9. Ey inananlar! Adalet ile şahitlik ederek, (daima) Allah için hazır bulunun. Bir topluluğa olan düşmanlığınız, sizi adaletsizliğe sevk etmesin. (Daima) adaletli olun. Bu, takvaya daha yakındır. Allah'ın takvasını benimseyin. Şüphesiz Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوِّمِينَ لِلَّهِ
شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا
نُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا ۖ اِعْدِلُوا ۚ هُوَ
أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ⑩

10. Allah inanıp (da, yerli yerinde) iyi işler yapanlara, mağfiret ve büyük mükâfat vadetmiştir.

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ⑪

11. İnkâr edip, ayetlerimizi yalanlayanlarsa, Cehennemlik olanlar (da,) işte onlardır.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ⑫

Hadis-i Şerif

İbn-i Ömer^{ra} Hz. Resulullah'ın^{sav} şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Birbirinize haset etmeyiniz. Birbirinize zarar vermek için fiyatları arttırmayınız. Birbirinize kin tutmayınız. Birbirinize nefretle arkanızı dönmeyiniz. Başka birisi bir şeyi satın almak için pazarlık yapmaktayken, siz onu satın almak üzere araya girmeyiniz. Allah'ın kulları olarak birbirinize kardeş olunuz. Bir Müslüman öteki Müslüman'ın kardeşidir. Bir Müslüman ötekine zulmetmez. Onu hakir görmez. Onu küçük düşürmez.” Resulullah^{sav} üç kere göğsünü, yani kalbini işaret ederek: “Takva yani Allah korkusu buradadır. Birinin Müslüman kardeşini hakir görmesi yeterli bir kötülüktür. Bir Müslüman'ın kanı, malı ve namusu öteki Müslüman'a haramdır. (Yani her Müslüman öteki Müslüman'ın kanına, malına ve namusuna karşı saygılı olmalıdır)” buyurdu. (Sahih-i Muslim) **Kaynak: Hadislerden Seçmeler, Sy.27**

Kuran-ı Kerim'in Doğru Tefsirinin Yedi Prensibi

İslamiyet'in ilk devirlerinde, Kuran-ı Kerim'in tefsirinde Hz. Resulullah^{sav}, sahabeler ve tabiinden gelen rivayetler dikkate alınıyordu. Sonraki devirlerde, tefsir için farklı yöntemler de benimsenmeye başladı ve bununla birlikte tefsir için hangi kaynakların muteber olacağı, hangi kaynaklara ne ölçüde güvenileceği, bu kaynaklar arasında sıralamanın ne olacağı ve buna benzer konular tartışılmaya konu oldu. Böylece sonu gelmeyen bir münazara, birbirinden farklı birçok fikirler ve en önemlisi de bu gibi tartışmalardan kaynaklanan bölünmeler ortaya çıktı.

Hız. Resulullah^{sav}, Vadedilen Mehdi ve Mesih'in^{as} "Hakemen Adlen" olacağını, yani Ümmet-i Müslime'nin problemlerinin çözümünde insafla karar vereceğini haber vermişti.¹ Nitekim Vadedilen Mehdi ve Mesih Hız. Mirza Gulam Ahmed^{as} aynen hadis-i şerifte haber verildiği üzere, birçok konuda ol-

duğu gibi bu konuda da, yani "Doğru tefsirin ölçüleri" konusunda da insafla yol göstermiştir. Makalemizde, Vadedilen Mehdi ve Mesih'in^{as} "Berekât-üd Dua" adlı eserinde bu konuyla ilgili yazdıklarını okuyacaksınız. Her tarafsız ve vicdan sahibi kimse Hız. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} Ümmet-i Müslime'nin hayrını isteyen doğru birisi olduğunu anlayacak ve bu yazılardan istifade edecektir.

(1) Doğru tefsirin ilk ölçüsü Kuran'ın şahitle-ridir. Kuran-ı Kerim, doğruluklarının ispatı yahut ortaya çıkarılışı için başkalarına muhtaç olan diğer alelade kitaplar gibi değildir. Bu gerçeği dikkatli bir şekilde hatırimızda tutmamız gerekir. O, bir tuğlası sökülünce bütün binanın şekli bozulan çok mütenasip bir bina gibidir. Onun, en az on yahut yirmi şahidi bizzat kendi içinde bulunmayan hiç bir doğruluğu yoktur. Onun için eğer Kuran-ı Kerim'in bir ayetinin bir mealini beyan edersek, onu tasdik etmek üzere Kuran-ı Kerim'den başka şahitler bulunup bulunmadığına da bakmamız gerekir. Eğer diğer şahit-

¹ Sahih-i Buhari; C.1; Kitab-ül Enbiya; bab-ü Nüzul-i İsa

ler bulunmazsa, aksine aynı mealdeki diğer ayetlere zıt olduğu müşahede edilirse, verdığımız o mealin tamamen batıl olduğunu da anlamamız gerekir. Çünkü Kuran-ı Kerim'de çelişkinin bulunması mümkün değildir. Doğru mealı desteklemek üzere Kuran-ı Kerim'de apaçık şahitler ordusunun varoluşu, işte o mealin gerçek ve doğru olduğunun göstergesidir.

(2) İkinci ölçü, Hz. Resulullah'ın^{sav} tefsiridir. Sevgilimiz ve en yüce peygamber Hz. Muhammed Resulullah'ın^{sav} Kuran-ı Kerim'i en fazla anladığı şüphesizdir. Onun için eğer Hz. Resulullah'dan^{sav} bir tefsir ispat edilirse, her Müslümanın onu hemen ve hiç şüphe etmeden kabul etmesi gerekir. Yoksa bu, kendisinde dinsizliğin ve felsefeciliğin bir damarı var anlamındadır.

(3) Üçüncü ölçü ashapların^{ra} tefsiridir. Ashopların^{ra}, Hz. Resulullah'ın^{sav} nurlarını alanlar ve nübüvvet bilgisinin de ilk varisleri olduklarında asla şüphe yoktur. Onlar üzerinde Yüce Allah'ın^{cc} büyük lütufları vardı ve İlahi yardım onların anlayabilme kuvvetleri ile birlikteydi. Çünkü onlar yalnız sözle iddia etmekle kalmayıp, halleriyle de iddialarını ispat ediyorlardı.

(4) Dördüncü ölçü, bir kimsenin kendi pak nefsi ile Kuran-ı Kerim'i dikkatle incelemesidir. Yüce Allah^{cc} bu konuda:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿١﴾

buyurmuştur. Yani Kuran-ı Kerim'in gerçek mealı ve ince sırları ancak kalbi pak olan kimselere açılır. Çünkü kalbi temiz olan bir kimseye Kuran-ı Kerim'in pak marifetleri, onun tabiatının uygun olmasından dolayı açılır ve o, onları tanır ve koklar. Onun kalbi, yalnızca o yolun doğru olduğunu açığa vurur. Onun kalbinin nuru, doğruluğu inceleyip bulmak için iyi bir ölçü olur. O bakımdan bir insan, sahib-i hal olmayınca ve peygamber-

lerin geçtiği ince yoldan geçmedikçe, küstahlık ve kibir yoluyla müfessir-i Kuran oluvermesi kendisi için uygun bir iş değildir. Yoksa o 'tefsir bir-rey' olacaktır. Hz. Resulullah^{sav} onu yasak etmiştir ve;

مَنْ فَسَّرَ الْقُرْآنَ بِرَأْيِهِ فَأَصَابَ فَقَدْ أَخْطَأَ

buyurmuştur. Yani, kim sadece kendi düşüncesine göre Kuran-ı Kerim'i tefsir ederse ve kendi fikrine göre iyi bir tefsir beyan etmişse, yine de o kötü bir tefsir beyan etmiş olur.

(5) Beşinci ölçü Arapça lügatidir. Ancak Kuran-ı Kerim bizzat kendi vasıtalarını o derece beyan etmiştir ki, Arapça lügatleri incelemeye pek gerek yoktur. Elbette bilgimizi arttıracığı kesindir. Hata bazen lügati incelemek vasıtasıyla okuyucunun dikkati Kuran-ı Kerim'in bazı gizli sırlarına çekilmiş olur ve böylece gizli bir sır da ortaya çıkar.

(6) Manevi âlemi anlamak için altıncı ölçü cismani yani fiziki âlemdir. Çünkü Yüce Allah'ın^{cc} yarattığı her iki âlemde tastamam bir uyum bulunmaktadır.

(7) Yedinci ölçü ise Vahy-i velayet ile mükâşefat-ı muhaddesindir. Bu ölçü sanki bütün (diğer) ölçülerden daha üstündür. Çünkü vahy-i muhaddesiyet sahibi, tabi olduğu peygambere tam olarak benzer ve onun rengini taşır. O, yeni bir nübüvvete sahip olmadan ve din yasalarını değiştirmeden, bir peygambere verilen bütün vasıflar kendisine verilir. Kesin bir şekilde doğru talimat kendisine açılır. Yalnız bu kadarla kalmayıp tabi olduğu peygambere indirilen bütün durumlar kendisi üzerine de bir mükâfat olarak indirilir. Onun için onun açıklamaları ve sözleri sadece tahminler olmaz. Aksine o, göreyerek söz söyler ve dinleyerek konuşur. Bu yol da bu ümmet için açıktır. Hiç bir gerçek varis bulunmaması ve bir dünya kurdu olarak, onun şöhreti, şanı ve de dünya sevgisi ile saygısı peşinde olan birisinin nübüvvet bilgisine varis olması asla mümkün değildir. Çünkü Yüce Allah^{cc} mütahhir'in yani kalbi

¹ Vakıa suresi, ayet 80

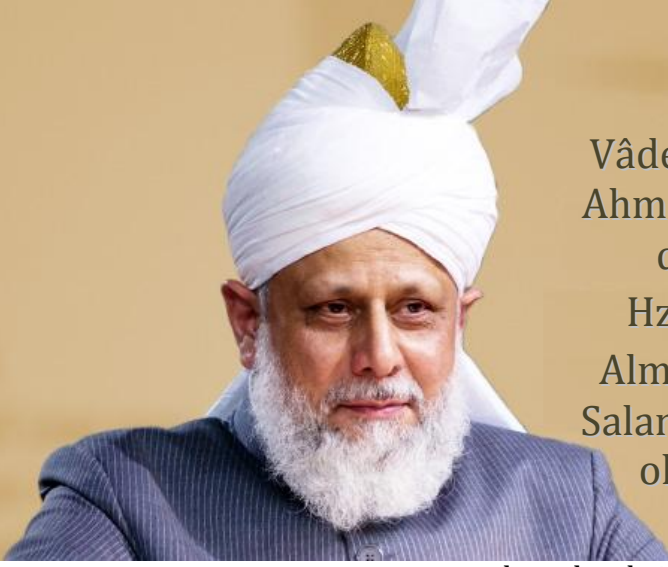
temiz olan pak kimseler dışında nübüvvet bilgisinin hiç kimseye bahşedilmeyeceğini vaat etmiştir. Hatta bir kimsenin kendi pis durumuna rağmen Nebi'nin^{as} varisi olduğunu iddia etmesi, bu yüce bilgiyle alay etmektir. Ancak gerçek varislerin varoluşunu inkâr etmek de büyük bir cehalettir. Keza nübüvvet sırlarını artık geçmiş bir hikâye gibi kabul etmek ve onların varoluşunu, bizim gözlerimiz önünde bulunmayışını hatta bulunmasının da imkânsız olduğunu ve onların bir örneğinin mevcut olmadığını savunmak da bir cahilliktir. Gerçek ise böyle değildir. Eğer durum böyle olsaydı, İslam diri bir din olarak adlandırılmazdı. Aksine diğer dinler gibi, o da ölü bir din olurdu. Bu durumda nübüvvet meselesine inanmanın da ancak bir hikâye olduğu ve önceki asırlarda geçtiği söylenirdi. Fakat Yüce Allah^{cc} böyle istemedi. Çünkü O, İslam'ın diri olduğunun ispatının ve vahyi inkâr edenleri daima ve her çağda cevapsız bırakabilecek olan nübüvvetin kesin gerçeğinin, ancak vahiy silsilesinin muhaddislik renginde ebediyen devam etmesi durumunda baki kalabileceğini iyi biliyordu. İşte O, aynen bunu yaptı. Muhaddisler mükâlemeyi İlâhi şerefine ulaşmış kimselerdir. Onların kişisel cevherleri yani iç durumları, peygamberlerin kişisel cevherleriyle çok güçlü bir benzerlik içinde olur. Onlar nübüvvetin olağanüstü özellikleri için baki kalmış olan deliller şeklinde olurlar ki, vahyin inmesinin ince meselesi hiçbir çağda delilsiz ve ispatsız kalarak yalnız bir hikâye şekline dönüşmesin. "Peygamberlerin bu dünyadan varislerini bırakarak göçtükleri düşüncesi asla doğru değildir. Şimdi artık kendileri hakkında bir düşüncüyü ileri sürmek bir hikâye beyan etmekten daha değerli değildir," düşüncesi de doğru olamaz. Aksine her asırda ihtiyaç anında onların varisleri doğmuşlardır. Bu asırda da Yüce Allah^{cc} aciz kulu olarak ben varım. Yüce Allah^{cc} beni bu çağın ıslahı için göndermiştir ki, Yüce Allah^{cc} öz yardımını olmadan giderilmesi mümkün olmayan yanlışlıklar Müslümanların düşüncelerinden çıkarılsın. Keza inkâr edenlere doğru ve diri olan Allah^{cc} ispatı sunulsun. Ay-

rica İslam'ın yüceliği ve gerçeği taptaze mucizelerle ispat edilsin. İşte bunlar gerçekleşmektedir. Kuran-ı Kerim'in maarifleri yani ince anlamları belirmektedir. Kelam-ı Rab-bani'nin incelikleri ve derinlikleri açılmaktadır. Keza ilâhi alametler ve olağanüstü mucizeler ortaya çıkmaktadır. Yüce Allah^{cc} İslam'ın güzelliklerinin, nurların ve bereketlerin yeniden tecellisini göstermektedir. Her kimin gözleri varsa görsün. Her kimin kalbinde gerçek coşku varsa talep etsin. Her kimin kalbinde Yüce Allah^{cc} ve Muhammed Resulullahⁱⁿ bir zerre sevgisi varsa o, kalksın ve denesin ve böylece Yüce Allah^{cc} pak elinin temel taşını koyduğu, Allah^{cc} bu sevgili Cemaatine girsin. Şimdi artık vahy-i velayetin yolu kapalıdır ve mucizeler artık zahir olamaz ve dualar da artık kabul edilmez demek, selametın değil aksine ancak helâk olmanın yoludur. Yüce Allah^{cc} lütfetiğini reddetmeyiniz. Kalkınız ve deneyip araştırınız. Daha sonra eğer benim alelade anlayışa, alelade akla ve alelade yeteneklere sahip olduğumu görürseniz, beni kabul etmeyiniz. Ancak eğer kudretin bir mucizesini görürseniz ve Hakk'ı destekleyenlerde, keza Yüce Allah^{cc} konuştuğu kimselerde belirlenmeye devam etmiş olan elin parlaklığını bulursanız, o zaman beni kabul ediniz. Yüce Allah^{cc} kulları üzerinde ki en büyük lütfu şudur ki; O İslam'ın ölü bir din olduğunu görmeyi kesinlikle istemez. Aksine O, daima yakın yani kesin bilgi, marifet ve düşmanları susturma yollarını açık tutmak istemektedir. Bunu kesin biliniz ve de anlayınız. Biraz düşününüz. Eğer nübüvvet vahyini inkâr eden biri varsa, sizin bu düşünceniz tamamen bir kuruntudur derse, o vahyin bir örneğini göstermekten dışında hangi delil onun ağzını kapatabilir ki? İlâhi bereketler ancak birkaç sene İslam'da kaldı ve sonrasında o, kuru ve ölü bir din oluverdi demek bir müjde midir, yoksa kötü bir haber mi? Doğru bir din için sadece bu alametler mi olmalıdır?

Hazırlayan: Osman Şeker

Kaynak: Berekât-üd Dua (Çeviren: Dr. Muhammed Celal Şems)

İslam Almanya'ya göre mi?

25 Haziran 2011 günü
Vâdedilen Mesih'in 5. Halifesi ve
Ahmediye Müslüman Cemaatinin
dünya çapındaki Başkanı
Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba},
Almanya Yıllık Toplantısı (Jalsa
Salana) sırasında misafirlere özel
olarak bir hitapta bulundu.

Almanya Müslüman Ahmediye Cemaati Yıllık Toplantısının (Jalsa Salana) ikinci günü olan 25 Haziran 2011 tarihinde, Vâdedilen Mesih'in V. Halifesi ve Müslüman Ahmediye Cemaati'nin dünya çapındaki Başkanı Hazretî Mirza Masrur Ahmed^{atba}, 300 kişiden kalabalık, Ahmedi olmayan bir misafir grubuna hitaben konuşmuştur. Konukların büyük bir bölümü Almanya'dan olmakla birlikte, Makedonya, Slovenya, Kosova, Bosna, Arnavutluk, Bulgaristan, Türkiye, Malta, Macaristan, Litvanya, Estonya ve de çeşitli Arap ülkelerinden temsilciler dinleyicilerin arasında hazır bulunmuşlardır. Konuklar arasında doktorlar, öğretmenler, avukatlar, politikacılar gibi çeşitli meslek gruplarından temsilcilerin yanı sıra, sıradan vatandaşlar da yerlerini almışlardır. Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba} tarafından yapılan konuşmanın İngilizce olarak metne dönüştürülmüş halinin, Türkçeye yapılan çevirisi aşağıda sunulmaktadır.

Teşehhüt, Taavvuz ve Besmelenin ardından Vâdedilen Mesih'in Halifesi şöyle buyurdu:

“Tüm Seçkin Konuklar;

Esselamu Aleykum ve Rahmetullahu ve Berekatuhu.

Öncelikle, dinimize mensup olmadıkları halde, Yıllık Toplantımız (Jalsa Salana) içerisinde yer alan bu etkinliğimize gelerek katılan misafirlerimize teşekkür etmek istiyorum. Bugünkü program, özellikle Ahmedi olmayan dostlarımız için düzenlenmiştir. Şüphesiz çoğunluk, ya da en azından çok sayıda misafirimiz, Müslüman değildir.

Muhakkak ki bu etkinliğe katılımınız, sizlerin geniş fikirli olduğunuzu ve Alman vatandaş-

ları olarak, imani farklılıklara aldırmandan birbirini anlamak ve kabullenmenin önemi ne değer verdiğinizi göstermektedir.

Almanya'daki Müslüman Ahmedilerin büyük bir çoğunluğu Alman asıllı değildir. Aslında birkaçı dışında, büyük çoğunluk Pakistan ya da Asya kökenlidir. Bu, sizlerin buraya gelirken yalnızca imani farklılıklara değil, milli ve kültürel farklılıklara da aldırmandan geldiğinizi göstermektedir.

Almanya'nın bir kısım yerel halkının atalarının Asyalı olduğu söylenmektedir. Dünya milletleri kültür ve dil anlamında bölünmüş gibi görünseler de, aslında onların kültürleri ve dilleri çoğunlukla ortak köklere dayanmaktadır.

Örneğin; Hint-Pak alt kıtasına bakacak olursak, uzun bir dönem boyunca çeşitli kavimlerin o topraklara gelip yerleştiklerini gözlemleyebiliriz. Sadece Pakistan'a bakacak olursak, düzinelerce kavmi ve “kardeşlik” sisteminin oluştuğunu görebilmemiz mümkündür. Birçok devrin ardından, bu farklı gruplar bir araya gelip bir millet olmuştur. Bu bağlamda dünyanın farklı yerlerinden Almanya'ya gelip buraya yerleşen Pakistanlılar ve diğer ülke vatandaşları hakkında da konuşmak istiyorum. Şüphesiz ki, zaman içerisinde onların çocukları ve torunları da, renklerine ve ırklarına aldırmandan kendilerini gerçek Almanlar olarak adlandırıp değerlendireceklerdir. Doğrusu onların çoğu

Alman yaşamını, yerel geleneklerini ve yeme alışkanlıklarını da hızla benimsemişlerdir. Daha da ötesinde, bu ülkeyi korumak adına bazıları Alman silahlı kuvvetlerine katılmışlar, diğerleri ise hukuku savunmak ve korumak adına kamu hizmetinde ve güvenlik kurumlarında yerlerini almışlardır. Bazıları toplumsal hizmetlerin değişik alanlarında çalışmayı tercih ederlerken, diğerleri ise bu ülkenin ekonomik gelişimini sürdürmek üzere, ticaret ve sanayi sektörlerine girmişlerdir.

Bunun yanı sıra, bilim adamı olmuş mülteciler de bulunmaktadır. Böylece onlar, ülkenin bilimsel ilerlemesine katkı sağlamaktadırlar. Tüm bu çabalar ve faaliyetler, bu insanların Almanya'ya olan sadakatlerini ispatlamakta olup, onların bu ülkenin etkin bir parçası haline geldiklerini de göstermektedir.

Buraya gelip katılımınız ise, işte aslen Pakistan asıllı olan ve geçmiş birkaç yıldır iyice tanıdığınız Müslüman Ahmediler ile olan münasebetlerinizin sonucudur. Benim duam, Allah'ın^{cc} sizin aydın düşünüşünüzü muhafaza etmesi ve hepiniz tarafından ortaya konan bu niteliğinizin, O'nun tarafından çoğaltılmaya devamı yönündedir.

Bu göçmenler filan ülkeden geliyorlar ya da falan dinin mensuplarıdır, bu nedenle Almanya'nın bir parçası olmaları mümkün değildir düşüncesi asla aklınızdan geçmemelidir. Eğer böylesi bir fikir gelişecek olursa bu toplumda huzursuzluk başlamasına yol açabilir.

Unutmayın ki, ufak ve görünüşte önemsiz konular ile küçük kuşkular, büyük problemleri doğururlar. Bunlar yalnızca birkaç bireye veya gruba zarar vermekle kalmaz, aksine bütün bir ülkenin gelişimine engel olurlar. Sadık hiç bir Alman vatandaşı, Almanya'yı bugünkü konumuna getirmek ve orada muhafaza etmek üzere ortaya konulan büyük çabaların tehlikeye atılmasına asla tahammül gösteremez. Doğrusu, ülkesini seven bir kimse, böylesi bir eylemi aklından bile geçiremez.

Buraya yerleşmiş Müslüman Ahmediler de memleket edindikleri ülkeyi sevmekteler ve daima onun gelişimini arzu etmekteler. Ül-

kesine sadık olmak ve bağlılık duymak, buraya göç etmiş ve Almanya tarafından kabul görmüş her Müslüman Ahmedinin yalnızca manevi bir sorumluluğu olmayıp, bu aynı zamanda onun imani bir görevidir de.

Batılı ülkelerin önemli bir özelliği, onların imani meseleleri ve dini, siyasetten ayrı tutmalarıdır. Din, her birey için, Allah^{cc} ile kendisi arasındaki kişisel bir mesele olarak bırakılmıştır. Siyaset ve devlet ise laik alanlar olarak değerlendirilirler.

Belki kilise ile devlet arasında ayrımın henüz olmadığı önceki dönemlerin kötü deneyimlerinin bir sonucu olarak veya modern çağın belli başlı bazı Müslüman gruplarının aşırılıkları sebebiyle, günümüzde birçok Batılı ülkeyi, dini bir örgütün ismini ya da bizzat İslam'ın adını duyduklarında, endişe ve korkuya kapılır halde bulmaktayız. Sonuç olarak genellikle düşünülmeden ortaya çıkan olumsuz bir tepki ile karşılaşılır.

Belli bazı Müslüman grupların eylemleri bu reaksiyonu haklı kılmaktadır, çünkü bazı Müslümanlar İslam'ın içinde aşırılık ve terörün yaygın olduğu son derece dehşet veren bir imajını çizmektedirler.

İslam, haksız yere bir kimsenin öldürülmesi tüm insanlığı öldürmekle aynıdır, diye buyurmuştur:

“...Eğer biri, kimseyi öldürmeyen ve yeryüzünde kargaşalık çıkarmayan birini öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Bir kimseyi kurtararak, ona hayat verirse, sanki bütün insanları diriltmiş gibi olur...”¹ Kuran-ı Kerim'e ait bu güzel öğretiye ilaveten, Yüce Peygamber Hz. Muhammed^{sav} de şöyle buyurmuştur: “Kim intihar ederse, o mümin olamaz ve Cehennem'e gitmeye de müstahaktır.”

Eğer bu noktaları göz önüne alıp, İslam'ın öğretilerini incellerseniz, ister intihar eylemi, ister bombalama, isterse başka türlü bir şekilde masum insanların öldürüldüğü herhangi bir terör eyleminin, İslam'a tamamen ve bütünüyle aykırı olduğunu görürsünüz. Bu nefret dolu eylemler, dünya üzerindeki

¹ Maide suresi, ayet 33

karışıklığı ortadan kaldırmak bir yana, ancak karışıklıkları körüklemektedir.

Bugün yeryüzünde terörizmin sonucu olarak binlerce yetim kalmış çocuk bulunmaktadır. Diğer tarafta ise, binlerce ana-baba çocuklarının gömülmesine göğüs gererken, binlerce hanım da dul kalmaktadır. İntihar bombalamaları tümüyle yıkıcı ve yerel ekonomileri harap edici özellikler taşımaktadır. Ekonomi çöktüğünde ise, bu yine huzursuzluk ve nihayetinde karışıklığa yol açar bir hâl alır. Burada ayrıca değinmek istediğim; bugünün savaşlarıyla mahalli insanların yaşamlarının, insanlığa bir nebze saygı duyulmaksızın yok edilmekte olduğu gerçeğidir. Bu savaş yaklaşımı yalnızca vahşeti ortaya koymayıp, aynı zamanda yerel ekonominin zarar görmesine de sebepler oluşturur. Hâlbuki bir Müslüman Ahmedî'nin bakış açısıyla, bizler her türlü karışıklığa ve gelişigüzel kan dökülmesine karşıyız.

Biz aynı zamanda, hükümetlerin emri ile rastgele ateş açılmasına ve bombalamalara da karşıyız. Çünkü böylesi bombalamalar gerçekleştiğinde, bu insan haklarının tam anlamıyla gasp edilmesine ve sonuç olarak hayatların sebepsiz yere yitirilmesine yol açmaktadır.

Söylediğim gibi, Batı dünyasında kilise ve devlet birbirinden ayrı tutulur. Bu ayrıma yol açan gerekçeler her ne olursa olsun, nihai olarak elde edilen sonuç yararlı olmuştur. Bu tür devlet sistemi çok daha sorunsuz ve adil işlemektedir.

Batılı devletlerin bu olumlu deneyimi, onların Müslüman dünyasında gözlemlediklerinden tamamen farklıdır.

Onların gördükleri, Müslümanların zahirdeki derin dini eğilimleridir. Onlar belli başlı İslami devletleri, kendi halklarına karşı çok sert tedbirler alırlarken ve hatta onlara karşı şiddet uygularlarken görmektedirler. Ayrıca onlar, bir takım terör örgütlerinin aşırı eylemlerini gözlemler ve yetersiz bilgi ve anlayış içerisinde, o aşırı eylemlere değil de, İslam'a itirazda bulunurlar. Netice olarak, İslam dini aleyhinde sert tepkiler kaçınılmaz bir halde ortaya çıkar.

İddiamız, İslam'ın evrensel bir din olduğudur. Onun öğretileri, en ufak meselelerden, en yüksek önemdeki konulara ve uluslararası ilişkiler ile alakalı olan hususlara kadar hayatın tüm unsurlarını kapsadığından dolayı, İslam tüm insanlık içindir.

Kuran-ı Kerim'in metni günümüze orijinal hali ile aynen ulaşmıştır. Ona ne tek bir harf eklenmiştir, ne de ondan tek bir harf eksiltilmiştir. Bu gerçek, birçok doğubilimci ve Müslüman olmayan tarihçi tarafından da doğrulanmıştır.

Peki, Kuran-ı Kerim ne buyurmaktadır?

O bize, dinin her bir bireyin kendi başına karar vereceği şahsi bir meselesi olduğunu öğretmektedir.

O bize, din ve devlet meseleleri tamamen ayrı tutulmalı ve dini farklılıklar da adaletsiz eylemlere yol açmamalı diye öğretmektedir. Bir ayet-i kerimesinde Kuran-ı Kerim bize şöyle buyurmaktadır:

“Dinde zorlama caiz değildir.¹”

Bazılarınız bu ayetin, İslam'ın Yüce Peygamberi^{sav} Medine'de bir hükümet kurduğu dönemde nazil olduğunu bilemeyebilirsiniz. O dönemde, hem Yahudiler hem de diğer kabileler ile bir antlaşma yapılmış ve yürürlükte Yüce Peygamber'in^{sav} Devlet Başkanı olarak kabul edildiği işler bir hükümet de oluşmuş durumdaydı.

Din ve devleti birbirinden ayrı tutmak hakkındaki kesin hüküm, doğru ve yanlış arasındaki farkın apaçık olduğu ve Müslümanların kendi dinlerinin doğruluğuna inandıkları ve öğretilerin ise paralel olmadığına kanaat getirdikleri koşullarda ve zamanda inmiştir. Buradaki kesin hüküm ile bu mükemmel öğretilerin, başkalarına şiddet ve adaletsizce eylemler ile değil, ancak sevgi ve şefkat ile yayılması gerektiği aşikâr olmuştur.

Allah^{cc} buyurmuştur ki; adaletli bir yönetim için gereken şartlardan biri, dini meseleler ile devlet meselelerinin ayrı tutulmasıdır ve her vatandaşa da kendisi için gerekli kılınan hakların tanınmasıdır.

Bu prensip kesin olup istisnasızdır. Öyle ki, size karşı nefret taşıyan ve muhaliflikleri se-

¹ Bakara suresi, ayet 257

bebi ile size tekrar tekrar ve her şekilde zulmeden insanlara karşı bile, adaletli davranmanız gerekli kılınmıştır.

Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

“Ey inananlar! Adalet ile şahitlik ederek, da-
ima Allah için hazır bulunun. Bir topluluğa
olan düşmanlığınız, sizi adaletsizliğe sevk
etmesin. Daima adaletli olun. Bu, takvaya
daha yakındır. Allah'ın takvasını benimseyin.
Şüphesiz Allah, bütün yaptıklarınızdan ha-
berdardır.”¹

Üzerinde dinin herhangi bir etki sahibi ol-
maması, bu devlet yönetiminin temel pren-
sibidir. Dini farklılıklar adaletin uygulanması
karşısında bir engel oluşturmamalıdır.

Şimdi tüm bunları dinledikten sonra, kim İslam'ın öğretilerinin adaletsiz olduğunu iddia edebilir ki? Kendilerini adaletli ve eğitilmiş olarak görenlerin, bir defa anladıktan sonra İslam'ın öğretilerini yanlış sayacaklarına ben inanmıyorum.

Bir kimsenin, İslam'ın gerçek öğretisini takip etmeyen bazı Müslüman grupları yanlış olarak kategorize etmesi, elbette ona ait bir hakdır. Yanlış davranışlar ve eylemlerde bulunanlar, hangi dine ait olurlarsa olsunlar, kınanmalıdırlar. Gerçek adalet budur ve bu, dünya barışı, sevgi ve şefkat değerlerinin gelişip büyümesi için de gereklidir.

Bu kısa süre içerisinde sizlere İslam'ın tüm güzel öğretilerinden söz edebilmem imkânsızdır. Ancak bugün burada bulunan sizlerin iyi eğitilmiş kimseler olmanızdan dolayı, sadece tek taraflı bir hikâyeye dayanarak hüküm vermemenizi sizlere tavsiye etmeliyim. Hâl böyle iken, sizler bir de İslam'ın Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından resmedilen tasvirine bakınız. Bizim sunduğumuz İslam'ın bu tasviri, İslam'ın yeni bir sureti değildir. Bizim İslam anlayışımız, Kuran-ı Kerim'e ve İslam dininin kurucusu Yüce Peygamber Hz. Muhammed^{sav} Efendimizin öğretilerine tamamen uygundur. Bunlar, sizlerin de yargılarınızı dayandırmanız gereken öğretilerdir.

Bizler, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu olan Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} za-

manın müceddidi olduğuna ve ellerindeki kitaplar ve öğretilere binaen tüm dinlerin takipçilerinin de bekledikleri, Vâdedilen Mehdi ve Mesih olduğuna inanıyoruz. O, insan ile Allah arasındaki münasebeti kurmak üzere ve ayrıca insana, başkalarının haklarını tanıması hususunu hatırlatmak üzere gelmiştir. O, bu yeryüzünü bir barış cennetine dönüştürmek için gelmiştir.

Bir keresinde kendisi şöyle buyurmuştur:

“Allah'ın beni tayin ettiği görev, Allah ile O'nun yaratıkları arasındaki münasebeti sar-san rahatsızlığı gidermem ve aralarında sevgi ve dürüstlük ilişkisini yeniden tesis etmemdir. Hak olanın duyurulması yoluyla ve dini anlaşmazlıklara da son vererek ben, beraberimde barışı getirmeliyim ve de dünyanın gözünden saklı olan İlahi gerçekleri açıkça göstermeliyim.”²

Dinsel nefret bütün dünyayı içine çekmiştir. Daha ziyade şöyle söylemeliyim; Modern devirde diğer dinlerin takipçileri ile agnostik ve ateistler gibi bazıları, haksız yere İslam'ın öğretilerini hedef almaktadırlar.

Şimdi ise bu çağda, Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusu, İslam'ın öğretilerine itiraz edenleri tamamen suskun hale getirmiştir. O bunu, kendi amelleri ve içinde İslam'ın güzel öğretilerini yeryüzüne sunduğu yazıları ile yapmıştır. Hayatı boyunca o, kendi takipçilerinin İslam'ın gerçek öğretilerine göre hareket etmelerini sağlamıştır. Bizler, onun öğretilerinin ancak küçük bir izini az önce aktardığım söyleminde bulmaktayız. Onun söylediği yeni bir şey değildir. Gerçekte bunun kaynağı Kuran-ı Kerim'in öğretileridir. Şimdi ise ben, işte bu öğretilerin üzerinde konuşmama devam edeceğim.

Almanya Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı sizlere hitap etmemi istediğinde bana, “İslam Almanya'ya ait midir?” ya da “Almanlar'ın İslam'a ihtiyacı var mı?” veya “İslam Almanlar'a göre mi?” gibi farklı yollarla ortaya konulan, şimdilerin yayılma gösteren hararetili tartışma konusundan bahsetti.

Bu tartışma gerek Almanya'da gerekse başka ülkelerde İslam aleyhinde çok sert ve olum-

¹ Maide suresi, ayet 9

² Lecture Lahore – Essence of Islam, Vol.4 s.111)

suz bir tepki oluşmasına yol açmaktadır. İslam karşıtı bu her olumsuz tepki ile ilgili hususu, ben önceden kısaca ele aldım ve kimşenin hikâyesinin ancak bir yönü ile derhal mutabık kalıp, acele ile düşünmeden sonuçlar çıkarmaması gerektiğini söyledim. Analiz ve inceleme, her tartışma konusuna bakışın makul ve adaletli bir perspektif ile yapılmasını gerektirir.

Dediğim gibi, şu sıralar Almanya'da İslam'ın rolü hakkında çok yoğun tartışmalar yaşanmaktadır. Bir yanda İslam'ın Almanya'ya ait olduğuna inanan bazı Müslümanlar, yelpazenin diğer ucunda ise bunun öyle olmadığına inanan muhalif gruplar yer almaktadır.

Doğrusu bu sadece münakaşa olsun diye yapılan son derece tuhaf ve yanlış bir tartışmadır. Sonuçta bu, acı ve nefretten başka bir sonuç da doğurmamaktadır.

Ne İslam, ne de onun Kurucusu asla İslam'ın sadece Almanlar için ya da belli herhangi bir kavim veya herhangi özel bir kıta için olduğunu iddia etmemiştir. Eğer İslam belli bir bölge ile sınırlı olsaydı, o halde onu yaymak üzere sadece o bölgede her türlü çaba gösterilmeliydi ve bu ancak böyle olabilirdi. Hâlbuki İslam'ın iddiası, onun öğretilerinin tam ve mükemmel olduğudur ve her çağın insanına da Yaratana tastamam tanıyıp kabul etmesini sağladığıdır.

Onun öğretileri, bir kimseyi Allah'ın^{cc} yaratıklarına ait hakları en yüksek standartta yerine getirmeye yöneltir.

Bunun en mükemmel örneği ise, İslam'ın kurucusu Hazreti Muhammed^{sav} tarafından kendi hayatı boyunca sergilenmiştir.

Üzüntü duyarak ifade etmek zorundayım ki; İslam'ın bazı muhalifleri, Hazreti Muhammed'in^{sav} yaşamını son derece olumsuz ve önyargılı bir şekilde tasvir etme gayretinde olmuşlardır. Bu nedenle de İslam, art niyetli bir şekilde çok barbar bir üslup ile tanımlanmıştır.

Maalesef bazı Müslüman kuruluşlar da, sadece kendi çıkarları sebebi ile İslam'ı tamamen yapa yanlış bir yolla tanıtmaktadırlar. Onlar bunu, İslam bize toplum içerisinde yaşamamızı ve hükümetleri de her vatandaşa yurttaşlık haklarını verecek şekilde yönet-

memizi öğretmesine rağmen yapmaktadırlar.

Bu mükemmel model, Yüce Peygamber Hz. Muhammed^{sav} tarafından hazırlanmış Medine anlaşması ile çok fevkalade bir şekilde ortaya konmuştur. Medine toplumunda her bir fert inanç özgürlüğünden yararlanmıştır ve herkes de yasaların ihlali karşısında kendi dini kuralları ve Kitabı'na uygun olarak ceza görme özgürlüğüne sahiptir.

Bundan dolayı aşikâr olması gereken, bu tartışmalar ve soruların ancak ucuz dünyevi ve siyasi şöretin elde edilmesi için kullanıldığıdır. Bunun ötesinde bu tartışmalar anlamsızdır ve benim için de hiçbir değeri yoktur. Kendilerinin gerçek Almanlar oldukları fikrine sahip bazı Alman vatandaşları, belki de İslam'ın onlara dayatılacağından endişe duymaktadırlar. Önceden de belirttiğim gibi, İslam belli bir bölge veya ülkeye ait olduğu iddiasını taşımamaktadır.

Evet, İslam Kuran-ı Kerim'de de açıkça bahsedilen bir iddiada bulunmaktadır. Bu ayet ile bizzat Yüce Peygamber Hz. Muhammed'e^{sav} hitap edilmiştir:

“Sen de ki, “Ey insanlar! Ben, gökler ve yerin saltanatına sahip olan Allah'ın, hepinize gönderdiği peygamberiyim...”¹”

Dolayısıyla burada ortaya konan iddia, Hz. Muhammed'in^{sav} bütün dünyaya gönderilmiş bir peygamber olduğudur. Elbette Almanya da dünyanın büyük bir parçasıdır ve bu yüzden de bizim sorumluluğumuz bu ülkenin insanlarına İslam'ın mesajını sevgi ve şefkat ile iletmektir. Hiçbir bir şekilde zorlamaya yer yoktur ve İslam asla zor kullanılarak yayılmamıştır.

Yüce Peygamber Hz. Muhammed'in^{sav} döneminden bugüne kadar, İslam sadece tebliğ yoluyla yayılmıştır. Bu, vaktimizin hakkında konuşmama müsaade edemeyeceği kadar uzun, tarihi bir tartışmadır. Söyleyeceğim tek bir şey ise, bir dönem Avrupa'da, İspanya'da bir İslam Devletinin bulunduğuudur. O devirde bu devlette hizmette bulunan Hristiyanlar gibi, Müslüman olmayan bakanlar ve kamu görevlileri bulunmaktaydılar.

¹ Araf suresi, ayet 159

İslam'ın gerçek anlamı, sevgi ve şefkattir. Bu bizim inancımızın güzelliğidir. Bu, günümüzde Müslüman Ahmediye Cemaatinin yeryüzünde yaymaya devam ettiği öğretileridir. Daha önce değinmiş bulunduğum bunun benzeri diğer bir öğreti de, en katı düşmanın karşısında bile adalet göstermektir. Bu öylesi bir prensiptir ki, hiçbir bilgi sahibi kimse onu asla yanlış sayamaz. Doğal olarak bir kişinin vicdanı, imani konularda zorlamayı ve adaletsizliği asla kabul etmez. Bu her iki husus öylesine açıktır ki, Alman mizacı ve kanunlarının İslam'ın öğretileri ile bağdaşıp bağdaşmadığı sorusunu bile tamamen beyhude kılar.

Hâlihazırda değindiklerimin dışında, Kuran-ı Kerim'de, bizlere toplum içerisinde barışı nasıl koruyacağımız hakkında yol gösteren sayısız ayet bulunmaktadır. Bu nedenle, İslam'ın feyiz dolu öğretilerini daha iyi anlayabilmeniz için ve böylelikle her barış seven yurttaş da barış seven Müslümanlara karşı nefret duvarları örenlerin karşısında ayakta durabilsin diye, sizlere Kuran'dan birkaç örnek daha sunacağım.

Başından sonuna kadar Kuran-ı Kerim barış ve sevgi mesajları ile dopdoludur. Zamanın kısıtlı olması nedeniyle, ben sadece Kuran-ı Kerim'in belli bir bölümünden, İsrâ suresinden Allah'ın^{cc} birkaç emrini aktaracağım.

Kuran bizlere, ana-babamıza sevgi ve saygı göstermemizin önemini öğretmektedir. Yeni doğmuş bir bebeğin ilk münasebeti anne ve babası ile. Şüphesiz bu ilişki, çocuğun doğumundan çok önce annesinin rahminde geçirdiği dokuz aylık dönem içerisinde başlar. Bu aylar boyunca, anne çoğu kez büyük sancılar yaşar, ancak bu ağrı ve zorluklara büyük bir mutlulukla göğüs gerer. Bu yüzden ki, her anne çocuğunun doğumunun öncesinde ona karşı yüreğinde büyük bir sevgi besler.

Buna göre apaçık olan şu ki, anne ve baba ile olan ilişki mutlak bir sevgi ilişkisidir ve bu sevgi saftır ve bencillikten de tamamen uzaktır. Bundan dolayıdır ki, Rabbimiz olan, bizi Yaratıcı ve Kaim olan Allah^{cc}, ibadetin ancak Kendisine yapılması emrinin yanında, ana-babanın bir evladın itina ve ilgisini en

fazla hak eden olduğu hususunu da bizlere buyurmuştur. Bunun için her durumda, ana-babanıza sevgiyle ve şefkatle davranmalısınız. Bununla ilgili olarak Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

“...Yanındayken onlardan birisi veya her ikisi yaşlılığa ererlerse, bunun sonucunda onlara, öf bile deme ve kendilerini azarlama. Onlarla (daima) yumuşaklık ve hürmetle konuş.¹” Hatta Kuran-ı Kerim sonrasında da şöyle buyurmaktadır:

“Merhamet duygularıyla kendilerine karşı alçak gönüllülük göster. Onlar için (dua ederken) de ki: Ey Rabbim, beni çocukluğumda yetiştirdikleri gibi, Sen (de) onlara rahmet eyle!²”

Böylesi değerli bir ilkeye karşı çıkabilecek bir toplum var mı? Herhangi bir yasa size ana-babanıza karşı mükemmel bir şekilde davranmanızı söyleyebilecek mi? Şüphesiz hayır!

Ne kadar araştırırsanız araştırın, Yüce Allah'ın^{cc} Kuran-ı Kerim'de ihsan ettiğinin benzeri olan, insan elinden çıkıp ana-babayı koruyan ve şerefli kılan kanun ve ilkeleri asla bulamazsınız. Bizlere ilk sevgi, şefkat ve barış dersinin beşikte vuku bulduğu gerçeğini idrak etmeyi öğreten de, ancak O'dur. Eğer gelişmiş ülkelerin insanları bu evrensel gerçeği kavrayabilseler, yaşlıların endişeleri de ebediyen ortadan kaldırılmış olur.

Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Akrabaya, yoksula ve yolcuya hakkını ver. (Ancak) hiçbir şekilde israf etme.³”

Bu ise toplumda barışı ve sevgiyi oluşturmak adına ikinci ilkedir. Bir çocuk ana-babasının evinden ayrılır ayrılmaz, yakın arkadaş ve akrabaları ile ilişki kurar. İşte bu yüzden ki, onların haklarının da yerine getirilmesi gerektiği burada buyrulmuştur.

Açıklık getirmek istediğim bir husus, İslam dininin buyrukları diğerlerinin haklarının yerine getirilmesini esas alırken, laik ya da dünyevi kanunların ise genellikle ortak çı-

¹ İsrâ suresi, ayet 24

² İsrâ suresi, ayet 25

³ İsrâ suresi, ayet 27

karlar yerine kişisel çıkarları karşılamak üzere tasarlanmış olduklarıdır. Eğer bir kimse sadece kendi çıkarlarını elde etmenin peşinde ise, sonunda onun adaletsizlikte bulunması da çok muhtemeldir. Hâlbuki bir kimse daima diğerlerinin haklarını göz önünde bulunduracak olursa, onun içinde doğal olarak fedakârlık şevki gelişecektir. Gerçek şudur ki, fedakârlıkta bulunmaya istekli olmak, sevgi ve barışın yayılmasını güvence altına almanın tek yoludur. Eğer bir kimse fedakâr bir benliği ortaya koyarsa, diğer tarafın kalbi de onun karşısında tabiatıyla yumuşar. Böylelikle sözün özü, Kuran-ı Kerim'in bu ayet-i kerimesi bizlere, yakın akrabalarımıza ziyadesiyle nazik davranmamızı ve onların haklarını da yerine getirmemizi öğretmektedir.

Ayrıca, az önce yukarıda aktardığım bu ayet, fakir ve yardıma muhtaçların haklarının da yerine getirilmesi gerektiğinden bahsetmektedir. Bu, güçsüz, yoksul ve kendi hakları için mücadele edemeyecek durumda olan insan zümresine işaret etmektedir. Onların da hakları gereğince yerine getirilmelidir. Bu gibi insanların haklarının yerine getirilmesi, toplumun her kademesinde sevgi duygularını teşvik edecektir ve böyle bir toplum da barış ve sevginin bir kefil haline gelecektir. Bunun alternatifi ise, masum insanların haklarından mahrum bırakıldıkları, bu ihmal nedeniyle de çok sert koşullar ve hastalıklarla yüz yüze kaldıkları bir durumdur. Onlar, günlük temel giderlerini bile karşılayamadıkları için tüm bu etkenlerden dolayı, ölümü karşılarında bulmaktadırlar. Bütün bu zorluklara ve mahrumiyete tanık olan çocuklarının, gelecekte günün birinde hayatları boyunca şahit oldukları bu zulme tepki gösterip isyankâr olmaları ise kesinlikle ihtimal dışı değildir. Böylece onlar, toplumda barışın yıkılmasının bir nedeni olacaklardır.

İslam bu yüzden bizlere, hangi dinden veya millettense olsun, yoksul ve düşkünlere şefkat ile bakmaya devam etmemizi tembihler. İşte bu yüzden sadaka vermeye ve iyi amellerde bulunmaya böylesine büyük bir önem verilmektedir. Şüphesiz vurgulanan, aranızdan muhtaç olana yardım ettiğinizde

karşılığında hiçbir şey beklememeniz veya onlara bir lütufta bulunduğunuzu göstermemenizdir. Maddi fedakârlıklarda bulunduğunuzda, sağ elinizin verdiğinden, sol elinizin bile haberi olmamalıdır.

Az önce aktardığım ayet-i kerime, yolcuları ya da yolculukta olanları da gözetmeniz gerektiği hususunu içermektedir. Bu da mükemmel bir ahlaki değerdir ve insanlık içinde büyük bir hizmettir. Çünkü böylesi bir teveccüh de kişisel fedakârlık gerektirmektedir. Örneğin: Başkalarına, ancak kendi malınızdan ve zamanınızdan fedakârlık ederek yardım edebilirsiniz. Bu nedenle buyrulmuştur ki, sizler müsrifçe harcamayınız, kendi rahatınız için çok fazla harcamada bulunmayınız, çünkü böyle yaparsanız diğerlerinin rahatından gafil kalırsınız. Eğer müsrifseniz, toplumun huzuruna zarar verirsiniz ve Allah^{cc} nezdinde de büyük bir günahkâr sayılırsınız.

Günümüzde Müslüman dünyasında huzursuzluklar yayılmaktadır, çünkü Müslümanların çoğunluğu bu buyruğu yerine getirmekte başarısızdırlar. Zengin ve fakir arasındaki uçurum büyümeye devam etmektedir ve böylece toplum daha da kutuplaşmaktadır. Eğer İslam'ın gerçek ve güzel öğretileri izlenseydi, böylesi huzursuzluklar kolayca önlenebilirdi.

Bunun ardından, çocukların hakları hakkında da konuşmak istiyorum. Bu haklar da Kuran-ı Kerim tarafından mükemmel bir şekilde belirlenmiştir. Çocukların tahsil ve ahlaki eğitim sorumluluğu geniş anlamda hem topluma, hem de her bireye aittir. Kuran-ı Kerim ise şöyle buyurmaktadır:

“Yoksulluk korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin. Onlara ve size, Biz rızık veririz. Şüphesiz onları öldürmek, büyük bir hatadır.¹” Çocuklarının tahsili ve ahlaken yetiştirilmesi ile ilgili, öncelikle anne ve babaya sorumluluk verilmiştir. Bu onlara yüklenmiş çok büyük bir mesuliyettir. Onların bu sorumluluklarını yerine getirememeleri, bir ebeveynin adeta çocuğunu “öldürmesi” gibidir. Çocuklar ana-babalarının sadece soyları değil, ka-

¹ İsrâ suresi, ayet 32

vimlerinin de birer değeridir. Şüphesiz onlar, ana-babalarının ellerinde ülkenin birer emanetidir. Bir çocuğun uygun bir şekilde eğitim ve öğrenimi, o ülkenin müreffeh geleceğinin teminatıdır. Ana-babaya da bu nedenle sorumluluk yüklenmiştir. Onlar, kendi bencil gerekçelerinden dolayı, ne çocuklarının esenliği yolundaki harcamalarında isteksizce davranmalıdırlar, ne de onları eğitip yetiştirmek konusunda çok meşgul oldukları yolunda mazeretlerini ileri sürmelidirler. Bunlar sadece ana-babanın sorumlulukları değildir. Aslında geniş şekli ile topluma da vecibe yüklenmiştir. Eğer toplum çocuğun haklarını yerine getiremiyorsa, o toplum da çocuğun “öldürülmesinden” sorumludur. Bundan dolayı, eğitim ve öğrenimin odağı olan ana-baba beraberinde geniş şekli ile toplum, çocuğa karşı bu görev ile bağlı kılınmışlardır. İlerleyen ve gelişen bir ülkenin yegâne değeri, çocuklarıdır. Bu nedenle onlara büyük özen gösterilmelidir. Eğer bunu yapmakta başarısız kalırsanız, çocuklar ülke için başarı vesilesi olmak yerine, onun yıkımına vesile olurlar. Hayatları ise mahvolur. “Öldürmek” ile kastedilen de, işte budur. Onların ölümünün sorumluluğu öncelikle ana-babalarının üzerinde kalsa da, devlet ve genel itibariyle toplum da bundan sorumludur. Onların hepsi Allah^{cc} nezdinde cezayı hak edeceklerdir.

Açıkça gördüğünüz üzere İslam yalnızca zamanın ihtiyaçlarını karşılamakla kalmaz, gelecek nesillerin gereksinimlerini de tamamen muhafaza altına alır.

Kendisini son derece gelişmiş ve ilerlemiş olarak gören günümüz dünyası, ancak şimdilerde bu kilit noktayı anlamış görünmektedir. Ancak İslam, bu ilkeyi büyük bir coşku ile bundan 1400 sene öncesinde tanıtip açıklamıştır.

Sonuçta bugün, bu İslam öğretisinin ışığı ile Müslüman Ahmediye Cemaati, eğitimlerinde başarılı olma potansiyeli taşıyan, Ahmedi ve Ahmedi olmayan çocuklara kendi sınırlı kaynaklarıyla öğrenim imkânları sunmaktadır. Öğrenim gören bu çocuklar kendi ülkele-

ri için muazzam faydalı bireyler olarak yetişmektedirler.

Genel olarak Almanya'da yaşayan Ahmedi çocuklarımızın tahsil durumları çok iyidir. Onlar, Almanya'nın gelecek başarısında önemli bir rol oynayabilsinler diye, ahlaki eğitim ihtiyaçlarını da bizler karşılamaktayız. Bu şekilde her bir ülkede Müslüman Ahmediler, o ülkenin başarısı için seçkin bir rol üstlenmektedirler.

Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

“Olgunluk çağına varıncaya kadar, yetim (veya öksüzün) lehindeki en iyi yol dışında, malına yaklaşmayın. Verdiğiniz sözü tutun. Şüphesiz verdiğiniz söz hakkında sorgulanacaksınız.¹”

Bu ayet-i kerime yetim ve öksüz çocuklar ile ilgilidir. Yetim bir kimse, toplumun mahrumiyet yaşayan kesiminin bir parçasıdır. Onun korunması ve bakımı ise geniş anlamıyla toplumun bir sorumluluğudur. Eğer bir yetimin ana-babası geride kendisine mülk bırakmışlarsa, o erişkinlik çağına gelinceye kadar mülkü korumak ve yönetmek, toplumun bir sorumluluğudur. Eğer çocuğun vasileri varlıklı kimselerse, onunla alakalı masrafları bizzat üstlenmelidirler, eğer değilse, bu görevi yerine getirmek de şüphesiz devletin ya da toplumun sorumluluğudur. Ancak başka bir alternatif bulunmuyorsa ve yetim çocuk da yeterli mülk ya da varlığa sahipse, miras kalan zenginliğin korunması amacıyla, bilfiil mirastan makul bir miktar harcanabilir. Ne olursa olsun vasi, çocuk erişkinlik çağına erişene kadar tüm mirasının çarçur olacağı bir tarzda görevlerinde özensiz davranamaz.

Böylelikle miras hakkı Kuran-ı Kerim tarafından korunmaktadır. Bunun ötesinde ise o, bize, yetim kimse sağlıklı akıl ve anlayışa eriştiğinde, tüm mirasının kendisine iade edilmesi gerektiğini de öğretmektedir. Bunlar, böylesi yetim kalmış çocukların haklarını koruyan İslam'ın güzel öğretileridir. Allah^{cc} bu hakların verilmesini emretmektedir ve eğer verilmezlerse, bu durumda O, sizleri çok ağır bir şekilde sorumlu tutulacaktır.

¹ İsrâ suresi, ayet 35

Kuran-ı Kerim'in bir başka öğretisi ise, bir kimsenin ticaretin her alanında tamamen doğruluk ve dürüstlük ile hareket etmesi hakkındadır. Bizlere, sahtekârlık ile herhangi bir para kazanıldıysa, bunun her türlü bereketten mahrum bırakılacağı ve toplumda da huzursuzluğa vesile olacağı öğretilmiştir. Bu bakımdan Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

“Ölçtüğünüzde, tam ölçün. Tartarken de, doğru terazi ile tartın. Bu en iyisidir ve sonucu da en güzel olanıdır.¹”

Bir kez daha söylüyorum ki, dünyevi ticaret ve sanayide ve de ticari konularda, dürüstlük toplumun başarısının anahtarıdır. O, barışın bir teminatıdır ve aynı zamanda insanlar arasındaki mükemmel ilişkilerin de garantörüdür. Yüce Allah^{cc} dikkatimizi yüksek ahlaki değerlerin sergilenmesine çekmektedir. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

“Yeryüzünde kendini beğenmişçesine yürüme. Çünkü böyle yapmakla, ne bu memleketin öbür ucuna ulaşabilirsin, ne de bu gibi hareketlerle milletin ileri gelenleri gibi, yüksek mevki sahibi olabilirsin.”²

Bu ayet-i kerime bizlere, tevazu ve alçakgönüllülüğün önemli birer ahlaki değer olduğunu öğretmektedir. İster bilgi ile alakalı ki bir olsun, isterse mal varlığından dolayı ki bir, isterse de ulusa ya da devlete dayalı bir kibir olsun, bizler kibrin her şekinden uzak durmalıyız. Kibrin her şekli, sizleri bir üst seviyeye ilerlemekten alıkoyar.

Herkesin zorluk ve sıkıntılarla yüz yüze geleceği bir an, sürekli karşısına çıkabilir. Bir zamanlar bazı devletler, kendi iktisadi güçleri ile rekabet edebilecek başka hiç bir kimse olmadığını iddia etmekteydiler ve kendilerini de adeta yenilmez hissetmekteydiler. Hâlbuki sonrasında ekonomik kriz geldi ve birkaç yıl sonrasında ise, dünya kendisini ciddi bir ekonomik kargaşa içerisinde buluverdi. Birçok doğal afetleri ise, belli ülkeleri yıkıcı yollarının içine çekmiş bir durumda, neredeyse her gün meydana gelir halde bulmaktayız. O ülkelerin tüm altyapısı mahvolmak-

tadır. Bazıları, bu felaketlerin iklim değişikliğine bağlı ya da doğal nedenlerden meydana geldiğini söylemektedirler. Ancak bizler, bu felâketleri her şeye kadir olan Allah'ın^{cc} kudretine atfetmekteyiz. Yüce Allah^{cc}, kendilerinin üstün olduğunu sananların kibirlerini kırmak istediğinde, Kudretini değişik vesilelerle hep gösterir.

Şu açıklık kazanmalı ki, hangi ülkeler kendilerini emniyette sanıyorlarsa, onlar asla emniyette değildir. Kimin doğru, kimin yanlış olduğunu bulmaya uğraşmak yerine, dünya Allah'ın^{cc} Yardımının, Hidayetinin ve Hima-yesinin peşinde koşmalıdır. Ancak bu himaye insanoğlunu, insanlığın doğru yoluna iletebilir.

Bu kısa süre içerisinde ben, ancak bu birkaç hususa değinebildim ve süreyi de aştım.

Hâlbuki Kuran-ı Kerim başından sonuna kadar hikmet ve hidayet ile dopdoludur. Zamanın kısıtlı olması nedeniyle sadece belirli noktalara işaret ettiğim halde, bu birkaç nokta bile oldukça uzun bir süre aldı. Bunun için özür dilerim.

Sonuçta tekrar belirteceğim husus, dünyanın artık küresel bir köy haline gelmiş olduğudur. Uluslar sürekli birbirlerine karışmaktadır. Bunun içindir ki, insani değerlerin yükseltilmesi için dikkatleri çekmeliyiz ve Yaratımızın farkında olmalıyız.

Benim duam, her zaman bu düşüncelere sahip olanlar ile birlikte olmamız içindir.

Nihayetinde, bugün buraya gelip bu etkinliğe katılmanızdan ve bunu yaparak varlığınıza bu toplantıyı aydınlatmanızdan dolayı, sizlere tekrar şükranlarımı iletmek istiyorum.

Çok teşekkür ederim.”

Çeviri: Gülay Wagishauser, Mehmet Önder

¹ İsrâ suresi, ayet 36

² İsrâ suresi, ayet 38

Çocuklara Nasihatler

Her kavmin hayatı, o kavmin gençlerine bağlıdır. Bir işin yapılması için ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin, devamını getirenler olmazsa, tüm çabalar boşa gider ve sonuç başarısızlık olur. Bizim cemaatimiz her ne kadar ruhani bir cemaat olsa da, bu kanun sonuçta İlahi bir kanun olduğu için, o da bunun etkisi altındadır. Dolayısıyla buna dikkat etmek bizim için önemlidir ve sizleri başınıza gelecek işlerden şimdiden haberdar etmek ve hangi yollardan geçerek hedefe ulaşabileceğinizi bildirmek bizlerin görevidir. Söylediklerimizi büyük bir dikkatle dinlemek ve uygulamaya çalışmak da sizin için bir vazifedir. Böylelikle zimmetimize verilen bu İlahi emanetin hakkından gelmek ikimize de nasip olsun inşallah. Bu şiirler işte bu amaç için yazılmıştır ve burada cemaatimizin gelişimi için gerekli olan tüm nasihatler mümkün mertebe bir araya getirilmiştir. Şiirler genelde kısa ve özet olurlar. Bu kısalık benim de işime geliyor, çünkü uzun bir makale yazılsaydı tekrar tekrar okumak zaman alırdı ve herkes için de bu mümkün olmayabilirdi. Şiirlerde ise uzun konular kısa cümlelerin içine sığdırıldıkları için, bunları herkes gerekirse her gün bile inceleyebilir; gözünün her gün görebileceği bir yere de asabilir. Böylece de hafızasını hep tazeleyebilir. Unutmayın ki bazı şeyler küçük gibi görünüp etkileri büyük olur. Dolayısıyla burada yazılan hiçbir şeyi küçümsemeyin ve tüm nasihatleri amele çevirmeye çalışın. Daha birkaç gün bile geçmeden kendinizde bir değişiklik hissedeceksiniz ve kısa sürede sizlere bir gün havale edilecek iş için gerekli güç ve kabiliyeti kendinizde göreceksiniz. Şunu da unutmayın ki, tek göreviniz kendinizi ıslah etmek değildir. Gelecek nesillerin ıslahı konusunda tedirginlik duymak ve onların içinde de aynı tedirginliği yerleştirmek sizin işinizdir. Böylece onlar da kendilerinden sonra gelenleri unutmazınlar ve bu emanet nesilden nesile aktarılmaya devam etsin. Bu şekilde Allah^{cc} tarafından faal kılınmış bu feyiz çeşmesi hep akmaya devam etsin ve bizler âdemoğullarının yaratılış gayesini yerine getirenlerden olalım. Allah yardımcınız olsun. Âmin.

H. Mirza Beşuriddin Mahmud Ahmed^{ra}

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin II. Halifesi

Kaynak: Meşal-e Rah Cilt:1 Sayfa:1-12

NauNehalan-e-Cemaat

Ey cemaatimizin gençleri sizlere bir şeyler söylemek istiyorum,

Ama şu şartla ki mesajım boşa gitmesin; heba olmasın.

İçimden sizlere birkaç nasihatta bulunmak geçiyor ki,

Sonradan (demedim demesinler ve) söylemediğim için suçlanmayayım.

Bizler bu dünyadan göç ettikten sonra tüm yük sizin omuzlarınızda olacak.

Dolayısıyla bir an evvel her tür tembelliği terk edin ve rahat bir hayat da aramayın.

Dine hizmet etmek fırsatlarına Allah'ın büyük bir fazlı gözüyle bakın.

Keza bunlar karşılığında asla ödülleri veya hediyeler beklemeyin.

Gözlerinizden gözyaşı akarken, kalbiniz de acıyı hissediyor olsun.

Yani içinde İslam'ın ruhu olsun, sadece adı olmasın.

Kibir benliğinizi şişirmesin, gözleriniz ise kan çanağına dönüşmesin.

Kalbiniz kinden, diliniz ise her tür küfür ve sert sözden uzak olsun.

Dost ve ahbabların iyiliği hep aklınızda olsun.

Kimsenin ayıbını aramayın, laf yetiştiren fesatçılardan da olmayın

Hırsı terk edip, dünyevi lezzetlerden çekilen kanaat sahipleri gibi olun

Para pul sevgiliniz haline gelmesin, kalbinizi rahatlatan altın pırıltısı olmasın.

Büyük bir istek ve titizlikle namaz ve diğer ibadetleri yerine getirenlerden olun.

Dini emirlerden hiç birisi gözünüzden kaçmasın, hafife alınmasın.

Allah sizlere mal verirse, bununla zekât verin; sadakalar verin.

Kendi derdinize düşmek yerine, aklınızda hep hakkını arayamayan muhtaçların zor durumu bulunsun.

Hiç unutmayın ki Allah, güzelliğini ve hüsnünü

Ancak üstünde ihram çarşafı sarılmış kimselere gösterir.

Allah'ı çok zikretmeyi de alışkanlık haline getirin.

Çünkü kalp Allah sevgisiyle dolup taşarken, dillerde O'nun isminin olmaması mümkün değildir.

Aklı hiçbir zaman din hakkında hüküm verecek hale getirmeyin.

Çünkü akıl dediğiniz şey vahiy ışığını almazsa, kendisi kördür.

Hangi doğru olursa olsun büyük bir şevkle kabul edin

Ama "ilim" olarak sunulan vehimlere de tabi olmayın.

Muhammed'isav sevenlerle bir düşmanlığınız olmasın

Ve aynı şekilde onun düşmanlarıyla da hiç işiniz olmasın.

Barış içinde yaşayın, fitnelere katılmayın; uzak durun.

Devlet görevlilerinin tedirginliğine sebep olan bir şey de yapmayın.
Size verilen bu ömrün büyük bir nimet olduğunu iyi bilin.

Öyle ki sonradan üzülmeyesiniz; eseflenmeyesiniz.

Güzellik her şekilde iyidir ama dikkat edin,

Yem gibi gözüken şey bir tuzak olmasın.

İster düşünce adamı olun, ister bir general ya da bir âlim.

Doğrusu İslam içinize sirayet etmediyse sizden asla razı olmam

Kendi saygınlığınıza muhakkak dikkat edin, onu elden bırakmayın.

Ama bunu yaparken başkalarına gösterilmesi gereken edep ve saygıyı da sakın unutmayın.

Sıkıntı, mutluluk, zorluk veya kolaylık; hangi durumda olursanız olun,

Ama sakın dinin tebliği işi hiç durmasın, hep devam etsin.

Tüm dünyayı da fethetseniz, bunun hiç değeri yoktur,

Eğer vahşi ve zalim nefsi yatıştırmadıysanız; sakinleştiremediyseniz.

İyiliklerinizi hatırlatarak, karşılık arayarak amellerinizi zayi etmeyin

Tam Allah'a ulaşmak üzereyken bu davranışınız ilişkinin kesilmesine sebep olmasın.

Unutmayın ki nezaket ve süslenmek kadınlara aittir.

Erkek zorluk çekebilendir, gül gibi nazik olan değildir

Mest edici bir şey görüp hiç düşünmeyip pisliğin içine dalan sinekler gibi olmayın.

Hep dikkat edin! Çekici gelen o içki bardağının altında bir dert dolaşıyor olmasın.

Unutmayın ki Allah Katında kimse saygıdeğer sayılmaz.

Ta ki O'nun yolunda biraz rezil olmuş olmasın, Allah'ı sevdiği için insanların gözünden düşmüş olmasın.

İşimiz çok zordur, yolumuz ise henüz çok uzun.

Ey vefalı arkadaşlarım, sakın tembelliğe yakalanmayın.

Doğru yolda biraz yol alırsanız şayet, göreceksiniz

Aşamayacağınız hiçbir zorluk kalmayacak.

Kıyamet gününde bizi rüsva etmeyin, utandırmayın.

(Bşkalarının öğrencileri dersi tam anlatırken) size öğrettiğim bu vefa derslerinin anlatımında bir eksiğiniz olmasın.

Bizler elimizden ne geliyorsa yapıyoruz; yapmaya da devam ediyoruz.

Ancak sizlerin zamanınızda bu cemaatimizin adı kötüye çıkmasın.

Bana sorarsanız, sizler için hep şu duada bulunuyorum.

Allah'ın himayesi başınızdan hiç eksilmesin, (iyi amaçlarda da) başarı sizin olsun.

Allah sizleri her tür üzüntü, ıstırap ve acının karanlıklarından korusun.

Bu nurlar içinizde hep gündüz gibi parlansın, hiç akşam olmasın.

(Kelam-ı Mahmud – sayfa 96)

Hilafet Konusunda Şii İnancı

Şii inancına göre Hz. Resulullah^{sav} ölümünden sonra Hz. Ali'nin^{ra} halife olacağını açık bir şekilde vasiyet ettiği halde, Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra vasiyet yerine getirilmemiştir. Hz. Resulullah'ın^{sav} Hz. Ali'nin^{ra} hilafeti ile ilgili vasiyeti Şii inancına göre şöyledir:

مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلَيْ مَوْلَاهُ اللَّهُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ

Yani: Ben kimin "Mevla"sı isem, Ali (de) onun "Mevla"sıdır. Allah'ım! Herkim ona dost olursa Sen (de) onun dostu ol ve herkim onun düşmanı olursa Sen (de) onun düşmanı ol.¹

Şii rivayetlere göre Hz. Ömer^{ra} Hz. Ali'ye^{ra} hitaben şöyle demiştir: Gözün aydın ey Ali! Sen benim "Mevlam" oldun ve inanan her erkek ve kadının da "Mevla"sı oldun.²

Gerçek şudur ki, bu ve buna benzer diğer rivayetlerde Hz. Resulullah'tan^{sav} sonra Hz. Ali'nin^{ra} halife olacağı asla bildirilmemiştir. Aksine bütün inananların Hz. Ali'yi^{ra} dost edinmeleri tavsiye edilmiştir. "Mevla" kelimesi, dost veya azat edilmiş köle yahut efendi ve lider anlamında kullanılır. Bu kelime halife anlamında asla kullanılmaz. Bu rivayette bile Hz. Ali'nin^{ra} hilafeti konusunda asla bir kelime mevcut değildir. "Halife-tün Nebi" Hz. Resulullah'tan^{sav} sonra onun yerine geçen ve görevlerini üstlenen zattır. Böyle bir kimse ancak Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra onun halifesi olabilir. Hz. Ali^{ra} ise Hz. Resulullah'ın^{sav} yaşamı esnasında nasıl onun halifesi olabilir? Bu rivayetin kelimelelerinde Hz. Resulullah^{sav}, "Ali benim vefatımdan sonra benim yerime halife olacak" diye buyurmamıştır. Aksine o, "Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır" demiştir. Diğer bir deyişle, beni dost tutan, Ali'yi de dost tutmalıdır, buyurmuştur.

Muhaddisler bu rivayetin zayıf olduğunu da belirtmişlerdir. İmam ibn-i Teymiye^{ar} göre İmam Buhari^{ar} ve birçok diğer Muhaddis bunun zayıf olduğunu bildirmişlerdir. İmam

İbn-i Teymiye^{ar} Minhacüssünneh adlı eserinde şöyle demiştir:

Hz. Resulullah'a^{sav} isnat edilen, "Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır" ifadesi sahih hadis kitaplarında mevcut değildir. Aksine bu, bazı ulemaların rivayet ettiği, fakat insanların doğruluğunu kabul etmediği rivayetlerdendir. İmam Buhari, İbrahim El-Harbî ve diğer bilgili zatların bir topluluğunun buna itiraz ettikleri ve zayıf olduğunu beyan ettikleri de (kitaplarda) nakledilmiştir. Ebu Muhammed B. Hazm'in dediğine göre bu rivayet muteber ravilerin usulüne göre sahih değildir.

İmam İbn-i Hacer Mekki^{ar} Sevaikü Mührike adlı eserinde şöyle demiştir:

Bu rivayetin doğruluğuna itiraz edip, onu kabul etmeyenler, hadis imamlarının ve hadis konusunda insanların güvendiği bilginlerin bir topluluğudur. Mesela Ebu Davud Secestanî ile Ebu Hatem Razî^{ar} bunun zayıf olduğunu belirtmişlerdir.

Kütüb-i Sitte imamları arasından, İmam Buhari^{ar}, İmam Müslim^{ar}, İmam Davud^{ar} ile İmam Nesai^{ar} bundan bahsetmemişlerdir. İmam Tirmizi^{ar} bunu zikretmiş olsa da, onu "Hasanün Garibün" olarak nitelendirmiştir. Gerçek şudur ki, Hz. Resulullah^{sav} Hz. Ali'yi^{ra} Yemen'deki ganimet mallarını dağıtmak üzere görevlendirmişti. Bazıları Hz. Ali'ye^{ra} itiraz ettiler ve onun malı doğru olarak dağıtmadığını ileri sürdüler.³ Hz. Ali^{ra} buna çok üzüldü. Bunun üzerine Hz. Resulullah^{sav} "Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır" diye buyurdu. Yani herkim beni dost tutuyorsa, Hz. Ali'yi^{ra} de dost tutmalıdır, dedi. Açıkça anlaşıldığı gibi, burada Hz. Muhammed Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra kimin halife olacağı konusu asla zikredilmemiştir. Ayrıca şunu da unutmamak gerekir: Eğer burada "Mevla" kelimesi ile Hz. Resulullah^{sav} Hz. Ali'nin^{ra} kendisinden sonra halife olaca-

¹ Sünen Tirmizi

² Bkz. Fikh-ül Hayat; Ahmed Ahmed-Adil-ül Kazı, Müessesetül Mearif; Beyrut 1997

³ Hz. Ali^{ra} ile diğer bazı ashaplar arasında Yemen'deki ganimet mallarının dağıtımında kırgınlık bulunduğu, mesela Hz. Halid^{ra} ile Hz. Bürider^{ra} ile Hz. Ali^{ra} arasında malların dağıtım konusunda anlaşmazlık bulunduğu, Sahih-i Buhari, Kitab-ül Megazi'de zikredilmiştir.

ğını vasiyet ettiyse, ashaplar^{ra} neden Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra Hz. Ali'yi^{ra} onun halifesi olarak seçmediler ve neden Hz. Ebu Bekir'in^{ra} hilafeti üzerinde birleştiler? Keza ashaplar^{ra} neden Hz. Resulullah'ın^{sav} vasiyetini göz ardı ettiler ve aralarından hiç birisi niçin bu vasiyeti hatırlatmadı? Şii inancına göre, üç kişi hariç, diğer ashapların hepsi Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra mürted oldular. Yani, eliyazü billah dinden döndüler. Böylece Hz. İmam Ebu Cafer'in^{ra} "Hz. Resulullah'tan^{sav} sonra üç kişi dışında bütün insanlar dinden döndüler," dediği rivayet edilir.

Bu rivayet hem Kuran-ı Kerim'e hem de Hz. Resulullah'ın^{sav} yüce şanına aykırıdır ve Hz. İmam Ebu Cafer'e^{ar} yanlış bir şekilde isnat edilmiştir. Buna göre güya Allah'ın Habibi Muhammed-i Mustafa^{sav} kendi ashaplarını tam olarak terbiye edememiştir ve onların kalbinde gerçek bir iman ve ihlâs yaratamamıştır! Kuran-ı Kerim de bu rivayeti reddetmektedir. Kuran-ı Kerim'de ashaplar hakkında

...رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ...

buyrulmuştur. Yani: Allah onlardan razı oldu ve onlar da Allah'tan razı oldular.¹ Keza Hucurat suresinde ashaplar arasında

وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبِيبُ الْإِيمَانِ وَرَزَقَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ الْإِيمَانُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْإِصْيَانُ
أُولَئِكَ هُمُ الرَّاغِبُونَ ﴿١٠٠﴾

buyrulmuştur. Yani, Allah size imanı sevdirmiştir ve onu sizin kalplerinizde süs olarak yerleştirmiştir. Küfrü, fasıklığı ve isyanı da size çirkin göstermiştir. İşte hidayet yolunda olanlar da ancak bunlardır.²

Bazı Şii kaynaklardan dahi, Hz. İmam Cafer'e^{ra} isnat edilen rivayetin doğru olmadığı ispat edilmektedir. Nehc-ül Belage Şerhi'ne göre Hz. Abdullah İbn-i Abbas, Hz. Ali'ye^{ra} şöyle dedi: "Hz. Resulullah'a^{sav} git ve kendi siyle bu konuyu (hilafeti) konuş. Eğer hilafet aramızda kalacaksa bize bildirsin. Eğer bizden başkasına verilecekse bizim lehimizde vasiyet etsin. O, (yani Hz. Ali): Ben asla böyle davranmam. Eğer o, (yani Hz. Resulullah^{sav})

onu bize yasak ederse, insanlar ondan sonra onu (hilafeti) asla bize vermezler. Ravinin dediğine göre Hz. Resulullah^{sav} aynı gün vefat etmiştir.³

Demek ki Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatına kadar, ehli beyt^{ra}, vefatından sonra onun halifelerinin olacağını bilmiyorlardı. Bizzat Hz. Ali^{ra} dahi Hz. Resulullah'tan^{sav} sonra halifesi olacağından haberdar değildi. Yoksa o, İbn-i Abbas'a^{ra}, kendisinin halifesi olacağına dair Hz. Resulullah'ın^{sav} vasiyetinin zaten bulunduğu söylemez miydi?

Şii kaynaklarda ilk üç halifenin, gerçek birer halife olmadığı belirtilmekle kalmayıp, hepsinin, eliyazü billâh, münafık, gasip hatta kâfir oldukları belirtilmiştir. Birkaç referans vermek gerekirse:

"Yedinci masum imam, her ikisinin (Hz. Ebubekir^{ra} ile Hz. Ömer^{ra}) önceden münafık olduğunu yemin ederek ifade ederim... Her ikisi kesin kâfirdir. Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti, her ikisinin üzerine olsun!"⁴ (Eliyazü billâh)

"Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra hükümeti ve iktidarı ele geçirmek her ikisinin (Hz. Ebu Bekir^{ra} ile Hz. Ömer^{ra}) planlarıydı. Onlar başlangıçtan beri o gaye ile entrikalar çevirmekteydiler. Onlar aynı fikirde olan bir topluluğu da hazırlamışlardı. Onların hepsinin gayesi Hz. Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra hükümeti ele geçirmekdi. Bunun dışında Kuran-ı Kerim ve İslam ile onların hiçbir alakaları bulunmuyordu."⁵

"Genel olarak ashaplara gelince, onlar ya onların (Hz. Ebu Bekir^{ra} ile Hz. Ömer^{ra}) özel hiziplerine girmiş olup, onların yandaşları ve hükümeti ele geçirmek konusunda kendilerinin yardımcıları idiler. Yahut ta onlardan korkuyorlar ve onlar aleyhinde ağızlarından tek bir kelime dahi ifade etme cesaretini gösteremiyorlardı."⁶ (Eliyazü billâh)

"İmam Cafer, her vakit namazından sonra dört erkeğe (Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ile Muaviye) ve dört kadına (Hz. Ay-

³ Nehc-ül Belage Şerhi; İbn-i Ebilhadid; C.1; S.75

⁴ Kitab-ür Revze; S.62

⁵ Keşf-ül Esrar; İmam Hümeyni; S.113-114

⁶ A.G.E; S.119-120

¹ Tövbe suresi, ayet 100

² Hucurat suresi, ayet 8

şe, Hz. Hafsa, Hind ve Ümmel Hikem) hiç ak-satmadan lanet okurdu.”¹

Hiz. Ebu Bekir'in^{ra} Hilafeti

Hiz. Resulullah^{sav} vefatından sonra Hiz. Ebu Bekir'in^{ra} halife olacağını değişik yollarla izah etmişti. Delilleri aşığıdadır:

Sahih-i Müslim'deki bir hadis şöyledir:

Hiz. Ayşe dedi ki; Hiz. Resulullah^{sav} hastalığın-da bana: “Baban Ebu Bekir'i ve kardeşini ba-na çağır ki ben bir yazı yazdırayım. Ben (hi-lafeti) temenni edenlerin, temenni edeceğin-den korkarım. Onlardan birisi ben (hilafet için) daha uygunum diyebilir. Ancak hem Al-lah, hem de inananlar Ebu Bekir'den başka-sını kabul etmezler.” (Aynı hadis Mişkat; Menakıb-i Ebi Bekrinissıddık'te de mevcut-tur.)

Aynı hadis Sahih-i Buhari'de şöyle rivayet edilmiştir:

“Ben Ebu Bekir ile oğlunu çağırarak (hilafet konusunda) kesin söz söylemeye niyet ettim ki, itiraz edenin itirazına yahut (hilafeti) tem-nenni edenlerin temenni etmelerine mahal bırakılmasın. Sonra (kendi kendime dedim ki,) Allah (başkasının halife olmasını) kabul etmeyecektir ve inananlar da (başkasını) reddederler.”²

Hiz. Resulullah^{sav}, Hiz. Ebu Bekir'in^{ra} üstünlü-ğünü açık olarak dile getirmiş ve

أَبُو بَكْرٍ أَفْضَلُ هَذِهِ الْأُمَّةِ إِلَّا أَنْ يَكُونَ نَبِيٌّ

buyurmuştur. Kenz-ül Ümmal'deki bir hadi-se göre Hiz. Resulullah^{sav},

أَبُو بَكْرٍ خَيْرُ النَّاسِ إِلَّا أَنْ يَكُونَ نَبِيٌّ

buyurmuştur. Yani: Ebu Bekir bu ümmetin en seçkini, insanların da en hayırlısıdır. An-cak (ümmet arasında) bir peygamber olursa o başka.³

Hiz. Huzeyfe'nin^{ra} bildirdiğine göre Hiz. Resulullah^{sav} : “Aranızda ne kadar yaşayabi-leceğimi bilmem. Onun için benden sonra

olanlara yani Ebu Bekir ile Ömer'e tabi olun” buyurmuştur.⁴

Hiz. Cübeyr B. Mutam'ın bildirdiğine göre: Bir kadın Hiz. Peygamber'e^{sav} geldi ve herhangi bir mesele hakkında kendisiyle konuştu. O, da kadına tekrar kendisine gelmesini tavsiye etti. Bunun üzerine o kadın Hiz.

Resulullah'a^{sav}: Şayet gelip de seni bulamaz-sam, dedi. Güya o kadın Hiz. Resulullah'ın^{sav} ölümüne işaret ediyordu. Hiz. Resulullah^{sav} : Eğer beni bulamazsan, o zaman Ebu Bekir'e gel, diye buyurdu.⁵

Hiz. Ebu Musa'nın^{ra} bildirdiğine göre: Hiz. Resulullah^{sav} hastalandı. Hastalığı da çok şiddetlendi. O, Ebu Bekir'e söyleyin, insanla-ra namaz kıldırın, diye buyurdu. Hiz. Ayşe: O, kalbi çok yumuşak olan bir kimsedir. Se-nin yerinde durunca insanlara namaz kıldı-ramaz, dedi. Hiz. Resulullah^{sav} tekrar: Ebu Bekir'e söyleyin, o insanlara namaz kıldırın, diye buyurdu. Hiz. Ayşe tekrar aynı şeyi söy-ledi. Hiz. Resulullah^{sav} yine dedi ki: Ebu Be-kir'e söyle, insanlara o namaz kıldırın. Siz Yusuf'u yoldan çıkarmaya çalışan kadınlar-sınız. Bunun üzerine bir elçi Ebu Bekir'e Hiz. Resulullah'ın^{sav} mesajını ilettili. O, da Hiz. Resulullah'ın^{sav} hayatında insanlara namaz kıldırıldı.⁶

Hiz. Ebu Hureyre'nin^{ra} bildirdiğine göre Hiz. Resulullah^{sav} şöyle buyurdu: Ey Ebu Bekir! Benim ümmetim arasında Cennet'e ilk girecek olan sensin.⁷

Hiz. Resulullah^{sav} zevcesi Hiz. Hafsa'ya^{ra} şöyle buyurdu: Benden sonra Ebu Bekir hilafetin sahibi olacak. Ondan sonra ise senin baban (Hiz. Ömer) hilafetin sahibi olacak.⁸

Yukarıda belirtilen hadislerden açıkça anla-şılacağı gibi Hiz. Resulullah'tan^{sav} sonra Hiz. Ebu Bekir^{ra} Yüce Allah'ın^{cc} iradesine göre haklı olarak halife seçilmiştir. Bu arada Hiz. Ali^{ra} ve diğer Şii imamlar Hiz. Ebu Bekir'in^{ra} üstünlüğünü açık bir şekilde kabul etmekte-

⁴ Mişkat, Kitab-ül Menakıb ve Tirmizi

⁵ Müttetekün Aleyh

⁶ Sahih-i Buhari; Babü Ehl-il İlmi vel-Fazli Ehakkü bil İma-meti

⁷ Mişkat; Kitab-ül Menakıb

⁸ Tefsir-i Kummi; Şii müfessir Ali. B. İbrahim; Tahrim Suresi Tefsiri

¹ Fruru-i Kâfi; C.3, S.342

² Sahih-i Buhari; Bab-ül İstihlaf; C.4; S.175; Mısır

³ Kunûz-ül Hakaik; Fi Hadis-i Hayr-il Halâyık; Kenz-ül Ümmal

dirler. Keza Hz. Ali^{ra} kendi gönül rızasıyla Hz. Ebu Bekir^{era} biat etmiştir. Hz. Muhammed^{sav} B. Hanefiye babası Hz. Ali^{ye}^{ra} bir soru sordu. Soru ve Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} cevabı şöyledir: Hz. Peygamberden^{sav} sonra insanların en iyisi kimdir? O da, Ebu Bekir, dedi. Ondan sonra kim, diye sordu. O da, Ömer, dedi.¹

Aynı şekilde Hz. Ali^{ra} Hz. Ebu Bekir^{ra} ile Hz. Ömerⁱⁿ^{ra} üstünlüklerini kabul ederek şöyle demiştir: Yemin ederim ki onların ikisinin İslam'da yerleri çok yücedir. Her ikisinin ölümlüyle İslam âlemi çok şiddetli bir yara almıştır. Yüce Allah^{cc} her ikisine rahmet eylesin ve onların en iyi amellerine göre kendilerini mükâfatlandırın.²

Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} Hz. Ebu Bekir^{ra} ve diğer halifelere biat etmesine gelince, bu konuda Tabakat İbn-i Sad; Nehc-ül Belage şerhi İbn-i Ebi Hadid C.1; Tarih-ül Hulefa Seyyuti; Menar-ül Huda; Tefsir-i Kummi ve benzerlerinde birçok yazı bulunmaktadır. Örnek olarak birkaç yazı aşağıda nakledilmektedir:

Hz. Ali^{ra} ile Hz. Zübeyir^{ra} dediler ki: Biz kendi aramızda istişare ederek (hilafet konusunda) karar verdik ve Ebu Bekir^{ira} hilafete, bütün insanlardan daha haklı gördük.³

Menar-ül Huda adlı Şii bir eserde Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} bir rivayeti bulunmaktadır. Bu rivayetin gerekli kısmı şöyledir: "O zaman ben Ebu Bekir'e gittim ve ona biat ettim... Allah'ın emirlerine itaat ettiği için ben de ona sağlam bir şekilde itaat ettim. Hiçbir zaman onun bir kazaya uğramasına ve biat ettiğim (hilafetin) bana dönmesine asla heves etmedim."⁴

Hz. Ali^{ra} Basra'ya gittiğinde bazı kimseler kendisini ziyaret ettiler. Hz. Ali^{ra} onlara şöyle dedi: Biz Ebu Bekir^{era} biat ettik, çünkü o ona (hilafete) ehildi. Aramızdan iki kişi bile bu konuda anlaşmazlıkta bulunmadılar.⁵

Bazı kimseler Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} Hz. Ebu Bekir^{era} biat etmek konusunda geciktiğini ileri sürer-

ler. Bu doğru ise de onun sebebi Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} biatten kaçınması değil, aksine Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} önemli bir işle meşguliyetidir. Bu konuda İbn-i Sirin'in rivayeti şöyledir: "Resulullah^{sav} vefat edince Hz. Ali^{ra} Hz. Ebu Bekir^{era} biat etmekte gecikti. Hz. Ebu Bekir^{ra} kendisiyle görüştü ve "Amirliğimi sevmiyor musun, diye sordu. O ise: Hayır. Ancak ben Kuran'ı cem etmedikçe, namaz dışında başka hiçbir iş için evden çıkmayacağıma kesin karar verdim."⁶

Bunlardan da anlaşılan, Hz. Resulullah'ın^{sav} ilk halifesi Hz. Ebu Bekir'dir^{ra} ve Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} ilk halifesi oluşuyla ilgili Şii inancı gerçeklere dayanmamaktadır. Bu konuda Hz. Aliⁿⁱⁿ^{ra} hilafet meselesine açıklık sağlayan bir sözünü de burada naklediyoruz. O şöyle demiştir: "Hz. Ebu Bekir^{era}, Hz. Ömer^{era} ve Hz. Osman^{ara} biat etmiş olanlar bana da biat etmişlerdir. Onlar bu üçüne hangi şartlarla biat ettiseler, bana da aynı şartlarla biat etmişlerdir... Onlar kimin eli üzerinde birleşirlerse ve ona imam derlerse Allah'ın^{cc} rızası da onunla birlikte olur."⁷

Şii kaynaklarda değerli bir yeri olan "Tefsir-i Kummi"de Hz. Hafsa^{ra} şöyle demiştir: Bir defa Hz. Resulullah^{sav} kendisinden sonra Hz. Ebu Bekir'in^{ra} halife olacağını, ondan sonra ise Hz. Ömer'in^{ra} halife olacağını söyledi. (Ya Resulullah!) Siz nasıl biliyorsunuz, diye sorduğumda, o her şeyi bilen Yüce Allah'ın^{cc} bilgi verdiğini söyledi.⁸

Dr. Muhammed Celal Şems

¹ Sahih-i Buhari; C.2; S.189; Pakistan Baskısı; Daha önce zikrettiğimiz gibi buna benzer bir hadis Müsned Ahmed B. Hanbel; C.1'de de mevcuttur.

² Şerh-i Nehc-ül Belage; İbn-i Ebi Hadid; C.2; S.219

³ Nehc-ül Belage Şerhi; İbn-i Ebi Hadid; C.1; S.75

⁴ Menar-ül Huda; Şeyh Ali; S.372

⁵ Tarih-ül Hulefa; Seyyuti; Muhammedi Mat. S.120

⁶ Tarih-ül Hulefa; İmam Seyyuti^{ar}

⁷ Nehc-ül Belage; C.2; S.7; Mısır Baskısı

⁸ Tefsir-i Kummi; Tahrir Suresi

Kuran ve İncil ışığında Hz. İsa'nın^{as} çarmıha gerilmesi

Konuya girmeden önce şunu ilan etmek istiyorum: Hz. İsa'ya^{as} düşman olan Yahudiler onu idam etmeyi tasarlıyorlardı, fakat Allah'ın^{cc} planı ise onu kurtarmaktı ve O tasarlayanların en yücesidir. Hz. Muhammed'e^{sav} Allah^{cc} tarafından vahyedilen Kuran, Hz. İsa'nın^{as} çarmıhta ölmediğini ilan etmektedir. O, çarmıha gerilip orada baygınlık geçirdiğinde, orada ölmüş gibi göründüyse de, oradan canlı olarak indirildi ve ardından yerleştirildiği kubbeli mezarında tedavi görerek iyileşti. Hz. İsa^{as} havarilerine daima gizlice görünmeye devam etti. Bir müddet sonra ise Filistin ve Afganistan üzerinden Keşmir'e hicret etti. Böylelikle orada o bölgenin yerli Yahudilerine İncil'i tebliğ etti. Keşmir'de 120 yaşında vefat edip, orada da defnedildi.

Binlerce sene, çarmıh olayının içyüzünü bilen pek az kişi oldu. Fakat İsa'nın^{as} çarmıha gerilmesi yoluyla insanlığın günahlarının affolunacağı dogmasının kırılması günümüze kismetmiş. Allah^{cc} Hz. Muhammed'e^{sav}, çağımızda çarmıhı kıracak İsa'nın^{as} ikinci zuhurunun vuku bulacağını bildirmişti. Çarmıhı kırmanın anlamı İsa'dan^{as} sonra bazı Hristiyanlar tarafından üretilmeye devam eden Hristiyanlığın yanlış inançlarını delillerle çürütmektir. Yani İsa'nın^{as} çarmıhta can vermesi ile insanlığın günahlarından arınacağı inancının.

Hız. İsa'nın^{as} zamanında vâdedilen Hız. İlyas'ın^{as} ikinci gelişi nasıl Hız. Yahya'nın^{as} görevlendirilmesi şeklinde gerçekleştiyse, biz de aynen bu şekilde Hız. İsa'nın^{as} ikinci gelişinin yaklaşık bir asır önce Hız. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} görevlendirilmesiyle gerçekleştiğine inanıyoruz. Nitekim İsa'nın^{as} zamanındaki Yahudiler, Mesih'in gelmesinden önce İlyas'ın^{as} tekrar dünyaya geleceğine inanıyorlardı. Hız. İlyas^{as} daha ikinci defa dünyaya gelmedi diye, İsa'nın^{as} Mesih olduğuna inanmadıkları için, Yahudiler günümüzde hala İlyas'ın^{as} tekrar dünyaya gelmesini beklemektedirler. Oysa İsa^{as}, İlyas'ın^{as} ikinci zuhurunun Yahya^{as} ile gerçekleştiğini ve kendisinin Mesih olduğunu bildirmişti. İsa^{as} güya

çarmıhta idam edilerek melun oldu diye Yahudiler onun Mesihliğine de inanmamaktalar. Bu şekilde ölerək melun olmanın ne anlamı geldiği konusunu daha sonra aydınlatacağım.

Hristiyanlar ve Müslümanlar ise İsa'nın^{as} gerçek Mesih olduğuna inanırlar. Onun ahir zamanda tekrar dünyaya geleceğine de inanırlar. Ancak bu ikinci gelişinin kanlı canlı eski İsa^{as} ile vuku bulacağına inanarak, Yahudilerin yaptığı hatayı şimdi de Hristiyan ve Müslümanlar tekrar etmekte. Müslüman Ahmediye Cemaati olarak bizim temsil ettiğimiz gerçek İslam ise, İsa'nın^{as} ikinci gelişinin onun yerine benzer görevi olan bir başka insanla gerçekleşeceği kanaatindedir. Bu da Hız. Mirza Gulam Ahmed^{as} ile gerçekleşmiştir. Bunun delillerini detaylı açıklamalar eşliğinde kitaplarımızda bulabilirsiniz. Maalesef konuşmamın kapsamını göz önünde tutarak bunlara açılmayacağım.

Daha önce söylediğim gibi İsa'nın^{as} başlıca görevlerinden biri çarmıhı kırmaktır. İsa^{as} gibi mübarek biri olsa da, bir insanın ölümü hiçbir zaman diğer insanların günahlarını temizleyemez. Günah yalnız insanın kendi pişmanlığı, tövbesi ve sonunda Allah'ın^{cc} merhametiyle tedavi olabilecek bir hastalıktır. Allah'ın^{cc} yüce adaleti, bir kimseye bir başkasının günahı için asla acı çekirtmez. O masumları günahkârların yerine cezalandırmaz. Kuran-ı Kerim'de şöyle denilmiştir: "Yük yüklenen kimse başkasının yükünü taşıyamaz."¹ veya "Kim kötülük işlerse, ancak kendi canına etmiş olur."² Bu konuda Tevrat'ta ise şöyle bildirilmektedir: "Ne babalar oğulları için ne de oğullar babaları için ölümlerle cezalandırılsın. Herkes ancak kendi suçundan cezalandırılmalı."³

İsa^{as} bizzat öğrencilerine demişti ki: "Ardından gelmek isteyen, kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin."⁴ Ne İncil'de ne de Kuran-ı Kerim'de İsa'nın^{as} çarmıhta

¹ Necm suresi, ayet 39

² Nisa suresi, ayet 112

³ Kitab-ı Mukaddes, Musa 24:16

⁴ Kitab-ı Mukaddes, Matta 16:24

öldüğü inancının bir kökü bulunmamaktadır. Yahudi, Hristiyan ve Müslümanların inancını tekrar özetleyeyim. Yahudilerin inancına göre İsa^{as} peygamber değildi, bekledikleri Mesih bugüne kadar hala çıkmamıştır ve İsa^{as} sahte bir peygamber olarak çarmıhta melun bir şekilde ölmeyi hak etmiştir. Hristiyanlar ise İsa'nın^{as} tanrının oğlu olduğuna ve çarmıhta ölmek suretiyle tüm insanların günahlarını üstlenmiş olduğuna inanırlar. Müslümanların çoğu ise Allah'ın^{cc}, Yahudiler İsa'yı^{as} çarmıha asmak istedikleri zaman, İsa'nın^{as} bir benzerini yarattığına ve Yahudilerin de onu İsa^{as} sanarak astıklarına, İsa'nın^{as} ise canlı olarak göğe kaldırıldığına inanırlar. Böylece Allah'ın^{cc} İsa'yı^{as} çarmıhta melun bir ölümden kurtardığına inanırlar. İslam'ın dünya çapında barışsever Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri ise İsa'nın^{as} çarmıha asılıp ancak üç saat içinde baygın olarak indirildiğine ve Allah'ın^{cc} onu böylece çarmıhta melun bir ölümden kurtardığına inanırlar. Kuran-ı Kerim bu olay hakkında şöyle bildirmektedir:

“Hâlbuki onu ne öldürdüler ne de çarmıha gerip öldürebildiler. Fakat onlara (çarmıhta ölmüş) benzer gibi göründü.”¹

O zaman suçlular çarmıhta nasıl öldürülürdü, bunu kısaca izah edeyim. Çarmıhta ölme mahkûm edilenler üç dört gün içinde çektikleri ızdıraptan, açlık ve susuzluktan yavaş yavaş can verirlerdi. Mahkûmlar ellerine ve ayaklarına çiviler çakılı bir vaziyette ahşap bir direğe asılıp öylece acı içinde ölene dek asılı bırakılırlardı. Ölmesini hızlandırmak için sık sık da bacakları kırılırdı.

Kuran-ı Kerim'in, Yahudilerin Hz. İsa'yı^{as} çarmıhta öldürmeyi başaramadıkları iddiası, İncil'i dikkatlice gözden geçirmekle ispat edilebilir. Nitekim İncil'de anlatılan hadiseler İsa'nın^{as} çarmıhta ölmüş olabilmesine ihtimal vermemektedir. Mesela İncil'de İsa'nın^{as} çarmıhta sadece bir kaç saat asılı kaldığını yazılıdır. İsa'nın^{as} o zamanlar olduğu gibi genç ve kuvvetli bir adamın bu kısa süre içinde ölmüş olabilmesi ihtimal dışı bir durumdur. Çarmıha gerilme olayı İsa'nın^{as}

Yahudi rahipler tarafından takip edilme döneminin sadece doruk noktasıydı. Kuran-ı Kerim'de şöyle yazmaktadır:

“(İnkârcı) kullara yazıklar olsun! Kendilerine her ne zaman bir peygamber gelse, onu hor görüp alay ederler.”²

İsa^{as} kendisinin Vadedilen Mesih olduğunu ilan ettiğinde Yahudi rahipler ve din bilginleri buna inanmak istemedikleri için ona karşı cephe kurdular. İsa'yı^{as} sahte bir peygamber ilan edip onu idam ettirmek istediler. Kitab-ı Mukaddes'te şöyle yazmaktadır:

“Sabah olunca başkahnlerle halkın ihtiyarları, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak konusunda anlaştılar. Onu bağladılar ve vali Pilatus'a teslim ettiler.”³

Dört İncil'in son bölümleri, Yahudi din adamlarının, resmi makamları İsa'yı^{as} idam ettirmeye zorlamak için ellerinden geleni yaptıklarını yazıyor. Luka'da şöyle yer almaktadır: “İsa'yı salıvermek isteyen Pilatus onlara yeniden seslendi. Onlar ise, “O'nu çarmıh'a ger, çarmıh'a ger!” diye bağışıp durdular. Pilatus üçüncü kez onlara, “Bu adam ne kötülük yaptı ki?” dedi. “Ölüm cezasını gerektirecek hiçbir suç bulamadım onda. Bu nedenle o'nu dövdürüp salıvereceğim.” Ne var ki onlar, yüksek sesle bağışarak İsa'nın çarmıha gerilmesi için diretiler. Sonunda bağışları baskın çıktı ve Pilatus, onların isteğinin yerine getirilmesine karar verdi.”⁴

Ancak Allah'ın^{cc} planı sevdiklerine ve elçilerine harikulade yollarla yardım etmektir. Kuran-ı Kerim'de Allah'ın^{cc} elçilerine verdiği şu vaadi okuyoruz:

“Biz, peygamberlerimize ve onlara inananlara bu dünyada da, şahitlerin ayağa kalkacakları gün de mutlaka yardım edeceğiz.”⁵

Allah^{cc}, İsa'ya^{as} onu çarmıhta ölümden kurtaracak şartlar sağlayarak yardım etti. Mesela İsa'nın^{as} masumiyetinden emin olan Pilatus kendisini halka karşı çaresiz görerek çarmıhta ölüm cezasına istemeyerek izin verdi. Matta'da şöyle yer almaktadır:

² Yâsin suresi, ayet 31

³ Kitab-ı Mukaddes, Matta 27:1-2

⁴ Kitab-ı Mukaddes, Luka 23:20-24

⁵ Mümin suresi, ayet 52

¹ Nisa suresi, ayet 158

“Onlar ise daha yüksek sesle, “Çarmıh’a gerilsin!” diye bağışıp durdular. Pilatus, elinden bir şey gelmediğini; tersine, bir kargaşalığın başladığını görünce su aldı, kalabalığın önünde ellerini yıkayıp şöyle dedi: “Bu adamın kanından ben sorumlu değilim. Bu işe siz bakın!”¹

Pilatus’un eşi daha önce bir rüya görmüştü ve İsa’nın^{as} mukaddes bir insan olduğu ve cezalandırılmaması gerektiği kanaatindeydi. Matta’da bu konu şu yazılıdır: “Pilatus yargı kürsüsünde otururken karısı ona, “O doğru adama dokunma. Dün gece rüyamda o’nun yüzünden çok sıkıntı çektim” diye haber gönderdi.”² Pilatus’un İsa’ya^{as} karşı sempatisi inkâr edilebilecek gibi değildi. Pilatus İsa’nın^{as} çarmıhta asılı kalacağı süreyi mümkün olduğunca, İsa^{as} gibi bir insanın ölümüne sebep olmayacak kadar kısa tutmak için elinden geleni yaptı. Yuhanna’da şöy yazmaktadır: “O gün Fısıh bayramına hazırlık günüydü. Saat on iki sularıydı. Pilatus Yahudilere, “İşte, sizin kralınız!” dedi.”³

Cuma günü ikindi vaktiydi. Matta saat üçe doğru İsa’nın^{as} haykırdığını yazıyor ki, bu “ölüm haykırışı” diye anılmaktadır: “Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, “Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?” diye bağırdı.”⁴ Yani İsa^{as} üç saatten fazla çarmıhta gerili kalmadı, nitekim Yahudilerin kanunlarına göre hiç kimsenin Sept günü denilen, Yahudilerin kutsal Cumartesi günü bayramında çarmıhta gerili kalması caiz değildi. Aramatyalı Yusuf İsa’nın^{as} bedenini çarmıhtan indirdi. Pilatus bu haberi alınca İsa’nın^{as} ölmüş olmasına çok şaşırdı. Bununla ilgili Matta’da şöyle yazmaktadır: “Pilatus, İsa’nın bu kadar çabuk ölmüş olmasına şaşıtı. Yüzbaşığı çağırıp, “Öleli çok oldu mu? diye sordu.”⁵ Sadece üç saat boyunca çarmıhta gerili kalmanın İsa^{as} gibi dinç bir adamı öldüremeyeceğinin dışında, ölümü hızlandırmak için İsa’nın^{as} yanında

asılı bulunan suçlularınki gibi bacaklarının kırılmadığını da biliyoruz. Yuhanna şu bilgiler yer almaktadır:

“Yahudiler Pilatus’tan çarmıh’a gerilmiş adamın bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık günü olduğundan, cesetlerin Sept günü çarmıh’ta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Sept günü büyük bayramdı. Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa’yla birlikte çarmıha gerilmiş olan öteki adamın bacaklarını kırdılar. İsa’ya gelince onun ölmüş olduğunu gördüler. Onun için bacaklarını kırmadılar.”⁶

Yani Yahudiler İsa’yı^{as} ölmüş zannettiler. Ancak daha önce anlatılan durumlar sebebiyle bu zannın doğru olamayacağı ortadadır. Kuran-ı Kerim’in dediği gibi bu onlara benzer görünmüştü. Bir sonraki ayet ise, İsa’nın^{as} ölmediğinin ve sadece baygınlık geçirdiğinin bir delilini daha içermektedir: “Ama askerlerden biri O’nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı.”⁷

Bir insanın ancak kalbi çalıştığı sürece vücudunda kan dolaşımı devam eder ve ancak bu şartla bir yaradan kan ve su akabilir. İncil’in yazdığı gibi yaradan kan ve suyun akması, kalbinin çalışır durumda olduğunun tıbbi bir delilidir. Pilatus ile İsa’ya^{as} inanmış bazı Yahudilerin arasında bu konu hakkında gizli bir anlaşma yapılmış olması gerekir. Nitekim çarmıhtan indirilir indirilmez İsa^{as} tıbbi bir tedavi görmüştür. Çarmıhtan indirildikten sonra İsa’nın^{as} bedeni Aramatyalı Yusuf ile Nikodim’e teslim edildi. Yuhanna bu konuda şunları yazmaktadır:

“Bundan sonra Aramatyalı Yusuf, İsa’nın cesedini kaldırmak için Pilatus’a başvurdu. Yusuf, İsa’nın öğrencisiydi, ama Yahudilerden korktuğundan bunu gizli tutuyordu. Pilatus izin verince, Yusuf gelip İsa’nın cesedini kaldırdı. Daha önce geceleyin İsa’nın yanına gelmiş olan Nikodim de otuz litre kadar karışık mür ve sarısabır özü alarak geldi.”⁸

¹ Kitab-ı Mukaddes, Matta 27:23-24

² Kitab-ı Mukaddes, Matta 27:19

³ Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 19:14

⁴ Kitab-ı Mukaddes, Matta 27:45

⁵ Kitab-ı Mukaddes, Markos 15:44-45

⁶ Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 19:31-33

⁷ Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 19:34

⁸ Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 19:38-39

Nikodim bir hekim olmalıydı, çünkü ağır yaraların pansumanı için hangi ilaçların kullanılması gerektiğini iyi biliyordu. Eğer İsa^{as} ölmüş olsaydı, ne ilaca ne de tedaviye hacet kalırdı.

İsa'nın^{as} vâdedilen ikinci zuhuru olan Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusu Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} "İsa Mesih Hindistan'da" kitabında bütün bir bölümü yalnız İsa'ya^{as} verilmiş bu ilaca ayırmıştır. Hz. Ahmed^{as} bu kitabında İsa'nın^{as} yaralarına sürülen bu merhemlin ünlü tıp kitaplarının hemen hemen hepsinde zikredildiğini ispat etmiştir. İsa^{as} bu merhemlerle tedavi gördü ve bir kaç gün içinde öğrencilerinin karşısına çıkabildi. Luka'da şu bilgiler yer almaktadır: "Bunları anlatırken İsa'nın kendisi gelip aralarına dikildi. Onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. Ürktüler, bir hayalet gördüklerini sanarak korkuya kapıldılar. İsa onlara, "Neden telaşlanıyorsunuz? İçiniz de neden böyle kuşuklar doğuyor?" dedi. "Ellerime, ayaklarıma bakın; işte benim! Bana dokunun da görün. Bir hayalette et ve kemik olmaz, ama görüyorsunuz, bende var." Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi. Sevinçten hala inanamayan, şaşkınlık içinde olan öğrencilerine İsa "Sizde yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. İsa onu aldı ve gözlerinin önünde yedi.¹"

Bunlar İsa'nın^{as} çarmıhta ölmediğini ispat edip Kuran-ı Kerim'i de tasdik etmektedir. Kuran'da çarmıha germe olayı hakkındaki gerçek yer almaktadır. Yahudiler İsa'yı^{as} ne öldürdüler ne de çarmıha gerip öldürebildiler. Allah^{cc} Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "(İsa'nın düşmanları) bir tertip hazırladılar. Allah da tedbir aldı, Allah tedbir alanların en iyisidir."² Başlarda da söylemiş olduğum gibi çarmıhta ölüm Yahudilere göre melun bir ölümdür. Böylece çarmıhta ölen melun olmuş demektir. Bu sonuç Tevrat'ın şu ayetlerinden çıkarılmaktadır:

"Ölüm cezasını gerektiren bir suçu olan suçlu öldürülmesi için bir tahta parçasına asıl-

dığı zaman cesedi gece boyunca o tahtada asılı kalmasın, ...çünkü asılarak öldürülen tanrı tarafından lanetlenmiştir..."³

Yani İsa'nın^{as} çarmıhta ölmüş olduğuna inanan, aynı zamanda onun melun olduğunu da kabullenmek zorunda kalacaktır. Pavlus bu konuda Galatyalılar'a mektubunda şöyle yazmıştır: "İsa Mesih kendisi lanet olarak bizi kanunun lanetinden akladı."⁴

Peki, lanet denilen şeyin ve lanetlenmiş olmanın manası nedir? Dini terim olarak melun olmanın manası insanın kalbinin tamamen kararması anlamına geliyor. Böyle bir insan Allah'tan^{cc} uzaklaşmış ve O'nun rahmetinden tamamen mahrum olmuş demektir. Melun olan bir insan olmak Allah'tan^{cc} yüz çevirmiş, O'nun düşmanı olmuş ve artık kaybolmuş bir insan olmak demektir. Ancak bize göre İsa^{as} Allah'ın^{cc} sevgili bir kulu ve seçkin bir peygamberiydi. Kuran-ı Kerim İsa^{as} hakkında şöyle buyurmaktadır: "Aslında Allah onun şerefini Kendi katında yüceltti."⁵ Başka bir yerde de şöyle buyrulmaktadır: "Adı Meryem oğlu İsa Mesih olacak.

Dünyada da, ahirette de şerefli ve Allah'a yakın olan kimselerden olacak."⁶ Diğer bir yerde de şöyle denilmiştir: "Meryem oğlu İsa'ya apaçık deliller verdik. Onu Ruh-ül Kudüs'le güçlendirdik."⁷ Başka bir yerde ise şöyle buyrulmuştur: "Seni, kâfirlerin (bütün töhmetlerinden) tertemiz kılacağım."⁸

Kuran'ın bütün bu ayetleri İsa'nın^{as} yüksek mertebesini kanıtlamaktadır. O Allah^{cc} tarafından İsrailoğulları'na gönderilen bir elçiydi. Allah'ın^{cc} Tevrat'ta yer alan çarmıha gerilenin melun olması ile ilgili kanununu nasıl İsa'ya^{as} tatbik ettiğini düşünebiliriz ki? Yahudilerin ispatlamak istedikleri gibi, İsa'nın^{as} kanuna göre lanetlenmiş olduğu nasıl düşünülebilir? İsa^{as} kanunu ortadan kaldırmak için değil, aksine kanunu tamamlamak için gönderildiğini söylemişti. O zaferine inanıyordu. Ancak hiç bir zaman çarmıhta ölece-

³ Kitab-ı Mukaddes, Gal 2:13

⁴ Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 19:31-33

⁵ Nisa suresi, ayet 158

⁶ Al-i İmran suresi, ayet 46

⁷ Bakara suresi, ayet 254

⁸ Al-i İmran suresi, ayet 56

¹ Kitab-ı Mukaddes, Luka 24:36-43

² Al-i İmran suresi, ayet 55

ğine ve böylece insanların günahlarını aklayacağına dair sevinç içinde değildi. Bilakis çarmıha gerilmekten tedirgin ve endişe içindeydi. Rabbi ile daima canlı bir ilişkisi ve dualara da güveni vardı. Matta'da şöyle yazmaktadır:

“İsa onlara şu karşılığı verdi: “Size doğrusunu söyleyeyim, eğer imanınız olur da kuşku duymazsanız, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız; şu dağa, “Kalk, denize atıl” derseniz, dediğiniz olacaktır. İman ederek dua ettiğinizde, dilediğiniz her şeyi alacaksınız.¹” Demek ki İsa^{as} duanın en güçlü silah olduğunu ve bununla düşmanlara galip gelinebileceğini biliyordu. Nitekim çarmıha gerilmesinden bir kaç saat önce sabır ve ciddiyetle kurtarılması için dua etmişti. Luka'da şöyle yazmaktadır:

“Onlardan bir taş atımı kadar uzaklaştı ve diz çökerek şöyle dua etti: “Baba, senin istediğine uygunsa, bu kâseyi benden uzaklaştı. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.” Gökten bir melek İsa'ya görünerek onu güçlendirdi. Derin bir acı içinde olan İsa daha da hararetle dua etti. Teri, toprağa düşen kandamlarına benziyordu.²” Yine Matta'da şöyle yazmaktadır:

“Onlara, “Yüreğim ölüm derecesinde kederli” dedi. “Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun.” Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. “Baba” dedi, “mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.³”

Bu dua kesinlikle sadece formaliteden ibaret bir dua değildi. O öldürülmek değil, ölümden kurtarılmak istiyordu. Duasının sonunda söylediği “benim değil, senin istediğin olsun” sözleri “İnşallah” ile dualarını bitiren tüm muttakilerin âdetidir. İsa^{as} “Baba ile ben bir birliğiz” demişti. Bunlar nefsini yenmiş ve yalnız Allah'ın^{cc} isteğine göre hareket eden tüm tasavvufçuların sözleridir. İsa^{as} duasının kabul olduğuna inanıyordu ve çarmıhta Allah'ın^{cc} planını henüz anlamamış olmasından dolayı şaşkınlık içinde “Tanrım, tanrım beni

neden terk ettin?” diye bağırdı. Ancak Allah^{cc} onu terk etmemişti. O'nun planı İsa'yı^{as} en büyük tehlikeden kurtarmak ve Yahudilerin İsa'yı^{as} ölü sandıkları halde baygın olarak çarmıhtan indirmeleriydi. İsa'nın^{as} çarmıha gerilmesinden önceki gece Getsemani bahçesinde ettiği dualarının kabul olduğuna Pavlus bile ittifak ediyordu. İbranilere yazdığı mektubunda şöyle anlatmıştır: “Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua ve yakarıшта bulunmuş ve Tanrı korkusu nedeniyle işitilmişti.⁴”

İsa^{as} ise Filistin'de kendisinin ağır talihinin ne olacağını biliyordu, ama bununla beraber lanetli bir ölümlle ölmeyeceğini de biliyordu. Bunu, kendisini bekleyen talihini Hz. Yunus'un^{as} benzetmesinden öğreniyoruz. Yahudiler İsa'dan^{as} doğru olmasının bir delilini istemişlerdi. İsa^{as} ise Yahudilere Hz. Yunus'un^{as} işaretini vadetmişti. Matta'da şöyle yazılıdır: “Bu arada bazı din bilginleri ve Farisiler söz alarak şöyle dediler: “Öğretmenimiz, senden doğaüstü bir belirti görmek istiyor.” İsa onlara şu karşılığı verdi: “Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus peygamberin belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek. Yunus, nasıl üç gün ve üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsan oğlu da üç gün ve üç gece yerin bağrında kalacak.⁵” İsa'nın^{as} Yahudilere bile doğruluğu için verdiği bu tek işaret çok büyük önem taşımaktadır. Bu işaret üç haber birden içeriyor.

İlki: İsa'nın^{as} kaderi Yunus'un^{as} kaderine benzeyecek. Yunus^{as} kavmi tarafından reddedilip denize atılmış, denizde de onu bir balık yuttuktan sonra o balığın karnında kalmıştı. Aynen bunun gibi İsa^{as} da Yahudiler kendisini reddettikten sonra üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktı; yani kubbeli mezarında.

İkincisi: Yunus^{as} balığın karnında canlı fakat baygın kalmıştı. İsa'da^{as} üç gün üç gece yerin bağrında canlı fakat baygın kalacaktı.

¹ Kitab-ı Mukaddes, Matta 21:21-22

² Kitab-ı Mukaddes, Luka 22:41-44

³ Kitab-ı Mukaddes, Matta 26:38

⁴ Kitab-ı Mukaddes, İbraniler 5:7

⁵ Kitab-ı Mukaddes, Matta 38-40

Üçüncüsü: Yunus^{as} eninde sonunda kavmi tarafından kabul edilip saygı gördü. İsa^{as} da görevini başaracaktı. O zamanlar Filistin’de oniki İsrail kabilesinin sadece ikisi yaşıyordu. Tarihi bilimin kanıtladığı gibi diğer on kabile bugünkü Keşmir bölgesine kadar doğuya göç etmişlerdi. Bu kabileler “Kaybolan İsrail kabileleri” olarak tanınmaktadır. İsa^{as} bütün insanlara gönderilen bir peygamber değildi. O, Yahudiler için Mesih’di ve söylediği gibi sadece onlara gönderilmişti. Matta’da şöyle yazmaktadır:

İsa, “Ben yalnız İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gönderildim” diye cevap verdi.¹ İsa’nın^{as} Yunus’un^{as} işareti diye verdiği işareti kabul etmek, kendisinin çarmıhta ölmediğini kabullenmekten geçer. İsa^{as} çarmıhta öldü diyen bir kimse, bu tek ve büyük işareti kendisine bir anlam vermediği için reddetmek zorunda kalır. Hristiyanların dinlerinin temeli diye bildikleri İsa’nın^{as} çarmıhta ölümü inancı Yunus’un^{as} işaretine hiç bir benzerlik bırakmamaktadır. Eğer düşündükleri gibi İsa’nın^{cc} görevi çarmıhta ölümlerle insanların günahlarını üstlenmek olsaydı, İsa’nın^{cc} bambaşka bir işaret vermesi gerekirdi. Bütün vaazlarını da bu kurtuluş inancına uygun vermesi gerekirdi. Ancak asıl görevinin insanları Allah’a^{cc} yaklaştırmak olduğunu ve bir gün Filistin’den hicret edip diğer İsrail kabilelerini ziyaret etmek niyetinde olduğunu Yuhanna’nın şu ayetleri anlatmaktadır: “Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sevimli işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak.” Kuran-ı Kerim de İsa’nın^{as} görevinin tüm Yahudileri Allah’a^{cc} yaklaştırmak olduğunu tasdik etmektedir: “Onu İsrail oğullarına bir peygamber olarak gönderecek.”² Kuran bir de İsa^{as} ile annesinin Filistin’i gizlice terk edip başka bir ülkeye hicret edip oraya yerleştikleri yer almaktadır: “Biz Meryem oğluyla annesini birer nişane kıldık. İkisini de oturmaya değer, akarsuları olan yüksek bir tepeye yerleştirdik.”³

Muhtelif ilmî araştırmalar ile Yahudi ve Hint tarih bilgileri “akarsuları olan yüksek bir teppe” ile Keşmir’in kastedildiğinde hemfikirler. Çeşitli Yahudi oymaklarının yaşamış olduğu bu ülkeye yabancı bir ülkeden mecaz anlamlar kullanarak konuşan bir peygamberin geldiği belgelerle kanıtlıdır. Keşmir’in tarihine girmiş bu peygamber Hz. İsa^{as} idi.

Hız. Muhammed^{sav}, Hız. İsa'nın^{as} 120 yaşında vefat ettiğini bildirmişti. Ayrıca şöyle bir hadis de bulunmaktadır: "Ey İsa! Bir yerden başka bir yere git ki tanınıp takip edilmeyesin. İsa daima seyahat ederdi"

Eğer İsa^{cc} çarmıhta ölüp sonra göğe yükselseydi Filistinli olmayan koyunlarına Allah'ın^{cc} mesajını ulaştırma görevini yerine getirmemiş olacaktı. Modern araştırmalar ise İsa'nın^{cc} Keşmir'de yaşamış, orada ölmüş ve orada gömülü olduğunu defalarca kanıtlamaktadır. Bu konu hakkında batılı yazarlar tarafından bir yığın kitap da neşredilmiştir. Bunların hepsi İsa'nın^{as} ikinci zuhuru olan Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} Allah^{cc} tarafından bilgi alarak ilan ettiklerini tasdik etmektedir. Onun aracılığı ile Hristiyanların İsa'nın^{cc} çarmıha gerilmesi vasıtası ile günahlarından aklanacakları hurafesi ve Müslümanların İsa'nın^{as} yerine bir başkasının çarmıha gerildiği hurafesi aydınlık kazandı. Vadedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} "İsa Mesih Hindistan'da" adlı kitabında ayrıntılı şekilde İncil'den, Kuran'dan, tıbbî ve tarihi ilim kitaplarından deliller ileri sürmüştür. Bu kitabın içinde sayfa 73'de beraberinde konuşmamı bitirmek istediğim şu satırlar yer almaktadır:

“Vadedilen Mesih idi ki, elleriyle “çarmıhın kırılması” gerçekleşsin. “Çarmıhı kırma” kehanetinin maksadı, Allah’ın^{cc} Vadedilen Mesih’in zamanında öyle şartlar yaratmasıdır ki, İsa’nın^{as} çarmıha gerilmesi olayının içyüzü aydınlansın. İşte o zaman çarmıh inancının sonu gelmiş olacaktır. Fakat harp ve şiddetle değil, kendisini dünyaya delil ve keşiflerle belli eden asumani bir tesir ile.”

¹ Kitab-ı Mukaddes, Matta 15:24

² Al-i İmran suresi, ayet 50

³ Mü'minûn suresi, ayet 51

Ahmediler itaati neden severler?

İnsan, Allah'ın^{cc} yarattıkları arasında çok özel bir yere sahiptir. Yalnız insana kendi iradesi ile seçim yapma yeteneği bahşedilmiştir. Bu Allah'ın^{cc} insana ihsan ettiği şuurun bir sonucudur. Şuur, doğru ile yanlış arasında tercihte bulunabilmeyi, doğru olarak kabul edilenin takipçisi olmayı ya da yanlış olarak görüleni reddetmeyi mümkün kılan bir niteliktir.

Allah^{cc} tarafından ilk yaratılışından bu yana insanın yetenekleri sürekli gelişme göstermiştir. İslamiyet'in Öğrettiği Esaslar adlı eserinde Vadedilen Mehdi ve Mesih Mirza Gulam Ahmed^{as} insanın üç safhalı ıslahından bahsetmektedir. Bu bir anlamda, insanın şeriatın yükünü taşıyabileceği olgunluğa erişene kadar geçirdiği evriminin açıklamasıdır. Başlangıçta vahşi olan insanın öncelikle dış hayatı ıslah edilmiştir. İnsan karanlıktan kurtarılmıştır. Günlük alışlagelmiş hareketlerine ve toplumdaki hayat tarzına ait kurallar kendisine öğretilmiş ve onun vahşi durumundan daha üstün bir konuma gelmesi sağlanmıştır. Bu, insanın sıradan hayvanlardan ayrışmasını mümkün kılmıştır. Başlangıçta edinmeye başladığı en temel ahlaki kurallar, gittikçe insanın ahlaki derecesinin mükemmelleşmesine yol açmıştır. Sonrasında ise, insan için yeni bir aşama söz konusudur. Bu sefer insan, kendisini yaratan Allah'ın^{cc} sevgisi içinde onun iradesini yerine getirme işinde kendini kaybetmeye ve yalnız Allah aşkı için yaşamaya başlar. İşte "İslam" kelimesinin anlattığı aşama budur. Bu şekilde insan Allah'ın iradesi sonucu O'nun hizmetine tamamen bağlanma ve kendi benliğini tamamen unutma safhasına ulaşmıştır.

Bakara Sûresi 113. ayet-i kerimesinin mealinde:

"Kendini Allah'a teslim ederek, (yerli yerinde) iyi işler yapan bir kimse için Rabbinin Katında mükâfat vardır. (Böyleleri için) ne (geleceğin) bir korkusu vardır, ne (de geç-

mişteki herhangi bir zarardan dolayı) onlar üzülmürler," diye buyrulmuştur. Burada geçen "teslim olmak" ifadesi, kâinatın yaratıcısı olan Yüce Allah'ın^{cc} talimatlarına kesin olarak uymak demek olup, ancak gelişimini tamamlamış olan insandan beklenen olgunluktaki en doğru davranıştır.

Oysa yeteneklerinin gelişmesi sonucunda insan, maalesef Allah'ın^{cc} kendisine bahşettiği seçim hakkını yanlış kullanmaya da başlamıştır. Böylece o, Allah tarafından O'nun peygamberleri vasıtasıyla ile kendisine bildirilen talimatlara da kayıtsız kalmayı tercih edebilmektedir. Hâlbuki insandan beklenen, doğruyu görmesi ve Allah^{cc} tarafından olana her şeye itaat etmesidir.

Nedir itaat? İtaat, söz dinlemek, boyun eğmek ve buyruğa uymaktır.

İnsanların itaatten uzaklaştıkları bir dönemde Allah^{cc}, tüm peygamberlerin mührü yani tasdik edeni olarak Hz. Resulullah'ı^{sav} ve onun beraberinde de en mükemmel dine ait kitabı, yani Kuran-ı Kerim'i indirmiştir.

Kuran-ı Kerim yeryüzünde düzen, barış ve huzurun sağlanabilmesi için birçok talimatı içermektedir. İtaat, Kuran'ın talimatlarından bir tanesi olup sıklıkla da tekrarlanmaktadır. Enfal suresi 2. ayetinde, "Eğer gerçek münimseniz, Allah ve Peygamberi'ne itaat edin." denmektedir. 47. ayetinde ise "Allah'a ve O'nun Peygamberi'ne itaat edin. Aranızda kavga etmeyin. Yoksa cesaretiniz kaybolur, gücünüz (de yok olup) gider. Sabredin, şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir," diye buyrulmuştur.

İtaat Allah'adır ve onun peygamberlerinedir. Peygamberler de talimatlarını ancak Allah'tan^{cc} alırlar.

Dinimizin temeli itaate dayalıdır. Allah^{cc} Hz. Âdem'i^{as} gönderdiğinde "üscüdü li âdeme" diye buyurmuştur, yani Âdem'e itaat edin

demıştır. Secde kelimesinin anlamı, Allah'a^{cc} şükürünü ve itaatini bildirmektir. Buradaki secde bilinen anlamı ile ibadet değildir. İbadet yalnızca Allah'a^{cc} hastır. Buradaki anlam ise boyun eğmek ve itaat etmektir ya da diğer bilinen anlamıyla bu, biat etmek demektir. Biatte bulunan kimse, arzu ve düşüncelelerinden tamamen arınmış bir şekilde kendisine emrolunana kayıtsız şartsız boyun eğer.

Vadedilen Mesih'in V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba} 2011 senesindeki bir Cuma hutbesinde, Nahl suresi 91. ayet-i kerimesinde yer alan, "Allah... (her türlü) hayâsızlık, kötülük ve isyankârlıktan uzak durmanızı (emreder.)" ifadesini hatırlatmıştır. Bu Kuran'da insanları itaate davet eden emirlerden biridir.

Kuran idarecilere de itaat edilmesini buyurmuştur. Huzur^{atba} ilgili hadisi hatırlatmak suretiyle, "Yönetici hatalı bile olsa, insanlar yine de sabrı telkin etmelidirler," diye açıklamıştır.

H. Resulullah^{sav}, "Benden sonra sizler adaletsizlik, hakların baskı altına alınması ve yerinize başkalarının tercih edilmesine tanık olacaksınız. Sizler uygun bulmayacağınız meseleleri göreceksiniz," demiştir. Kendisine bu durumda emrin ne olduğu sorulduğunda ise cevabı, "Onlara (yani yöneticilere,) haklarının gereğini verin ve kendi haklarınızı da Allah'tan isteyin," olmuştur.

Yüce Peygamber^{sav}, "Yöneticisinin yaptığını onaylamayan kimse sabırlı olmalıdır. Çünkü her kim yöneticisine bir nebze kadar itaatsizlikte bulunursa, o cehalet içinde ölecektir." demiştir.

Bir kimse Hz. Resulullah'a^{sav} gelerek şikâyetle bulunmuş ve falanca birinin yönetici olarak seçildiğini ve onun seçilmediğini bildirmiştir. Bunun üzerine Hz. Resulullah^{sav} ona cevaben, "Benden sonra sizin yerinize başkalarının tercih edileceğine tanık olacaksınız, ancak sizler Kıyamet gününe kadar sabırlı olmalısınız," demiştir.

Yüce Peygamber'e^{sav} karşı karşıya kaldıkları adaletsiz yöneticilere nasıl karşılık vermeleri gerektiği sorulduğunda, o cevap vermemeyi tercih etmiştir. Ancak kendisine tekrar sorulunca, o yine soruyu cevapsız bırakmıştır. Üçüncü kez sorulduğunda ise, o böyle bir durumda bile yöneticiye itaat edilmesi gerektiğini bildirmiştir.

Her kimse kendi sorumluluğu çerçevesinde mesul tutulacaktır. Yüce Resulullah^{sav} bir defasında biat alışının ardından, "Bir kimse yönetici tayin edildikten sonra, açıkça kâfirlik etmedikçe ve bundan dolayı Allah^{cc} insanları için bir delil sunmadıkça, onunla ihtilafa girmeyin." diye buyurmuştur.

Müslüman Ahmediler arasında yönetime itaatsizlik anlamında yegâne örnek Pakistan'da yaşanmaktadır. Orada Ahmediler'e, kendilerini Müslüman olarak tanımlamaları, Kuran okumaları, Kelime-i Şahadet getirmeleri ve Allah'ın^{cc} adı ile birbirlerini selamlamaları, yönetim tarafından yasaklanmıştır. Bu Ahmediler için imani bir konudur ve imanımızın gereği, yönetimin bu kararları karşısında Müslüman Ahmediler kayıtsız kalmışlar ve itaat etmemişlerdir. Bu böyle de devam edecektir. Ancak buna rağmen Ahmediler isyankâr davranmazlar ve diğer tüm yasalara harfiyen uyarak yaşamlarını sürdürürler.

Allah'ın^{cc} peygamberleri daima devletlerine karşı itaatkâr olmuşlardır. İlgili hadis yeryüzüne 124.000 peygamberin yollandığını bildirmektedir. Kuran-ı Kerim'de bunlardan 20-25 tanesinden bahsedilmiştir. Onlardan hiçbirisi dünyevi konularda yöneticilerine karşı gelmemiştir ve takipçilerini de aleyhte davranmaya teşvik etmemiştir. Ancak imani konularda peygamberler yöneticilerin inançlarını deliller ile çürütmüşler ve doğru olan inancı da yaymaya devam etmişlerdir.

İtaatin en güzel örnekleri hem Resulullah^{sav} zamanında onun sahabeleri arasında, hem de Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as} zamanında

onun sahabeleri arasında kendini göstermektedir.

Örneğin, Resulullah^{sav} zamanında Hudeybiye Anlaşması yapılıncaya, Mekkeliler müşrikler Resulullah ve sahabelerinin Hacca gitmelerine mani olmuşlardı. Bu durum karşısında Resulullah^{sav} "Herkes kendi kurbanını kes-sin" talimatını vermiştir. Sahabeler bu talimat karşısında yerlerinde kalakalmışlar ve verilen talimata uymayı ihmal etmişlerdi. Bu emri birkaç kez tekrar eden Resulullah^{sav} bu durum karşısında çok üzülerek çadırına döndü. Olanları hanımı Hz. Hafsa'ya^{ra} anlattı. Bunun üzerine Hz. Hafsa^{ra}, "Ya Resulullah sahabeler hiçbir zaman sana itaatsizlik göstermediler. Ancak onlar onların şoku içindeler. Şimdi lütfen dışarıya çık ve kendi kurbanını kes. Göreceksin, onlar nasıl seni takip edecekler" demiştir. Bu durum aynen gerçekleşmiştir ve Resulullah^{sav} kendi kurbanını kesince, sahabenin tamamı da kendi hayvanlarını kurban etmek için ayağa kalkmış ve onların ağılamaları ile kurbanlık hayvanların bağırma sesleri birbirine karışmıştır.

Başka bir olay ise Medine gerçekleşmişti. Bir toplantıda içki içilmekteyken dışarıdan içkinin yasak ve haram kılındığı konusunda seslerin geldiği duyulmuş ve orada bulunanlardan biri, önce bunun doğruluğunu araştıralım demişti. Ancak diğerleri hemen ellerindeki içki testilerini kırıp içkileri dökmüşler ve ardından şimdi araştırma yapalım diyerek itaatin kayıtsız ve şartsız bir örneğini sergilemişlerdi.

Başka bir olayda, Abdullah Bin Revaha^{ra} mescide gidiyorken, o sırada orada bulunan Hz. Resulullah'ın yere oturun dediğini duymuştu. Hz. Revaha^{ra} dışarıda olmasına rağmen hemen yere çökmüştür. Dışarıda onu görenler Resulullah^{sav} sana yere oturmanı emretmedi ki deyince o, "Evet ben de biliyorum, ancak o sesi duyup da itaat etmeden ölseydim durumum ne olurdu," diye cevap vermişti.

Hepimizin hatırımızda tutması gereken bir benzetmeye dikkat çekmek istiyorum. Resulullah^{sav} gerçek mümini bir deveye benzetmiştir. Deve itaat etmeye alışkıdır. O, nereye götürülürse, hemen o yöne yürümeye başlar¹. Hz. Mesih ve Mehdi^{as} Kuran-ı Kerim'in Gaşiye suresi 18. ayetinin tefsirini yaparken şöyle buyurmuştu : "Yüce Allah^{cc} develere birbirlerine uyma ve itaat etme gücü vermiştir. Biliyorsunuz develer kervanlar halinde bir yerden bir yere giderler. Develer en öndeki devenin arkasında sıralar halinde, belirli aralıklarla ve hızla yürürler. En önde bulunan, yolu ve gidilecek yeri en iyi hatırlayan deveyi, diğerleri kendilerine rehber ve lider edinirler. Bütün deve kervanı önde bulunan lider deveye itaat ederek onun arkasında yürümeye devam eder. Hiçbir devenin kalbinde, başka hayvanlarda olduğu gibi öne geçmek ya da lider olanın yanında yürümek şeklinde bir istek asla bulunmaz.

Hz. Mesih^{as} zamanında onun ashabları arasında da itaatin çok güzel örneklerine şahit olacağız.

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as}, ashabından Hz. Mevlana Hekim Nuruddin^{ra} hakkında, "Nabız nasıl kalp atışına uyuyorsa, o da her konuda bana aynen tabidir" diye buyurmuştur.

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as} zamanında da ashab-ı kiram^{ra} benzeri, efendiye itaat etmenin en güzel örneklerini görmek mümkündür. Bir keresinde Mehdi hazretleri Delhi'de bulunmaktaydı. Hekim Nuruddin Hazretlerinin bir an önce Delhi'ye gelmesini rica eden bir telgrafı ona gönderdi. Telgraf eline ulaşmaz, Hekim Nuruddin olduğu gibi hemen yerinden fırlayıp yola koyulmuştur. Geride kalanlar sarığı (pagri) ile ayakkabısını ona yetiştirmek için arkasından ancak koşup yetişmişlerdir. Cebinde yol parası olmadan, evine Delhi'ye gitmesi gerektiğini bile bil-dirmeden, o öylece yola koyulmuştur.

Birinci Halife Hazretleri çok önemli bir hekimdi ve Bhera'da yaşamaktaydı. Orada

¹ Müsned Ahmed: Cilt 3 Ebu Davud: Kitabussünen

kendisinin bir de dispanseri vardı. Diğer taraftan kendisi için yeni bir ev de inşa ettirmekteydi. İnşaat halindeki evinin malzemelerini almak üzere Lahor'a gittiğinde Mirza Gulam Hazretlerini^{as} ziyaret etmek için Kadiyan'a uğramaya karar vermişti. Hz. Mesih ve Mehdi^{as} kendisini gördüğünde, birkaç gün Kadiyan'da kalmasının uygun olacağını söylemişti. Durum böyle olunca o da kaldı ve hatta faytonunu da bekletti. Ancak Hz. Mesih ve Mehdi^{as} onun dönüşü için bir türlü icazet vermemekteydi ve kendisine hep biraz daha kalmasının uygun olacağını bildirmekteydi. Sonunda bir gün ona hanımını ve kitaplarını Kadiyan'a getirtmesini de emretti. Bir müddet sonra ise ona, "Artık Bhera'yı unut, hayatını bile kurma" dedi. Bunun üzerine Birinci Halife de artık hep Kadiyan'da yaşamaya başladı.

Birinci Halife, zamanının çok önemli hekimlerinden idi. Batala kasabasında yaşayan bir Hindu, karısı çok ağır hasta olunca, Hekim Nuruddin Hazretlerinin gelip hanımını tedavi etmesini kendisinden rica etmişti.

Batala'ya gitmek için Mirza Gulam Hazretlerinden^{as} izin almak için görüştüğünde, "Umarım bugün geri dönersiniz" diye buyurmuştu. Hekim Nuruddin ise "Peki" diyerek Batala'ya gitmek üzere onun yanından ayrıldı. Batala'ya gidip hastasını gördü ve Kadiyan'a dönmeye hazırlandı. Ancak çok şiddetli bir şekilde yağmur yağmaya başlamıştı. Buna rağmen o, yine de faytona binip geri dönmeye karar vermişti. Yoğun yağmurdan dolayı yolda bazen faytondan inmek zorunda bile kalmıştı. Bütün bu zorluklara rağmen sabah namazından önce Kadiyan'a geri dönmeyi başardı, çünkü kendisinden istenen ve beklenen geri dönmesi idi.

Kapurtala Cemaatinden Şeyh Zafer Ahmet Sahib bir mahkemede görevli idi. 2-3 günlüğüne Kadiyan'a gelmişti. Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as} kendisine biraz daha kalmasını söyledi. Şeyh Zafer Ahmed Bey görevli olduğu resmi daireye izninin biraz daha uzatılması ricası ile bir dilekçe gönderdi. İzni biraz daha

uzatıldı. Ancak Mesih^{as} ondan 3-4 ay daha Kadiyan'da kalmasını istedi. Mahkeme dosyaları Şeyh Zafer Ahmet'in elinde idi. 3-4 ay daha Kadiyan'da kaldıktan sonra nihayet Kapurtala'ya döndüğünde işinden atılacağını düşünüyordu. Hâkim Bey'e durumu anlattığında ise Hâkim onun davranışını son derece olumlu karşıladı. "Senin Efendine gösterdiğin itaate benim bir itirazımın olması mümkün değildir. Görevine devam edebilirsin," dedi.

Birinci Halife Hz. Hekim Nuruddin, Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in kendisine nedenli bağlı olduğunu anlatmak üzere şöyle buyurmuştur. "Mahmud yetişkin birisidir. O bana tam içtenlikle itaat eder. Ben, bunu çok iyi biliyorum. O bana öylesine itaat eder ki, aranızdan hiçbiri ona benzemez."

Aslında bu konudaki örnekler bu sayfalara sığdırılamayacak kadar çoktur. Ancak itaat bu birkaç örnekten de kolayca anlaşılacağı gibi yalnızca içten gelir.

Hayatta en büyük itaat, onu en çok hak eden en büyük sevgilidir. Müslüman Ahmediler Yüce Allah'ı^{cc} çok severler ve bu yüzden onun peygamberlerini de çok severler. Onlar Allah'ın^{cc} en Yüce Peygamber'i Hz. Muhammed-i Mustafa'yı^{sav} ise pek çok severler. Onun bu dünyadaki en büyük aşığı olan ve onu da en çok seven Hz. Mirza Gulam Ahmed'i^{as} de bu sebeple çok severler. Onun ardından kurulmuş ve 103. yılını tamamlamış Hilafeti ve Halifelerini de çok severler.

Müslüman Ahmediler için itaat bir yaşam tarzıdır. Bir toplumda onları tanımanın en kolay yolu bu itaatperver halleridir. Allah yolunda gösterilen bu güzel çabanın karşılığını her birinizin daima elde etmenizi Allah'tan niyaz ediyorum.

Allah^{cc} her türlü isyankârlıktan hepimizi daima korusun inşallah. Âmin.

Mehmet Önder

Kavl-i Sedid (Eğri Olmayan Söz)

Allah^{cc} Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmuştur: “Ey inananlar! Allah’tan sakının ve kavl-i sedid (hem doğru hem de dolambaçlı olmayan bir söz) söyleyin. (Böyle yaparsanız) O, sizin için amellerinizi düzeltir, günahlarınızı bağışlar. Kim Allah’a ve Peygamberine itaat ederse, şüphesiz o büyük başarıya ulaşır.”¹

Bugün dünya barış arayışındadır. Ama ne yazık ki, amacına diplomasi yollarıyla ulaşmaya çalışmaktadır. Sözlük bakımından uluslararası ilişkileri düzenleyen antlaşmalar bütününü veya güç bir görüşme sırasında gösterilen ustalık ve becerikliliğe, “diplomasi” denmektedir. Ama fiilen diplomasi dolambaçlı kelimeleri ustaca kullanma sanatı anlamındadır. Bu sanatta bir kelime öylesine ustaca kullanılır ki, görüşmeyi yürüten kimse bir kelime kullanır ve kullandığı kelimenin bir manasını zihninde tutarken, muhatabın aklına kelimenin başka bir mefhumunu yerleştirmek üzere gayret gösterir. Diğer bir deyişle, diplomatik kelimeler dolambaçlı olup, bir birine ters düşen zıt anlamlar ihtiva ederler. Ancak İslam, insanın iç ve dış, maddi ve manevi, toplumsal, ulusal ve uluslararası huzuru ve barışını sağlamak için dolambaçlı ve diplomatik kelimelerin terk edilmesini ve yerine “kavl-i sedidin” kullanılmasını talep etmektedir.

Vadedilen Mesih’in III. Halifesi Hz. Mirza Nasir Ahmed^{ar} şöyle buyurmaktadır: “Kuran-ı Kerim sadece doğruyu söyleyin demekle yetinmeyip kavl-i sedidin söylenmesini istemektedir. Yani derece ve makam açısından en üstün olan doğru söz, içinde hiç bir şekilde dolambaçlık bulunmayan ve her türlü kurnazlıktan müberra kılınmış (aklanmış) bir söz.

Bazı sözler doğru olur, ama onları sarf ederken insan kurnaz ve uyanık davranır. Ama İslam bundan yana değildir tersine kavl-i sedidin kullanılmasını öğretmektedir... Bunu yapmadan dünyada barış sağlanamaz. Birinin ötekine güvenmediği bir dünyada barış ve huzur nasıl yerleşebilir ki?

Böyle bir dünyada suizan hâkim olacak ve herkes “konuşma esnasında kandırılmış olabi-

lirim” diye düşünecektir. Ama eğer bir milletin alâmeti farikası “*kavl-i sedid*” olursa, o zaman herkes “*bunlar söylediklerini uygulamaya geçiren kimselerdir*” diyeceklerdir. Barış ve huzur boş lakırdılar sarf etmekle sağlanmaz... Barışın sağlanmasını istiyorsanız, o zaman doğruyu söyleyin. Sadece doğru sözle yetinmeyip “*kavl-i sedid*” söyleyin; içinde hiçbir eğrilik bulunmayan dosdoğru söz söyleyin.”²

Hz. Muslih Mevud^{ra} “*kavl-i sedidi*” şöyle açıklar:

“Sedid, eğrilikten arınmış ve müberra (aklanmış) dosdoğru söze denilir. Bir söz doğru olduğu halde, vakti ve zamanı geldiğinde ondan kurtulmak gayesiyle içinde, tuzak bulunabilir. Ama sedid olan bir sözde bunun ihtimali yoktur. Kavl-i sedid her türlü gizli tuzak ve sahtekârlıktan uzaktır.”³

Allah^{cc} “kavl-i sedidi seçin” buyurmaktadır. Bu şu anlama gelir; Sözlünüz ve ameliniz doğruluk ihtiva etmelidir. İçlerinde eğrilik bulunmamalıdır. Sözlünüz ve ameliniz her türlü dolambaçlıktan arınmış halde gerçeğe dopdolu olmalıdır. Sarf ettiğiniz söz, her türlü eksiklikten müberra olmalıdır.

Kavl (söz) kelimesi, amel manasına da gelir. Mesela hadislerde Peygamber Efendimizin^{sav} guslünden bahsedilirken “*kala beyedehi*” ifadesi yer alır. O zaman Arapça’da, “*kulu kavlen sediden*” in manası “*i’malu amelen sediden*” olacaktır.

Şimdi kavl, söz manasında olduğunda aşağı mertebededir. Bundan dolayı insanı oğlu bunu pek umursamayıp, kalplerinde bulunmayan gereksiz ve boş laflar sarf ederler. Bundan ötürü Allah^{cc} “*sözlünüz sedid olunca ameliniz kendiliğinden sedid olur*” buyurmaktadır.

Kavl kelimesi gönül için de kullanılır, yani kalpte saklı olan bir söze de kavl denilir. O zaman bu ayet-i kerime, “*önce kalbinizi düzeltin*” demek istemektedir⁴.

Arapçada *kavl-i sedid* ve *kavl-i sadık* (doğru söz) birbirlerinden farklıdır. Diğer dinler sadece doğruyu söylemeyi emretmektedir. Ama İs-

² Meş’al-ı Rah, c.2, s.467

³ Hutubat-ı Mahmud, c.3, s.127-128

⁴ Hutubat-ı Mahmud, c.3, s.158-159

¹ Ahzab suresi, ayet 71-72

lam, “sözünüz doğru olmakla beraber sedid de olmalı” demektedir.

Bir söz doğru olup kavli-i sedid olmayabilir. Ama her kavli-i sedid mutlaka doğru olur. Kavli-i sedid dolambaçlı ve eğri olmaz. O anlam açısından doğru olmakla kalmayıp konuşurken insanın içinde sakladığı düşünceler açısından da doğru olur.

Söz doğru ama muhatabın zihnine yerleştirmek istediği mefhumu ve anlamı doğru olmayan veya kalbindeki mefhumu farklı olup karşısındakinin başka bir mefhumu algılanmasına yol açan bir söz kavli-i sedid değildir. Böyle bir durumda diğer taraf itiraz edince, “sözümden kastettiğim şey başkaydı” deyip karşılık verilir.

Kısacası bazı sözler kavli-i sadık olup kavli-i sedid değildirler. Ama İslam “sözünüz daima sedid olmalı” diye öğretmektedir. Anlaşmazlıkların çoğunun sebebi yalan olmayan ama iç itibarıyla kandırmaca niteliğinde olan sözlerdir. Bundan ötürü İslam “dolambaçlı ve eğri olan söz söylemeyin” demektedir. Söylediğiniz söz hakkında “sözüm doğrudur” demeyin. Tersine “sözüm sedid olup içinde hiçbir eğrilik bulunmamaktadır” deyin buyrulmaktadır.¹

Hiz. Muslih-i Mev’ud^{ra} bu konuda önemli ve ince bir ayrıntıya dikkatimizi çekip şöyle buyurmaktadır: “Kavl-i sedid, ağızdan çıkan her boş lakırdının sarf edilmesi demek değildir. Bunun belli sınırlar içinde tutulması gerekir. İnsan karşısındakinin duygularını da göz önünde bulundurup sarf ettiği sözün muhatap üzerinde bırakacağı etkiyi de göz ardı etmemelidir. Bu her iki prensibe riayet edip ahlak çerçevesinde kalmak şartıyla kavli-i sedid kullanıldığında hiçbir tartışmaya mahal kalmaz ve kimse de gücenmez. Bunu bir örnekle şöyle anlayabiliriz: Arkadaşımızın birisini davet etmek isterken “ister gel ister gelme” şeklindeki bir ifade kavli-i sedid olduğu halde dostumuzun kalbini mutlaka incitir.”²

Aslında kûlû kavlen sediden ayetinin anlatmak istediği şudur: “Amellerinizin içinde kesinlikle hiçbir açıdan sahtekârlık ve kandırmaca olmamalı. Kavli-i Sedid doğruyu söylemekten daha ileriki bir derecedir ve makamdır. Doğru

söz içinde bazen eksiklik bulunur. Ama kavli-i sedid içinde eksiklik bulunmayıp dosdoğru olur. Nitekim doğru söz ve kavli-i sedid arasında farklılık vardır. Bir kimsenin kusuru ve ayıbı anlatılınca bizler, “anlatıklarınız doğrudur ama kavli-i sedid değildir” demeliyiz.

Adamın biri Peygamber Efendimize^{sav} gelip “birileri hakkında doğru bir şeyin anlatılması niçin günahdır” diye sordu. Peygamber Efendimiz^{sav} ona “anlatılan gerçeğe aykırı ise yalan sayılır, ama doğru ise adı giybettir ve o da günahdır” diye cevap verdi.

Kısacası giybetle anlatılanlar doğru olmasına rağmen kavli-i sedide aykırıdır.

Buna ilaveten insanların kusurları ve eksikliklerinin beyan edilmesi durumunda, söylenen doğru olmasına rağmen kavli-i sedid değildir. Mesela kör olan kimseye “kör” dememiz, doğru bir söz olduğu halde kavli-i sedid değildir. Çünkü kavli-i sedidde hem giybeti hem de alayı terk etmek zorundayız. Bunların her ikisi de İslam’da yasaklanmıştır. Nitekim giybet eden kimse hakkında “o doğruyu söylüyor” demekle beraber “o bir günah da işliyor” diyeceğiz. Çünkü dedikodu, dalga geçmek ve istihza etmek, salih amel değildir. Salih amel ise kavli-i sedid ile işlenir. Kısacası kavli-i sedid ve doğru söz arasında büyük farklılıklar vardır. Kavli-i sedid, hayırlı bir vakit ve zamanda hayırlı bir yol izlemek suretiyle işlenmiş hayırlı bir amele denilir. Bundan dolayı Allah^{cc} hayırlı amelden bahsederken “amelus salihat” da buyurmaktadır. Yani hayırlı bir iş, hayırlı bir vakit ve zamanda işlenirken söz konusu işi yapmak için kullanılan yöntemin de mutlaka salih olması lazımdır. Salih amel uygun bir zaman ve yerde hayırlı bir vesile kullanmak suretiyle gerçekleştirilen bir ameldir. Nitekim giybet, alay etmek ve dalga geçmek salih amel değildirler. Çünkü bunların her ikisinde doğruluk bulunmasına rağmen, bu doğru söz uygunsuz bir zaman ve yerde vuku bulduğu için salih amel olamaz. Kısacası Allah^{cc} “Doğruyu tercih edin” buyurmayıp, aksine “Kavl-i Sedid”i tercih etmemizi emretmiştir.³ Devam edecek...

Raşit Paktürk

¹ Hutubat-ı Mahmud, c. 3, s.259-262

² Hutubat-ı Mahmud, c.3, s.261

³ Hutubat-ı Mahmud, c.3, s.439-441

Vakf-e Zindigi'nin Fazileti ve Zorlukları

(Vakf-e Zindigi: Hayatını dine adayan kişi)

Vadedilen Mesih'in III Halifesi Hz. Mirza Nasir Ahmed^{ra} 1966'da Cemaatin mülkü olan Muhammed Abad isimli bir kasabayı ziyaret etti. Ziyareti esnasında cemaatin nizamı ile ilgili bazı konulara açıklık getirmek için 18 Kasım günü Cuma hutbesi verdi. Cemaat içindeki nizamları şu şekilde sıraladı:

1. Pakistan'ın Sindh eyaletinde bulunan cemaat arazileri vs. ile ilgili nizam
2. Sadrlar ve amirlerden oluşan Cemaat-i Nizam
3. Mürebbilerden oluşan ıslah ve irşat nizamı

Huzur bu nizamlarla ilgili şunları açıkladı:

Arazilerle ilgili nizam dışında iki nizam daha bulunmaktadır. Bazen bunlar birbirleriyle karıştırılırlar. Hâlbuki bunun için hiçbir neden yoktur.

Cemaat-i Nizam gereği Muhammed Abad'da bir yerel amir bulunur. İzlediğim kadarıyla arazi işleri ve cemaat işleri ayrı ayrı kişiler tarafından yönetilmektedir. Bundan ötürü arazi sorumlusu olarak çalışan kimse ile cemaatin sadır veya amiri aynı kişi değildir. Yerel amirin üstünde bir il amiri ve onun üstünde de bir bölge amiri bulunmaktadır.

Bazen il amiri veya yerel amir şöyle düşünür: "Ben il amiriyim. Arazi ise cemaate veya Ahmediler'e aittir. Bu sebeple arazi işlerine karışmam doğal hakkımdır." Hâlbuki amir olması hiçbir şekilde ona arazi işlerine karışma hakkını vermez. Onun arazi işleri ve yönetimiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bunun bütün sorumluluğu arazi işlerinden sorumlu yöneticilere veya onların da üst yöneticisi olan sorumluya aittir. Bu konuyla ilgili merkeze hesap verecek olan makam il veya yerel amir değildir.

Bazen bunun tersine arazi işlerinden sorumlu yönetici şöyle düşünür: "Ben hayatımı vakfettim. Son nefesime dek hayatımı cemaate hizmet etmek için sarf edeceğim. Sadece merkeze hesap vermek zorundayım. Bundan dolayı cemaat nizamından bağımsızım." Onun merkez önünde sorumlu olduğu doğrudur. Ama sorumluluğu sadece arazi işleri için geçerlidir. Cemaat nizamı ile ilgili işler-

den ötürü merkez önünde hiçbir sorumluluğu yoktur. Bir arazi yöneticisinden beklediğimiz, cemaat nizamını diğerlerine göre daha ziyade içtenlikle kabul edip onlar için güzel bir örnek teşkil etmesidir.

Her iki tarafda hata yaparlar. Nitekim bazen il amiri "Amir benim. Onun için buralara da karışabilirim" diye düşünürken, arazi sorumlusu ise "bütün bölgeden sorumlu olan benim, bundan dolayı sadece merkeze hesap vermekten sorumluyum il amirine hesap vermek zorunda değilim" diye düşünür. Hâlbuki cemaat işleri söz konusu olunca, arazi sorumlusu ancak cemaat yöneticilerine hesap verecektir.

Üçüncü nizam, hem arazi hem de cemaat nizamı diye isimlendirilen amirler ve sadrlar nizamından daha farklı bir nizamdır. Ona da "İslah ve İrşat Nizamı" denilir. Bir mürebbi nereye giderse gitsin oradaki amire veya genel arazi sorumlusuna tabii olmaz. Mürebbi, Halife ve merkezin temsilcisidir. Dünyevi açıdan nüfuzlu ve hali vakti yerinde olan birçok amirin geçmişte bazen mürebbilere karşı hoş olmayan tavırlar sergiledikleri görülmüştür. Hâlbuki böyle yapmamaları gerekirdi. Hazreti Muslih-i Mev'ud^{ra} böyle amirleri sert bir şekilde uyardı ve onları düzeltti.

Eğer senede yüz bin, iki yüz bin yahut beş yüz bin Rupî kazanıyorsan, o zaman kendi evinde amir olabilirsin. Mürebbi merkezin temsilcisidir. Ne kadar büyük cemaatin amiri olursan ol, her durumda mürebbiye uymak zorundasın. Mürebbi amirlerden bağımsızdır.

Mürebbilerle ilgili sorumluluğunuz onlara güzel yemekler ve hoş ikramlarda bulunmak değildir. Tersine benim mürebbilerimden beklediğim şudur: Mecbur edilmedikleri müddetçe ellerinden geldikince kendilerine verilen cep harçlıklarından veya yol için verilen bütçeden yiyeceklerini temin etsinler. Bazı cemaatlerin yemek konusunda ısrar ettiği doğrudur. Birkaç gün için vakf-i arzi yapanlara bu konuda sık sık anlatmamıza rağmen, cemaatler yemek konusunda onları mecbur ederler ve "yemeklerimiz ve ikramımız geri çevrilirse rezil oluruz" derler. Hâlbuki vakf-i arzi'ye (yani birkaç gün vak-

fedip bir cemaatte temel dini bilgi öğretmeye gidenler) sık sık tembihlediğimiz şekilde kendi yemeklerini ceplerinden temin etmelidirler. Bu konuda cemaatin zihniyeti değişmediği müddetçe, mürebbi böyle bir durumla karşılaşp mecbur kaldığı takdirde kerhen ikramlarınızı kabul edecektir. Ama sizler mürebbinin onuru ve saygınlığını göz önünde bulundurmamak zorundasınız.

Bazı bölgelere bir mürebbi gittiğinde, oradaki zengin takımı onu küçük görür. Hâlbuki hayatını Allah için vakfedip, insanoğlu ondan manevi feyiz alabilsin diye uzun bir müddet Allah'ın dinini öğrenen ve Allah'ın dini için çok az bir miktar parayla hayatını idame ettirme ahdinde bulunan kimse, size uğradığında, izzet sahibi olan Rabbinin dergâhının kölesi ziyaretinize gelmiş demektir. Her onur, şeref ve izzet Allah'a aittir. Peki, o zaman Allah'ın dergâhındaki fakirden daha şerefli, saygın ve onurlu kim olabilir?

Ama hali vakti yerinde olan, dünyevi şeref elde etmiş veya saygın bir mesleğe sahip olmuş dünyaya düşkün kimseler, "Biz müreb-biden daha saygın kimseleriz. Bundan ötürü cemaat içinde müreb-biden daha ziyade saygı görmeliyiz ama biz mürebbiye hakkı olan gereken saygıyı göstermek zorunda değiliz diye düşünüyorlarsa, bundan daha büyük sefihlik (aptallık) olabilir mi? Biliniz ki izzet ve şeref Allah indinden nasip edilir. Onun için her şeref, izzet ve onur kendini Allah'a vermiş kimsenin kucağındadır. Ondan daha ziyade saygın kim olabilir?

Cemaat içinde birbirinden bağımsız olarak görev yapmakta olan bu üç nizamın aralarında hiç bir çatışmanın olmaması için hep uyanık durmalısınız.¹

Vadedilen Mesih'in IV Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed^{ra} 8 Ekim 1982'de Londra'daki Fazl Camiindeki Cuma hutbesinde şöyle buyurmuştu:

Hayatlarını Allah yolunda vakfetmiş olanlarla toplum özel bir işbirliği içinde olmalıdır. Toplumun tümü ve cemaatin hepsi onlarla işbirliği içinde olmadığı müddetçe, onlar kendi hedeflerinde başarılı olamazlar. Sadece işbirliği yeterli değildir. Toplumun içinde onların saygın bir yeri ve makamı olmalıdır. Ama üzülerek müşahede ettim ki, bazı cema-

atlerde bazı kimseler, mürebbilerin hak etikleri saygıyı onlara tam manasıyla göstermezler. Bu kimseler onların işlerini öylesine acımasızca eleştirirler ki, bu tenkit mürebbilerin yüreklerini paramparça eder. Onlar çok üzülmelerine rağmen bundan hiç bahsetmezler.

Hâlbuki Allah yolunda hayatını vakfetmiş olanlar saygı ve sevgiyi hak ederler. Onlarla her sahada işbirliği yapılmalıdır. İngiltere'de değil ama dünyanın her bölgesinde bazı kimseler, mürebbi sanki onların şahsi hizmetçileriymiş gibi davranırlar.

Allah'ın lütfuyla Vadedilen Mesih'in^{as} terbiyesi neticesinde hazırlanan mürebbilerimiz diğer insanlardan farklıdırlar. Onlardan büyük bir kitle kendi yeteneklerine göre, en yüksek seviyede tahsil gördü ve daha sonra hayatlarını vakfetti. İki seçenekleri vardı; dünyaya meyletmeleri veya kendilerini Allah'a takdim etmeleri. Onlardan bazı kimseleri şahsen tanıyorum. Onlar eğer dünyaya dağılsalardı, bugün daha zengin oldukları için onlara saygıda kusur eden kimselerden bile daha zengin olurlardı. Gelirleri onlardan daha ziyade olurdu. Dünyevi makam açısından onlardan daha yüksek saygın bir yerde olurlardı. Ama onlar hallerinden memnundurlar. Çünkü ecirleri Allah indindedir. Bu yüzden onlar için hiç kaygım yok. Ama onlara karşı uygunsuz tavırları takınanlar için kaygılıyım. Onlara Allah'ın öfkesinin inmesinden korkuyorum. Çünkü hayatlarını Allah'a takdim etmiş olanlara karşı uygunsuz davranışlarda bulunan kimselerden Allah hoşlanmaz. Böyle kimselerin bu konuda dikkatli olmaları gerekir. Siz onlara iyi muamele yaptığınız zaman, onlar bunu kabul etmek ve geriye çevirmek konusunda serbesttirler. Tarafınızdan gösterilen iyi bir davranışı kabul etmekle, size teşekkürlerini bildiriyorlar demektir. İyiliklerinizin karşılığında müteşekkir olmaları size köle oldukları anlamına da gelmez.²

Raşit Paktürk

¹ Hutbat-ı Nasir, c.1, s.491-492

² Hutbat-ı Tahir, c.1, s.186-187

Dua ve İbadetin Lezzetine Ulaşmak

Her gün sokağa çıktığımızda yer yer kendi içimizde ve çevremizdeki insanlarda gördüğümüz bir eksiklik bulunur. Bunu hissederek ama sebebini tespit edemeyiz. Bu hususta etraflıca düşününce karşımıza çıkan netice, maddi ihtiyaçlar ve maddi hedefler için uğraştığımızın belki onda biri kadar manevi ihtiyaçlar ve manevi hedefler için uğraşmıyor olmamızdır. Bu durumun tabii neticesi olarak da mutsuz, dünyadar, hırslı kişiler karşımıza çıkmaktadır. Çünkü nasıl bedenimizin ihtiyaçları varsa, ruhun da ihtiyaçları vardır ve bu ihtiyaçlar karşılanmadıkça, ne maneviyattan, ne sevgiden, ne aşktan, ne de dua ve ibadet lezzetinden bahsetmek mümkün değildir.

Hâlbuki dinimizi biraz inceleyen bir insan, hem maddi hem de manevi dünyamız için tüm gerekliliklerin yerli yerinde düşünüldüğü ve bizim hem madden hem de manen sağlıklı bir yaşam sürmemiz için tüm ihtiyaçlarımızın karşılandığını görür.

Burada bu hususu biraz incelemeye çalışmak istiyoruz. Manen dua ve ibadet lezzetine ulaşmak için neleri nasıl yapmamız gerektiğine dair, Mehdi^{as} ve Halifelerinin bize tarif ettikleri yolu elimizden geldiğince sizlerle paylaşmak istiyoruz. Çünkü birçok Müslüman Ahmedi'nin tecrübesi, Ahmediyet ile birlikte, dua ve ibadetin lezzetini hissedecek kapıların kendilerine açıldığı yönündedir. Tabii ki kapının açılması tek başına yeterli değildir. O kapıdan girmek veya girmemek kişinin kendi çabasına bırakılmıştır. İşte bu noktada bizlerin mutlaka fark etmesi gereken bir sır gizlidir. O da açılan bu kapılardan girmek isteyen için bir bakış açısıdır. Şöyle ki, herkes zor hayat koşullarının imtihanlarına değişik şekilde maruz kalmaktadır. Ancak bazıları bu imtihanlardan Allah'ın rızasını kazanarak, bazıları ise kaybederek çıkarlar. Çünkü her hareketimizde bir karar veriyoruz ve bu karar Allah'ın rızasına uygun değilse, imtihanı kaybetmemiz kaçınılmazdır. Yani inanmak ve bunun gereğini yerine getirmek hayatımızın her karesinde yaptığımız tercihlerle mümkündür. Daha doğrusu bu,

bir tercih meselesidir. “Ben bu imtihanda Allah'ın rızasından ayrılmayacağım” demek de, “Ey Allah'ım niye bana bu sıkıntıyı verdin demek de” bizim tercihimize kalmıştır. Ancak bunlardan biri itaati, diğeri ise isyanı geliştiren yaklaşımlardır. Dolayısıyla her mümin öncelikle her daim Allah'ın rızasını gözetecek bir bakış açısına sahip olmalı ve ona göre hareket etmeye çalışmalıdır.

Bundan sonraki safha ise, anlamsız hiçbir şeyi yapmamaktır. Şimdi diyebilirsiniz; niye anlamsız bir şey yapalım ki? Aslında günlük yaşantımız ne kadar tatsız tuzsuz ise, içinde o kadar çok anlamsız uğraşlar var demektir. Manevi lezzetin en önemli kapısı budur. Bugün insanlar, namazlarında bir papağandan farksız bir şekilde ezberledikleri duaları okumakta ve bir tavuğun yeri gagalaması gibi acele acele secdelere varmaktalar. Sorsanız, ibadet etmektedirler. Peki, bu şekilde yapılan ibadetin onlara göre borç ödemekten fazla bir faydası oluyor mu? Mesela Kuran “Namaz kötülüklerden alıkoyar” diyor. Kaç kişinin namazı kendisini kötülükten alıkoyuyor? Veya bugün kılınan namazın insanları kötülükten alıkoymamasının nedeni nedir?

Naçizane bir örnek vereyim. Ahmedi olduğum sıralarda çalıştığım işyeri, muhafazakâr görüşleriyle tanınan bir kurumdu. Burada insanlar ibadete de düşkünlüler.

Resulullah^{sav} “Kim la ilahe illallah derse, cennete girer” buyurmuştur. İşte bunlar da bu hadisin ışığında bizlere görevler verirdi. Sen üç bin, sen de beş bin “La ilahe illallah” tesbih et, diye. Sonra bunları bir kişiye hediye ederdik ve o da ölmüşlerine hediye ederdi. Bunu çok ciddi bir ibadet olarak yaparlardı. Ne zaman ki ben, Mehdi^{as} ile tanıştım, bu yapılanların ne kadar anlamsız olduğunu da görmem mümkün oldu.

O “ilah” kelimesinin Arapça'da 3 anlamı olduğunu ve bunların mabut, maksut ve mahbup olduğunu söyledikten sonra şöyle buyurmuştur:

“Bir Hadis-i Şerifte “La İlahe İllallah” diyenin cennetlik olacağı beyan edilmiştir. Bu hadis yanlış anlaşılmıştır. Nitekim bir papağan gibi bu kelimenin ezberlenip sadece dil ile bunun sık sık tekrarlanmasının yeterli olacağı ve bu kadar ikrarla cennete girileceği zannedilmektedir. Unutulmamalıdır ki, Allah’ın^{cc} işi ki kurduğu laf değil gönüldür. Yani bu kelimenin anlamını gönüllerinde gerçekten barındıran ve Allah’ın^{cc} azametini hakkıyla yüreklerinde taşıyan kimseler cennetliklerdir. İnsan “La İlahe İllallah”a içtenlikle iman edince, onun mahbubu Allah^{cc} olur ve O’ndan başka sevgilisi de bulunmaz. Aynı şekilde sadece Allah^{cc} onun mabudu olur ve O’ndan başka matlubu da kalmaz. Değil ahirette bu dünyadayken bile bu insan böylece cennete girer. Allah’tan^{cc} başka mahbubu ve maksudu kalmayınca, hiçbir musibet ve güçlük insana rahatsızlık vermez. Abdal ve kutupların makamı işte budur... Bütün söylediklerimin özü: Bir tek Allah^{cc} mabudunuz, mahbubunuz ve maksudunuz olmalıdır. Ama içinizde bulunan her çeşit kötülükten kurtulmadan bu makama erişemezsiniz.”

Bu yazıyı okuduktan sonra anladım ki, boğazdan aşağıya, yani kalbe inmeyen zikir ve ibadet lezzet almaktan çok uzaktır.

Evet, Allah^{cc} bizim sevgilimiz ise o halde başka sevgililerin hayatımızda yeri olabilir mi?

Bunun üzerine bir mürebbimiz ile sohbetimizde şu soruyu sordum: “Ben Allah’ı gerçekten sevgili olarak görüp görmediğimi nasıl anlarım?” Verdiği örnek çok hoşuma gitmişti. Dedi ki: “Bir sevgilin olduğunu ve uzun zamandır ayrı kaldığını düşün. Hasret ile görmeyi diliyor ama göremiyorsun. Derken ondan bir mektup geliyor. Sen bu mektubu bir kere okuyup atar mısın? Yoksa en aziz yerde, kalbinin üzerinde saklayıp, çıkarıp okur ve dayanamaz tekrar tekrar okur musun? İşte Kuran’ın hayatımızdaki yeri bu ise, Allah’a karşı hissettiğin aşktan bahsedebilirsin. Yok, Kuran’ı evde bir köşeye atıp bırakmışsan artık bir aşktan bahsetmen mümkün değildir. Tabi Kuran okumak derken, okumak, okuduğunu anlamak, anladığın üzerin-

de düşünmek ve düşündüğün üzerinden de öğüt almak şeklinde olmalıdır.”

İşte bakış açısı ve tercih meselesi dediğimiz konular bu tarz konulardır. Benzer durumlarda hareket tarzımız bu şekilde olmalıdır.

Bakın bizler Ahmediler olarak “namazda lezzet vardır” diyen bir nidacının nidasını işittik. İşittik ve itaat ettik. Mehdi^{as} bize öğrettiği şudur: “Namazda da dünyevi gıdalar gibi bir lezzet vardır. Hatta bu lezzeti alarak, bir insanın bir yıllık namazında kendisine iki damla gözyaşı nasip olmuyorsa, mutlaka kalbinde bir hastalık vardır. Bu yüzden onu tedavi etsin.”

Biat edip de bu nidayı işitmeden önce namaz bizim için sadece ödenmesi gereken bir borçtu. Aynen şu sıralar çoğu insanın yaptığı gibi! Ama Ahmediyet bize şunu öğretti. Bu namazda benim için son derece gerekli olan bir şeyler var. Bunları öğrenmeli ve kazanmalıyım.

Hatta bize en büyük kazancımızın ne olacağını da tarif etti: “İnsan duaya sarılmalı ve çokça dua etmeli. Neticede duası kabul edildiği zaman, o kişinin imanı geri dönmeyecek şekilde güçlenir. Çünkü Allah onun duasını kabul ederken, o kişi Allah’ın değişik tecellilerine mazhar olur ve iman eder ki, “Bu zamana kadar Allah benim için gayb idi. Görünmez, bilinmez bir şeydi, ama ben emin oldum ki, O vardır ve benim dualarımı işitmiştir.” Bu tecrübeyi yaşayan bir insanın imanı son derece ilerleme kat etmiştir. Burada yanlış anlaşılmasın, bir kimsenin her duası kabul edilecek diye bir şart yoktur. Ama bir kere bile bu tecrübeyi yaşaması, insanı kendisini Yaratan’a yaklaştırması açısından çok önemlidir. Bu konuda Mehdi^{as} şöyle buyurmuştur:

“Benim bir duam kabul edilirse, ben ister istemez seviniyorum, ama reddedilirse bu beni daha çok sevindiriyor, çünkü birincisinde Allah benim rızama uygun netice veriyor, ikincisinde ise ben Rabbimin rızasına uyuyorum. Bu benim daha çok hoşuma gidiyor.” Buradan da başka bir şey anlıyoruz ki, mümin dua ederken benim istediğim olsun diye

dua etmez, bu konuda Rabbimin rızası belli olsun diye dua eder.

İşte ibadetlerimizde yaptığımız her hareketin, ettiğimiz her sözün mutlaka bir hikmeti ve anlamı bulunmaktadır. Bunları anlamsızca peş peşe yapmak değil, bu hikmeti ve anlamı bulmaya ve kavramaya çalışmalıyız. Bunun için de, her hareketin ve her sözün kalbe etkisi olacak şekilde davranılması gereklidir. İşte manevi lezzete ulaşmanın diğer bir safhası da budur. Kalbe etki etmeyen, boğazdan aşağı inmeyen duanın bizde bir tezahürü olamaz.

Bunun için Mehdi^{as} namazlarımızda edilen duaların, okunan ayetlerin Arapça okunması ile birlikte, mutlaka anlamlarını da öğrenmemizi ve özellikle secdelerde Allah'a ana dilimizde dua etmemizi emretmiştir. Bu şekilde her sözün her hareketin anlamını düşünerek namaz kılmak, namazımızı lezzet yolculuğunda ileriye taşımakla birlikte, ana dilimizde edeceğimiz dualar, işte o sevgili ile paylaşılan ve zaman sınırı olmayan güzelliklerin kapısını bize açacak olan bunlardır. Özellikle teheccüd namazı, sırf bu nedenle sevgililerin namazı olarak adlandırılmıştır. İnsan hasret kaldığı sevgilisini o saatte görmek için kalkıyor ve saatlerce onunla konuşuyor dertleşiyor. Bu da Allah'ı sevgili görebilmenin diğer bir ölçüsüdür.

Ancak Ahmedi olmadan önceki halimiz sadece ezberden ibaretti. Her işimizi de ezberden ve kulaktan dolma yapardık. Aslında yaşadığımız sadece İslam'ın ilmihal kısmı idi. Herkes ezberden gaybe imanın farz olduğunu söylerdi. Ama sorsak gaybe iman nedir veya gaybe iman ettiğimiz nasıl belli olur diye, çoğumuz cevap veremezdik. Ama Vâdedilen Mehdi'nin IV. Halifesi bir hutbesinde bu konuya değinmiş ve şöyle demişti:

“Gerçekten ahiret gününe inanıyorum, demek öyle bir iddiadır ki, buna göre ben Müslüman olduğum için ve Allah ahiret günü var dediği için ben buna inanıyorum, çünkü böyle bir gün olacaktır ve o adalet gününde her insan iyilik ve kötülüğünün karşılığını alacaktır.”

Dediğimiz gibi bu bir iddiadır ve iddialar deliller ile ölçülürler. Bir insana ben şunu iddia ediyorum dediğiniz zaman, o insan için öyle bir örnek teşkil etmelisiniz ki, o iddialarınızın delilini de canlı olarak görebilsin.

İşte gaybe inandım diyen, ama kalben de inanıp bunu hayatına aktarabilen insanların iki belirtisi vardır:

1. Onlar namazı ayakta tutarlar,
2. Onlar Allah'ın verdiklerinden de O'nun yolunda harcarlar.

İlk belirti namazın ayakta tutulmasıdır. Kur'an-ı Kerim burada namazı güzel kılarlar dememiştir, namazı ayakta tutarlar demiştir. Namazı ayakta tutmak ne demektir? Allah-u Teâlâ biliyordu ki, bir zaman gelecek ve Müslümanların namazlarında mana kalmayacak ve böyle olunca da insanlar namazda bir çekicilik bulamayacaklar. Bir nevi o dönemde Müslümanların kıldığı namaz, tavuğun yem için yeri gagalaması gibi yatıp kalkmaktan ibaret olacak ve namaz anlamından uzaklaşacaktır. İşte bu durumu fark eden bir insan artık namazını ayağa kaldırmalı, yani kendisine fayda verecek bir namaz kılmaya başlamalıdır.

Ahiretin varlığına gerçekten inanan birisi namaza önemsiz bir şey muamelesi yapamaz. Çünkü kurtuluşunun namazda olduğunu ve dinimizin de bu nedenle namaza ne kadar önem verdiğini bilir.

Hepimizin de bildiği gibi Allah-u Teâlâ'nın bizim namazımıza ihtiyacı yoktur. O, namazı bizim için koymuştur. Öyleyse bilmemiz gereken namazdan istifade etmemizin kendimiz için gerekli olduğudur.

Peki, namazdan istifade etmek nasıl olmalı. Birincisi Resulullah'ın^{sav} dediği gibi, namazda Allah'ı görüyormuş gibi veya Allah sizi görüyormuş gibi davranılmalıdır. Bu şekilde düşünmek insanın namazına bir ciddiyet getirecektir.

Yine bilinir ki Resulullah^{sav}, “İnsanın Allah'a^{acc} en yakın olduğu an secde anıdır” diye buyurmuştur. Şimdi biz dualarımızı yönelttiğimiz Rabbimize isteklerimizi O'nun yanına gittiğimizde söylemeyeceksek, kapıyı kapa-

tıp dışarı çıktığımızda mı söyleyeceğiz? Böyle yapmak Peygamberimiz'in^{sav} sözü ile uyuşmayacaktır. Siz özel bir isteğinizi bir kimseye söylerken çekinerek söylerseniz ve kimse duymasın diye ona iyice yaklaşsınız. İşte namazda da Rabbimize yakın iken dualarınızı iletin. Çünkü O'na en yakın olduğunuz zaman ancak o secde anıdır.

Yine Resulullah^{sav} ashabına "Secdede çok çok dua ediniz" diye buyurmuştur. Bunu söylerken orada Selman Farisi^{ra} gibi Arap olmayan bazı ashap da vardı. Resulullah^{sav} ona, sen Arapça'yı iyi bilmiyorsun, secde de Arapça edilecek duaları ezberle, dememiştir. Buradan da anlıyoruz ki; herkesin kendi dilinde mümkün olduğunca dua etmeye çalışması lazımdır. Namazının her rükûundan sonra insan kendi diliyle isterse saatlerce dua edebilir. Mesela secdede üç kere "Sübhan Rabbiyel A'lâ" dedikten sonra Allah'a^{cc} hamd edip Resulullah'a salât getirmeli ve kendi dilinde dua etmelidir.

İşte Resulullah'ın^{sav} sünnetine uygun hareket edilerek bilinçle ve anlamıyla kılınan namaz, muhakkak yerlerde sürünen bir namaz olmayacaktır ve ayağa kalkacaktır. Böyle olunca insan namazdan tat almaya başlayacak ve duada da ilerleyebilecektir.

Bu ilerleme ahiret korkusu olan insan için bir gerekliliktir. Böyle bir ilerlemeyi o insan hissedemezse, muhakkak içinde bir eksikliği daima taşıyacak ve nedenini anlayamadığı huzursuzluklar yaşayabilecektir. Çünkü hayatının gayesi aslında dua lezzetine ulaşmaktır, namaz lezzetine ulaşmaktır.

İkinci belirti ise Allah'ın verdiklerinden O'nun yolunda harcamaktır. Bu gaybe inanan insanların diğer vasfıdır.

Bakara Suresinin ilk ayetlerinde Allah-u Teâlâ takva sahibi insanların halini anlatır ve der ki "Onlar kendilerine verdiklerimizden Allah^{cc} yolunda harcarlar".

Dikkat ediniz, onlara para verdik, ondan harcarlar denilmemiştir. Kendilerine ne verdiysek, ondan Allah^{cc} yolunda harcarlar, denilmiştir.

Gaybe inanan mümin hiçbir şeyi sahiplenmez ve hiçbir şeyi kendinden bilmez. Aslında tüm bu saydıklarımız Allah'ın^{cc} üzerimizdeki nimetleridir. Dolayısıyla bu nimetlerden şimdiden Allah^{cc} yolunda harcayayım ki, Allah'ın^{cc} sevgisine nail olayım, diye düşünülmelidir.

Allah sevgisi duasız elde edilemez.

Peygamberimiz^{sav} Hz. Davut'un^{as} bir duasını her gün okurdu. Oysa Allah sevgisi açısından Davut peygamberin durumundan kendi durumu mutlaka daha üstündü.

Bu dua şöyledir:

"Allahümmerzukni hubbeke ve hubbe mena habbeke ve hubbe yukarribun aleyh vec'al hubbeke ehabbe ileyye minel mâil baîd"

"Ey Allah, Sen kendi sevgini ve seni sevenlerin sevgisini, sana yaklaştıran her şeyin sevgisini bana rızık olarak ver ve senin sevgin bana, çölde susuz kalmakta olan bir insan için soğuk su ne kadar aziz ise o kadar aziz olsun."

Ancak insan bu makama bir günde gelemmez. Duasından hemen lezzet alamaz. Mesela bir hırsız kalpten tövbe etse de bir günde evliya olamaz. Bu insanın ahlaken o yüce seviyeye gelmesi için bir tekâmül gereklidir. Bu da yavaş yavaş ve meşakkatle, çaba göstererek olur.

O nedenle Allah^{cc} namazı koydu. Namaz bu gelişmeyi sağlamak için yegâne yolunuzdur. Bu yol namazsız gidilebilecek bir yol, bu engel de namazsız aşılabilecek bir engel değildir. Namazınızı kılmaya çalışınız. Zorluklarınız var ise, belki de o konu ile ilgili kolaylıklardan haberdar değilsinizdir. Araştırınız ve öğreniniz. Namazsız bir hedefe ulaşamazsınız. Önce namaza sıkı sıkı sarılın. Ondan sonra Allah^{cc} yolunda, Allah^{cc} için ve zaten Allah^{cc} tarafından size verilmiş olanlardan size zor gelse bile harcayın. Bugün zamanını Allah^{cc} yolunda harcamak, para harcamaktan daha zor bir hale gelmiştir. Kendinize hedefler koyun, ben haftada şu kadar zamanımı Allah^{cc} rızası için harcayacağım, aldığım paranın şu kadarını Allah^{cc} rızası için harcayacağım diye.

Bunları elde etmek için de her daim duaya sarılın. Geceleri kalkın, teheccüdlerde Allah'tan^{cc} sevgisini isteyin. Karanlık içinde o aydınlığı arayın.

Gaybe imanımızın tam olabilmesi için, tek yol namazdır. Varımız, yoğumuz namazdır." Aslında yalnızca gaybe iman bile, bizi dua ve ibadetlerde lezzet almaya götüren bir yoldur. Hâlbuki biz sorulduğunda ezbere bir şekilde, evet gaybe inanıyorum deyip geçiyoruz. Bu noktada aslında farkına varamadığımız çok büyük bir tehlike gizlidir.

Kuran-ı Kerim'de münafıklarla ilgili olarak Bakara suresi 9. ayet-i kerimesinde Allah'ın Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar kendi akıllarınca Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değildirler."

Kimsenin Allah'ı^{cc} (hâşâ) kandırması söz konusu olamaz. İnsan, ancak kendi kendini aldatabilir. Ayette bahsedilen münafıkların, namaza tembellik içinde durduklarından ve namazı gösteriş için kıldıklarından bahsedilmektedir. Onların niyetlerini ise Allah^{cc} çok iyi bilmektedir.

"Ve o namaz içinde Allah'ı^{cc} pek az zikrederler," denilmektedir.

Yani onlar, namaz sırasında başka işlerle meşgul düşünceler içerisindeyler, çünkü bu gibilerin amacı namaz kılmak değil sadece gösteriştir.

Bu münafıklık meselesi mümin insanı da rahatsız eder ve düşünmesine vesile olur.

"Acaba bende de bir münafıklık var mı?" Resulullah^{sav} döneminde de bu böyleydi. Ashab-ı kiram bile bazen bizde münafıklık var mı diye şüphe ederlerdi. Ama Resulullah Efendimiz^{sav} çok açık bir şekilde meseleyi açıklamıştır.

Resulullah Efendimiz^{sav} münafıklığın çeşitli tanımlarını yaparak şöyle demiştir: "Münafık iki sürünün arasında kalmış bir koyuna benzer. Hangisine katılacağını bilmez. Tam karar veremez."

Diğer bir hadiste ise şöyle rivayet edilmektedir: "Münafığın dört alameti vardır. Birincisi, konuştuğu zaman yalan söyler. İkincisi,

söz verdiği zaman yerine getirmez. Üçüncüsü, emanete hıyanet eder. Dördüncüsü, biriyle tartıştığı zaman, kötü sözler sarf eder."

Yine Resulullah^{sav}, "Ey iman edenler, dilinizle iman etmiş olanlara eziyet vermeyin ve başkasının ayıplarını kurcalamayın." demiştir. Eğer birisi, bir Müslüman'ın ayıplarını arıyorsa, Allah o kişinin ayıbını mutlaka ortaya çıkaracaktır. Aslında bu, bugünlerin büyük bir hastalığıdır. İnsanlar başkalarının güzelikleri yerine, onların ayıplarından bahsetmeyi daha çok sevmektedirler. Hatta kimde ne ayıp var diye daha da kurcalayıp durmaktan kendilerini alamazlar.

Günümüzde Müslümanlar arasında bu münafıklık hastalığı maalesef çok yaygındır. Hatta Müslümanlara çok şey isnat edilmekte, yani takiye yapılmaktadır. Sonuçta görünürde başkasın, ama için de başka türdür.

Eğer birisinin hoşuna gitsin diye dini olduğundan daha yumuşak gösteriyorsan, bu da günahtır. Çünkü bu, kendini (hâşâ) Allah'ın^{cc} yerine koyuyorsun demektir. Hâlbuki İslam münafıklığı reddeder.

Kuran-ı Kerim diyor ki, "Onlar gösteriş yaparlar." İşte bir amelde bir zerre kadar da olsa, yüzde yüz de olsa gösteriş azı ile de çoğu ile de gösteriştir. Nasıl bir insan bir kilo süütün içine tek bir damla pislik atsa da, süt ister istemez pislenir ve haram olursa, gösteriş de aynen böyledir. Burada niyette o denli önemlidir.

Vâdedilen Mesih^{as} şöyle buyurmuştur: "Ben münafıklardan hoşlanmam. Çünkü Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de "Münafıklar cehennem en dibinde olacaklardır" buyurmuştur. Biliniz ki münafık insan kâfir insandan daha beterdir. Neden? Çünkü kâfirin içinde cesaret ve karar verme gücü vardır. Neye inanıyorsa açık açık söyler. Eğer size muhalifse, açıkça muhalifliğini ortaya koyar ve karar verme gücü ile bunu yapar. Düşmanlığını da saklamaz. Ama münafığın içinde şecaat yani cesaret ve karar verme gücü yoktur ve o içini devamlı gizli tutar."

"Eğer bir kimse benim cemaatime girip ikiyüzlülükten vazgeçmiyorsa, o bu cemaatten uzak kalır, uzaklaşır. Ve biliniz ki, Allah-u

Teâlâ münafıkların yerini (esfelüs safilin) Cehennem'in en dibi olarak bildirmiştir. Çünkü münafıklarda ikiyüzlülük var, yani münafıkta iki renk var. Ama kâfirin hiç değilse bir rengi vardır. Onun için Allah-u Teâlâ münafığı kâfirden daha beter saymıştır."

Dolayısıyla biz biat ettik demek artık kurtulduk demek değildir. Kurtulacak kapıya geldik demektir. Ama insan münafıklık hastalığına sahipse, bu kapıdan nasıl geçip kurtuluşu erebilir ki?

O nedenle manevi yolculukta en önemli hedeflerimizden biri irfan yollarını aramak ve İlahi irfana ulaşmak olmalıdır.

Bu hususta Vadedilen Mesih'in IV. Halifesi der ki:

Birçok kişi ibadetlerinden imani lezzeti alamadıklarından şikâyetçidir. Bunlar, bize öyle bir püf noktası söyle ki, biz İlahi irfana varalım, diye sorarlar.

Bu insan yaratılışının gayesidir. İlahi irfan yollarının insan tarafından bilinmesi lazımdır.

İrfan Arapça bir kelimedir. İlim ve irfan benzer kelimelerdir. İlim manası itibariyle genel bir anlam taşır. İrfan ise özel bilgiyi ifade eder. İrfanın en güzel tarifi "Allah-u Teâlâ'yı tanımaktır."

Bir insan Allah'ın^{cc} sıfatlarını sadece okuyarak öğrendi diyelim. İlahi irfan bu sıfatların ancak o insanda görülmesiyle var olur. Yani sadece bilgi olarak değil, insanın yaşayarak bu sıfatları öğrenmesi ile. Bir insan Allah'ın^{cc} birliğine inanırım diyorsa ona irfan sahibidir denemez. Çünkü onun sahip olduğu sadece onun bilgisidir.

Çoğu insan dua eder, hatta ağlar, ama Rab nedir, diye kendisine sorulsa buna bir izah getiremez. Bu karanlıkta bir şey tutmaya çalışan insanın durumuna benzer.

İrfan için çaba değil çabalar şarttır. Allah'ın^{cc} irfanı ancak, O'nun lütfu ile mümkündür. Çünkü irfana ulaşmak o kadar yüce bir duygudur ki, ona dünyevi kurallar içinde ulaşmak mümkün değildir. Bu, ancak Allah^{cc} lütfederse olur.

Allah^{cc} tarafından, bana bahsedilen şeylere kim uyarsa, o kısa zamanda değiştiğini hissedecektir. Söylediklerimi dikkatle dinleyin. Bununla birlikte, bunlar bir sihirbazlık değildir. Bir gecede arif olamazsınız.

Söylediklerimi aklınızda tuttuğunuzda, bir sıkıntı kalmayacak ve Kuran'ın anlattığı Allah^{cc} ile ilişkiye gireceksiniz...

Sadece dua ve sadece çaba ile insan Allah'ın^{cc} elde edemez. O zaman doğru çaba ve doğru dua etmek gerekir. Dolayısıyla İlahi irfanın üç yolundan söz edilebilir:

1. Dua
2. Çaba
3. Bunların doğru şekilde yapılması

Doğru çaba için, çabanızın kapsamlı olması lazımdır. Sınıf geçmek için yalnızca tek derse değil, her derse yeterince çalışmak gerekir. Bu işte başarı için iki şart vardır:

İrfan kalple ilgilidir, dille ifade edilemez. Mesela tatlı şöyledir denince, onun tadı anlaşılmaz. Ancak onu tadan bu tadı bilebilir. İrfan da böyledir. Eğer bu durum kalple değil dille olsaydı, Peygamber Efendimiz^{sav} ve Mehdi^{as} herkesi irfan sahibi yaparlardı.

Öncelikle insanın Allah'ın sıfatlarını bilmesi lazımdır. İnsanın bunları bilmesi ve aklında bulundurması gereklidir. Kelime manalarını bilmek lazımdır ki, bu insana etki etsin ve ameline yansısın.

O kelime söylenince, o sıfatla ilgili şeylerin insanın zihninde de canlanması lazımdır. Mesela Allah'ın en belirgin sıfatı Rahman oluşudur. Kulları daha istemeden, hatta ihtiyacının ne olduğunu tam olarak bilmezken, Allah-u Teâlâ kullarının ihtiyacını bilir ve daha onlar istemeden bazı ihtiyaçlarını karşılar. İlahi irfanı isteyen birisi Allah'ın bu sıfatını anlayabilmek için onu yaşamalı ve elinden geldiğince ihtiyaç sahibi insanların durumlarını gözeterek daha onlar istemeden yardım etmeye çalışmalıdır. Anlaşılabileceği gibi Allah'ın Rahman sıfatını bile sadece dil ile söyleyerek anlamak mümkün değildir.

Bir kimse Vadedilen Mesih ve Mehdi^{'ye}^{as}, eline tesbih alıp çekmenin doğru olup olmadığını sordu. Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyur-

du: “Bu şekilde tesbih çekenin gerçek amacı tesbih tanelerini saymaktır. O, hedeflediği sayıyı tamamlamak ister. Şimdi o, zikretmek veya sayı saymak işinden ancak birisine kendini verebilir. Bu doğrudur. Sayı tamamlamak peşinde olan, gerçek tövbeden mahrum kalır. Allah^{cc} aşkında yok olmuş peygamberler ve diğer kâmil kimseler ne tesbih tanelerini saymış, ne de buna gerek duymuşlardır. Hak Ehli her an Allah’ı^{cc} zikrederler. Böyle bir soruyu sormak bir yana, bunu düşlemek bile onlar için beyhudedir. Sevgilisinin ismini sayarak anan bir âşık tanıyor musunuz? Allah’ı^{cc} gerçekten seven ve kâmil teveccüh ile Allah’a^{cc} her an O’nunla meşgul olma vasfına sahip olan kimsenin sayı düşünmesi imkânsızdır. Çünkü zikir onun ruhunun gıdasıdır. O, Allah’ı^{cc} zikrettikçe zevk ve lezzet alır ve bu yolda ilerleme kaydeder. Ancak amacı sayının tamamlanması olunca, insan bunu zoraki iş imiş gibi tamamlayacaktır ve hiçbir merteye elde edemeyecektir.”

İşte yukarıda saydığımız yollar için çaba sarf edene, Allah kolaylık yolunu da göstermiştir. Maneviyatta ilerlemek isteyen birisi için yapması gereken en önemli hususlardan birisi “sadıkların sohbetinde bulunmak” tır.

“Ey iman edenler, Allah’tan sakının ve doğru (sadık)larla birlikte olun.¹”

“(Allah) bu kitapta size şöyle bir emir indirdi: Allah’ın ayetlerinin inkâr edildiğini, bu ayetlerle alay edildiğini duyduğunuz zaman (bu alay edenler) başka bir sözle meşgul olmadıkça onlarla beraber oturmayın. Yoksa sizler de onlar gibi olursunuz. Allah, münafiklarla kâfirlerin hepsini mutlaka cehennemde toplayacaktır.²” buyurmaktadır.

Yine Peygamberimiz’in^{sav} bir hadis-i şerifinde şöyle rivayet edilmiştir:

“Allah-u Teâlâ’yı kullar zikredince Allah^{cc} yanındakilere (meleklerle ve peygamberlerle demıştır ki;) Bakın, benim kullarım beni zikrediyor, ben de sizin yanınızda onları zikrediyorum.”

Diğer bir hadiste ise, “Hangi meclis daha hayırlı diye sorulunca, Peygamberimiz “Sana iman lezzetini tattıran meclis,” diye buyurmuştur”

Peygamberimize “İman nedir?” diye sordular, “Ateşten çıkan birisi nasıl ateşe tekrar girmek istemezse, biri Müslüman olduktan sonra, o geri dönmüyorsa, işte iman lezzeti budur,” diye cevaplamıştır.

Bu konuda Mehdi^{as}, “Bana biat eden herkese bir yetenek verilir. (Allah’a^{cc} ilerleme yeteneği.) Eğer birinin gelip gitmesi fark etmiyorsa, o yetenek ondan geri alınır. Bu nimet ancak sohbetle verilir. Allah’a yakın olana yakınlık, aslında Allah’a yakınlıktır.”

Mehdi^{as}, “Sadıkların sohbetinde bulunun ayetine uymadıkça insan nurdan ve bereketten faydalanamaz. Çünkü Allah^{cc} ehli insanlar maya gibidir. Az miktar bir maya çokça sütü nihayetinde yoğurt yapar, yani etkisini bir süre sonra mutlaka gösterir.

Günahınız ne kadar çok olursa olsun, siz iyi niyetle gelerseniz, o maya mutlaka etkisini gösterir. İnsan hiç fark etmez, ancak Allah’a^{cc} o kadar yaklaşır ki, kendisi de maya halini alır.”

Kuran-ı Kerim bir hazinedir ama ihlâs ve sadakat ile sadıkların sohbetinde oturanlar, bu Kitabın sırlarından haberdar edilirler. Ebu Cehil de sohbetlere gelirdi, ama bu iki şart, yani ihlâs ve sadakat olmadığı için o asla bir nasip elde edemedi.

İman ve takvanın derecelerini tam olarak elde etmenin tek bir şartı vardır. O da sohbet. Siz eğer bir sadığa bağlı iseniz, onun bütün sıfatlarını taşımadığınız müddetçe ilerleme devam eder. Müminin gerçek sadığı Peygamber Efendimizdir^{sav} ve Allah’ın sıfatları sonsuzdur. Dolayısıyla müminin ilerlemesi de sonsuzdur.

Mehdi^{as}, “Kim, Allah ehli insanların sohbetinde oturursa, o onun iyi vasıflarından etkilendir.” demıştır. Bu insan hiç konuşmasa dahi, sadece gelip oturmasıyla bile kesinlikle Allah Ehlinin iyi vasıflarından etkilenecektir.

Mehdi’nin^{as} ashaplarından biri, “Mehdi’nin^{as} ashabı ile oturmuştuk ve çok sessizdiler ama

¹ Tövbe suresi, ayet 119

² Nisa suresi, ayet 141

Maneviyat

onların sessizliği bile konuşurdu. O bizim kalplerimizi etkiler ve maneviyatta ilerle-memizi sağlardı” demiştir.

Mehdi^{as} şöyle demiştir: “Bazı insanlar mek-tupla biat ettik, inşallah geleceğiz diyorlar. Bu insanlar Yüce Peygamberden^{sav} 1400 yıl sonra kurulan bu İlahi cemaatin sohbetinde bulunmadan nasıl kurtulacaklar?”

Bugün Cemaat milyonlara ulaştı. Bugün her-kes, Halifenin yanına gelemeyiz. Ama Allah^{cc} Cemaate televizyon verdi. Bu insanlar evle-rinde sadece hutbeyi dinleseler bile, Meh-di’nin^{as} yukarıdaki sözünün gereğini yerine getirmiş olacaklardır.

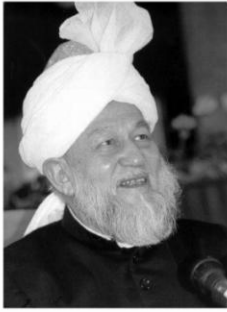
“Allah^{cc} insanoğluna “insan” dedi. Bu keli-menin manası iki sevgi taşıyan demektir. Bunlar Allah^{cc} ve insan sevgileridir. İnsanoğ-lunun Allah’ı^{cc} görmediği için gönlü paslanı-yor. Bunun için sadığın sohbetine nur verilir ve bu sohbette bulunanlar bu pastan koru-nurlar.”

“Allah’a^{cc} yönelmek istediği zaman, yolun başındaki müminin bir çabası vardır. Kendi-ni zorlar. Asıl takva bu değildir. Ancak bir

gün, bu çabadan sonra, bu başka bir renk alır ve gerçek takvaya ulaşır. Bunun için ise sadı-ğın sohbeti şarttır. Çünkü Allah Ehli kimse-ler, bu insanların çırpınışlarını görünce co-şarlar. Bu insanlar için secdeye kapanırlar ve dua ederler. Ondan sonra bu insanlar o tak-vaya erişirler ve onlara nur lambası verilir. Bu nur lambası kul ve Rabbinin sımsıkı bir ilişkisinden sonra nasip edilir. Bu ilişki neti-cesi kul Allah’ın^{cc} sıfatlarını taşır ve Allah-u Teâlâ günahattan ne kadar nefret ederse, bu insan da o kadar nefret eder. Artık bu kul için Allah’tan^{cc} başka hiçbir şeyin anlamı yoktur.”

Müslüman Ahmediye Cemaatinin Jalsa Sala-na, yani yıllık toplantıları bu sohbet ortamı-nın en güzel şekilde olduğu ve insanın en ciddi şekilde istifade edebileceği toplantıla-rın başında gelmektedir. Bizler yukarıda açıklanan ilkeler çerçevesinde bu ve bunun gibi toplantılarda her anımızı dolu dolu ge-çirmek üzere çaba içerisinde olmalıyız.

Kubilay Çil

Hiz. Mirza Tahir Ahmed (a.r.)
Vadedilen Mesih ve Mehdinin 4. Halifesi

**Bu korkusuz gemi (Ahmediyet)
Hazretî Muhammed'in (s.a.v.)
bayrağını taşımaktadır
ve onun emniyet ve selâmetine nezaret eden
Allah'tır.**

“Bir Vicdan Bunalımı” kitabından

“Hz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında

Aşağıda yer alan yazı, Youtube üzerinde yayın yapan MTA Türk kanalındaki aynı adlı serinin 4. Bölümünden metne aktarılmıştır.

İncil'e göre İsa^{as} sadece bir insandır

Hiz. İsa'nın^{as} havarileri Hiz. İsa'yı^{as} nasıl tanıyorlardı? Onu bir ilah olarak mı, yoksa Allah'ın elçisi olarak mı tanıyıp kabul ediyorlardı?

Bir insanın nesebi, onun sık sık vurguladığı kendisini isnat ettiği neseptir. Biz onun nesebini değiştirmeye kalkarsak bu haksızlıktır. İncili incelediğimiz zaman orada sık sık rastladığımız bir ifade vardır. O ifade nedir? İncil Hiz. İsa'yı^{as} insanoğlu diye tanımlıyor ve Hiz. İsa^{as} da havarileri de kendisini (hâşâ) bir Allah oğlu, bir ilah değil, aksine bir insanoğlu olarak vurgulamakta, görmekte ve bu şekilde açıklamaktadırlar. Youtube üzerinde yayınlanan MTA Türk kanalı için hazırlanan önceki bazı programlarda, Hiz. İsa'nın^{as} Allah oğlu olup olmadığını işlerken, İncil'den bazı referanslar okumuştuk. Hiz. İsa'nın^{as} havarileri onu nasıl görüyordu? Bu konuyu açıklarken de yine bazı referanslar tekrarlanacaktır.

Matta, bab 1, 1-2. ayet diyor ki;

“İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soyuyla ilgili kayıt şöyledir:”

Bu ayet Hiz. İsa'yı^{as} Hiz. Davut'a^{as} isnat ediyor ve onun o nesilden geldiğini bildiriyor.

Sonra Hiz. İsa^{as}, kendisini Matta 10. Bap ayet 23'de insanoğlu olarak bildirmektedir:

“Bir kentte size zulmettikleri zaman ötekine kaçın. Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu gelinceye dek...”

Matta 8. bap 20. ayette ise şu bilgiler yer almaktadır:

“İsa ona, «Tilkilerin ini, gökte uçan kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok» dedi.”

Burada da Hiz İsa^{as} kendisine yine ilah veya Allah oğlu diye değil, insanoğlu diye vurgu yapmaktadır.

Matta Bab 9. bap 6. ayet ise şöyledir:

“Ne var ki, İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu bilesiniz diye...”

Bu ayette de kendisi hakkında Allah oğlu denmiyor, ama insanoğlu deniyor.

Matta 11. bap ayet 19'da ise bildirilen şudur:

“İnsanoğlu geldiği zaman hem yedi, hem içti.”

Burada da kendisi için diyor ki, yiyerek ve içerek geldi. Nebiler peygamberler yerler içerler ve normal bir insan gibi yaşarlar.

“Bu kez de diyorlar ki, ‘Şu obur ve ayyaş adama bakın! Vergi görevlileri ve günahkârlarla dost oldu!’”

Hiz. İsa^{as} kendisi için insanoğlu yiyerek ve içerek geldi demektedir ve asla Allah'ın oğlu dememektedir. Zaten (hâşâ) o, Allah'ın oğlu olsa idi, zaten yemesine ve içmesine de ihtiyaç olmazdı.

Matta bab 12, 7-8. ayette şöyle denilmektedir:

“Eğer siz, ‘Ben kurban değil, merhamet isterim’ sözünün anlamını bilseydiniz, suçsuz kişileri yargılamazdınız. Çünkü İnsanoğlu Sept gününün de Rabbidir.”

Burada da Hiz. İsa^{as} bir kez daha kendisi için insanoğlu ifadesini kullanmaktadır.

Matta 12. bap 40. Ayet ise şöyledir:

“Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacak.”

Hiz. İsa^{as}, Yunus peygamber 3 gün 3 gece balığın karnında nasıl kaldı ise, bende aynı şekilde toprağın bağrında, altında kalacağım, diye buyurmuştur ve kendisi için yine insanoğlu demiştir ve Allah'ın oğlu dememiştir.

Matta 17. bap ayet 10'da şu bilgi yer almaktadır:

“Öğrencileri O'na şunu sordular: «Peki, din bilginleri neden önce İlyas'ın gelmesi gerektiğini söylüyorlar?» İsa, «İlyas gerçekten gelecek ve her şeyi yeniden düzene koyacak» diye cevap verdi. «Size şunu söyleyeyim, İlyas zaten gelmiştir, ama onu tanımadılar, ona yapma-

dıklarını bırakmadılar. Aynı şekilde İnsanoğlu da onların elinden acı çekecektir. »”

Burada bir kez daha Hz. İsa^{as} kendisinden insanoğlu diye bahsetmektedir

Matta 17. bap ayet 22 ise şöyledir:

“Celile’de bir araya geldiklerinde İsa onlara, «İnsanoğlu, insanların eline teslim edilecek»”

Burada da çarmıha gerilmeden önce kendisi için insanoğlu şimdi Yahudilerin ellerine verilmek üzeredir diye yer almaktadır.

Matta 24. bap ayet 30’da Hz. İsa^{as} bir kez daha kendisi için insanoğlu diye bahsetmektedir:

“«O zaman İnsanoğlu’nun belirtisi gökte görünecek...»”

Keza Matta Bab 26 ayet 24’de de aynı ifade bulunmaktadır:

“İnsanoğlu, kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor...”

İşte Hz. İsa’nın^{as} havarileri sık sık Hz. İsa’dan^{as} böyle ifadeler dinlemişlerdir. Hz. İsa^{as} sık sık kendisinin insanoğlu olduğunu vurgulamaktadır.

Yuhanna bap 10 da 31-36. ayetlerde Yahudiler Hz. İsa’ya^{as} gelerek seni taşılayacağız, demişlerdir. Bunun üzerine Hz. İsa^{as} şöyle cevap vermiştir: “Ben ne kötülük yaptım, ne yanlış yaptım, suçum nedir ki beni taşıyorsunuz?” Buna karşın onlar, “Sen kendine insan iken ilah diyorsun,” demişlerdir. Bu durum karşısında Hz. İsa^{as} onlara, evet doğrudur, ben ilahım ve Allah’ın oğluyum, size de şöyle mucizeler gösterdim vs. diyebilirdi. Ama o kendini savunmak için dedi ki: “Sizin kitaplarınızda şeriat ve Allah kelamı verilen kimselere ilah denilmedi mi? O benzer ifadeyi ben de kullanıyorum, ben onlardan farklı değilim.”

Bundan dolayıdır ki Hz. İsa’nın^{as} havarileri bir gün Hz. İsa’nın^{as} yanında iken şöyle bir olay geçmiştir.

Luka 9. bap ayetler 18-20:

“Bir gün İsa tek başına dua ediyordu, öğrencileri de yanındaydı. İsa onlara, «Halk benim kim olduğumu söylüyor?» diye sordu.”

Hz. İsa^{as} havarilerinin yanında oturuyor ve onlara diyor ki, siz halkın arasında dolaşıyorsunuz halk benim hakkımda ne diyorlar söylentiler nedir? Bunun karşısında Havariler şöyle demişlerdir:

“Onlar şöyle cevap verdiler: «Vaftizci Yahya diyorlar. Ama kimi İlyas diyor, kimi de eski peygamberlerden birinin dirilmiş olduğunu söylüyor. »”

Ne zaman Allah-u Teâlâ bir peygamber gönderdi ise, insanlar kendisini dinlemek istememişlerdir ve yanlış şeyleri de ona isnat etmişlerdir. Hz. İsa’ya^{as} da böyle şeyler isnat edilmiştir. Bunun üzerine Hz. İsa^{as} havarilerine “Siz ne diyorsunuz?” diye sorunca, Havarilerinin cevabı dikkate değerdir. Neden? Çünkü havariler gece gündüz Hz. İsa’nın^{as} yanındadırlar Hz. İsa’dan^{as} direkt feyiz almışlardır. Direkt olarak onun öğretisini duymuşlardır ve onun öğretisini iletmişlerdir.

“İsa onlara, «Ya siz» dedi, «ben kimim dersiniz?» Petrus, «Sen Tanrı’nın Mesihisin» cevabını verdi.”

Yani onlar, bizce sen Allah’ın Mesih’i’sin, bundan fazlasını da sanmıyoruz demişlerdir. Önceki programlarda eski Ahitte Allah’ın kelamı gelen peygamberlere Allah’ın oğlu denilmiş olduğunu açıklamıştık. Eğer İsa’nın^{as} öğretisi, Allah’ın oğlu olduğu konusunda olsaydı ve bunu daha çok vurgulamış olsaydı, yani kendi hakkında farklı bir ifadesi olsaydı, bunu da vurgulamış olurdu. Çünkü dünya yaratıldığından beri ilk kez zuhur eden birisine böyle bir makam gerçekten verilmiş ise, o makamın daha çok göze çarpması gerekirdi. Ama onlar aksine, biz seni Allah’ın oğlu olarak değil Allah’ın Mesih’i olarak tanıyoruz, demişlerdir. Nitekim bundan anlamamız gereken, havarilerin gözünde Hz. İsa’nın^{as} sadece Allah’ın Mesih’i olduğudur. Onun bunun ne ötesi ne de fazlası bir makamı yoktur.

Kefaret inancı hakkında

Hıristiyanlar arasında kefarete inancı vardır. Hıristiyan âleminin inancına göre Hz. İsa^{as} insanların günahlarına kefarete olarak çarmıha gerilmiş ve insanları günahlarından kendi

canını kefarete vererek kurtarmıştır. Peki, bunun aslı nedir?

Kefaret olayına bakarken; neden böyle bir inanış uyduruldu ve buna neden gerek duyuldu diye Eski Ahit'e bakmamız gerekmektedir.

Hristiyanlar, Âdem^{as} (hâşâ) bir günah işledi, demektedirler. Bizim inanışımıza göre hiç bir peygamber kesinlikle günah işlemez. Âdem^{leas} ilgili olarak Kuran'ı Kerim'de Allah'u Teâlâ açık ifadelerle Taha Suresi 116. Ayetinde, "Onun günaha meyli yoktu," diye buyurmuştur. Unutularak yapılmış bir şey ise günah değildir.

Tekvin Bab 3 ayetler 1-7 ye kadarki bölümde bir hikâye bulunmaktadır.

"RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı ylandı."

Hristiyanlar bu hikâyeye göre diyorlar Allah'u Teâlâ'nın yarattığı hayvanların en hilekârı ylandı. Eski Ahitte yani Tevrat'ta şeytan yerine de sembol olarak yılan kullanılmıştır.

"Yılan kadına, 'Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu."

Burada yılan Âdem'e^{as} değil, onun eşine gelip bahçenin ağacından yedin mi diye sormaktadır. Bu dikkate değerdir.

"Kadın, 'Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, 'Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

Allah-u Teâlâ onlara her şeyi yemelerini serbest bıraktığı halde, bahçenin ortasında bulunan bir ağaçtan yemeyin, yoksa ölürsünüz demiştir.

"Yılan, 'Kesinlikle ölmezsiniz" dedi, 'Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız." Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar."

İşte uydurulan ve hatta icat edilen kefarete inancının dayandığı bu olaydır.

Onlar, Âdem^{as} dünyaya geldi günah işledi ve onun işlediği günah miras olarak nesilden nesile geçmektedir, diyorlar. İnanışları aynen budur. Buradan çıkardıkları sonucun doğru olup olmadığını bu manada burada tartışmayacağız. Burada bizim aktarmak istediğimiz kefarete inancı olarak dayandıkları olaydır. Hristiyanlar diyorlar ki: *"Âdem^{as} bir günah işledi ve bu günah nesilden nesile geçmektedir."* Hâlbuki ki bu olayı okuduğumuzda bile, Tevrat'a göre Âdem^{as} değil karısı bu günahı işlemiştir. Peki, kadın bir suç işledi ve kefarete bir kurtuluş idi ise Allah-u Teâlâ'nın sonradan değil o zaman bir çaresini bulması ve oğlunu o zaman göndermesi gerekmez miydi?

Bizim bakmamız gereken şudur. Acaba Tevrat'a göre Hristiyanların anlattıkları bu inanış, yani baba günah işliyor, onun yerine oğlu veya oğul günah işliyor, onun yerine babası ceza çeksin inanışı mümkün müdür?

Hepsi Allah'ın şeriatıdır. Peygamberler vasıtasıyla gelmiştir ve peygamberler onu okumuşlardır ve onun öğretisini vurgulamışlar. Hezekeil Bap 18 ayet 20'de şöyle denilmektedir:

"Ölecek olan günah işleyen kişidir."

Yani kim suç işlerse o ölecektir. Herkes kendi suçundan sorumludur.

Kur-an'ı Kerim İsrâ suresi 16. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

"Yük taşıyan bir can, başkasının yükünü taşımayacaktır."

Bu öteden beri peygamberlerin sunduğu bir öğretilerdir. Mantıken de doğrudur. Çünkü ben aç isem benim yemek yemem gerekir. Benzer bir mantıkla, benim başım ağrıyorsa ve siz benim yerime ilaç alırsanız, benim baş ağrımın geçmesi mümkün mü? Hristiyanların dedikleri de buna benziyor. Hz. Âdem^{as} bir günah işledi, onun yerine Hz. İsa^{as} kefareti ödedi, diyorlar. Hezekeil'de ki ayet devamında şöyle demektedir:

"Oğul babasının suçundan sorumlu tutulmaz, baba da oğlunun suçundan sorumlu tu-

tulamaz. Doğru kişi doğruluğunun, kötü kişi kötülüğünün karşılığını alacaktır.”

Tesniye 24. bap ayet 16’da şu bilgiler yer almaktadır:

“Ne babalar çocuklarının günahından ötürü öldürülecek, ne de çocuklar babalarının. Herkes kendi günahı için öldürülecek”

Biz bu ayetlerden eski Ahit’te kefarete diye bir şey olmadığını kesinlikle anlamaktayız. Söz konusu eğer bir kefarete olacaksa, bu ancak insanın kendisi olacaktır. Onun yerine başkası kefarete ödemeyecektir. Yani herkes kendi suçundan ancak kendisi sorumludur. Eski Ahit’in kefarete ile ilgili açıklaması budur. Kim suç işledi ise o cezasını çekecektir. Bununla bağlantılı olarak diğere sorulan bir soru da Eski Ahit’e göre çarmıhta öldürülen birisi kurban olabilir mi?

Bu da güzel bir sorudur. Şimdi bugün ki Hıristiyanlık “İsa kendini kurban etti” diyorlar. Bu önemli bir şeydir. Eski Ahit’e göre çarmıhta ölen birinin makamı Allah Katında kurban edilmiş olarak mı sayılacaktır?

Tesniye 21. bap Ayet 23 diyor ki:

“Asılan kişi Tanrı tarafından lanetlenmiştir.”

Yani kim çarmıhta asılırsa, o lanetlenmiştir. Bu ne kadar korkunç bir ifadedir. Kurban edilmek bir yana, burada lanetlenmekten bahsedilmektedir.

Lanetli ölüm nasıldır?

Sözlük olarak lanetlinin manası, Allah’tan uzak, demektir. Allah ondan nefret eder, bu yüzden o da Allah’tan nefret eder. Sadece bu kadar değil lanetli olan, şeytana da yakındır ve şeytan da ona yakındır. O şeytanı sever, şeytan da onu sever.

Bakın Tevrat’ın bu öğretisi diyor ki: “Asılarak ya da çarmıhta gerilerek ölen insan lanetlidir.”

Yeni Ahit’te Galatyalılar Bab 3, ayet 13’de şöyle yer almaktadır:

“Mesih uğrumuza lanetlenerek bizi Yasa’nın lanetinden kurtardı.”

O orada öldü ve lanetli oldu, ama bizi şeriatın lanetinden kurtardı, denmektedir.

“Çünkü, «Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir» diye yazılmıştır.”

Şimdi (hâşâ) Hz. İsa^{as} orada canını verdi ise, onların dedikleri gibi o zaman Hz. İsa^{as} lanetli mi oldu ve kendisi lanetli olan başkalarını nasıl kurtarabildi? Hıristiyanlar Hz. İsa’yı^{as} büyük bir itham altında ve çok zor bir durumda bırakıyorlar. Hem ona (hâşâ) lanetli diyorlar, hem de onu kurtarıcı olarak kabul ediyorlar. Lanetli olan biri başkalarını nasıl kurtarabilir ki?

Raşit Paktürk

Hiz. Mirza Masrur Ahmed (a.t.b.a.)
Vadedilen Mesih ve Mehadinin 5. Halifesi

**Cenab-ı Hak,
Vâdedilen Mesih Hazretlerinin kalbini,
Yüce Peygambere karşı taşıdığı
sevgi ve aşktan ötürü
kendine arş edindi.
Gelecekte de Cenab-ı Hak,
rütbelerine göre kalplere inecektir.**

“Biat Şartları ve Bir Ahmedi’nin Sorumlulukları” kitabından

Minhac-ut Talibîn'den

Minhac-ut Talibîn (Arayanların Yolu) adlı bu eser, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin II. Halifesi Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in^{ra} 27 Aralık 1925 yılında "Jalsa Salana" toplantısında yaptığı konuşmasıdır.

BÖLÜM 4

Son verdiğim tarif İmam Gazali'nin tarifidir. Bana göre bu tarif biraz düzeltilmeye muhtaçtır. Akıl ve şeriatın dışında, amel yapan kudret sahibi olmalı ve iradesi de o yönde olmalı. Bu şart yerine getirilemiyorsa çıkan sonuç "ahlak-ı hasene" değildir. Örneğin birisi uyukluyorken birisine para verirse, ama uyanırken sadaka ve hayrat yapmazsa "ahlak-ı hasene" den pay almış sayılmaz. Uyukluyorken iradesi eksiktir. Dolayısıyla şeriata uygun ve akıl ile iradenin birleşimiyle yapılan amel "ahlak-ı hasene" olur. Daha da doğru tarif "Allah'ın benzer durumda yapacağı amelin, irade ile yapılması ahlak-ı hasenedir" şeklinde olabilir¹. Gerçek tarif budur. Çünkü bir şeyin iyi olması, kusursuz olmasını da gerektirir. Aklımız bir şeye iyi derse, o şey iyi olmuş olmuyor. Ancak gerçekten iyiye, iyi oluyor. Allah'ın sıfatları bir şeyin iyi olduğuna dair şahadet veriyorlarsa, işte o zaman iyidir. Bir tek Allah'ın zatı kusursuz pak ve her şeyi bilen olduğu için, ancak O'nun amel-leri her zaman iyi olur. O'nun sıfatları da her zaman doğru yöne işaret eder.

Şimdi de ahlakların kaynağını, membasını, oluşum pınarını araştıralım. Bunlar nasıl oluşuyor, nerede oluşuyor? Çeşitli insanlar, çeşitli kaynakları göstermişlerdir. Bazılarına göre ahlakların kaynağı akıl, saldırganlık ve şehvettir. Saldırganlık ile şehvet iki attır ve akıl bunlara binip yönlendirir. Doğru yönlendirirse ahlak doğar, yanlış yönlendirirse de ahlaksızlık. *Muhyüddin İbn-i Arabî*² bu aklın ismini "*nefis-i natika*³" olarak koymuştur.

Ona göre tüm ahlaklar bu üç unsurun bir araya gelmesiyle oluşurlar. Ya akıl ile saldır-

ganlık bir araya gelir, ya da akıl ile şehvet. Bazen de üçü bir araya gelip bir sonuç doğururlar. Bu senaryoda akıl bir erkektir ve saldırganlık ile şehvet onun iki karısı. Nasıl ki erkekle kadının birleşimiyle çocuk doğar, aynı şekilde akıl ile saldırganlık veya şehvet birleşince çeşitli ahlaklar doğarlar.

Bazılarına göre insanın içinde mutluluğu elde etmek için şiddetli bir arzu vardır. Bu arzu akıl ile birleşince ahlaklar doğar.

Benim görüşüme göre Müslümanlar ahlakın kaynağını ve membasını Kuran-ı Kerim'in ışığında tam olarak değerlendirememişlerdir. Kuran-ı Kerim'i okuyup, hakkında derin düşündükçe ahlakların kaynağının çok derinlere gittiğini anladım. Eğer ahlak gibi görünen ameller sadece insanlarda gözükseydi yapılan tarifler biraz doğru olabilirdi, ama daha alt seviyeli mahlûklarda da bunları gözletmek mümkündür. Örneğin akıl, saldırganlık ve şehvet çeşitli ahlakları doğurmuştur derler. Şimdi sevgi de bir ahlaktır, ama hayvanlarda da apaçık bir şekilde gözlemlenebilir. Oysa hayvanlarda akıl yoktur⁴. Bu gösteriyor ki akıl, saldırganlık ve şehvet ahlakların kaynağı değildirler. Öyle olsaydı, hayvanlarda herhangi bir ahlakı gözlemlemek mümkün olmazdı.

Ben bu konuda çok düşündüm ve Allah'ın lütfuyla öyle bir çözüm buldum ki, ahlak meselesinin kaderi değişti diyebiliriz. Aslında ahlakların kaynağı ve membası bazı kuvvetlerdir, bazı özelliklerdir. Bu özellikler sadece insanlarda değil, hayvanlarda da hatta bitkilerde ve daha da ötesi cansız nesnelerde de vardır. Hatta cansız nesneleri oluşturan zerreciklerde de vardır. Bakınız insanlardan bir

¹ Zaten şariat da Allah'ın amellerini açıklar. Bu ayırım sadece olayın kolay anlaşılabilmesi içindir.

² Meşhur İslam sufilerinden birisidir.

³ Mantıklı nefis anlamındadır

⁴ Yani belki teknik olarak ilkel akıl vardır, ama saldırganlık ve şehveti karmaşık bir şekilde yönetebilecek kadarı yoktur.

seviye inerse hayvanlar dünyasında ahlakları gözetlemek mümkündür. Örneğin insanlarda öfke ve kızgınlık vardır. Aynı şey hayvanlarda da apaçıktır. Sonra insanlarda sevgi vardır ve yine aynı duygu hayvanlarda da mevcuttur. Daha da inelim. Bitkiler seviyesinde de insanlara ve hayvanlara benzeyen bazı özellikler vardır, mesela meyiller vardır. Muhakkak ki bu meyiller insanlara nazaran son derece basit ve ilkeldirler, ama var olduklarına dair bir şüphe yoktur. Örneğin insanda olan alıp-verme isteği bitkilerde de vardır. Yeni araştırmalar gösteriyor ki neredeyse tüm bitkilerde erkek-dişi kavramları vardır. (Gerçi Kuran-ı Kerim bunu zaten önceden söylemiştir.) Erkek ve dişi birleşince meyve verirler. Hurma ağacıyla ilgili bu gerçek zaten binlerce senedir biliniyordu. Yani bitkilerde de şehvet vardır. Sonra kızgınlık ve öfke olduğu da artık biliniyor. Bose adında bir doktor çeşitli aletleri kullanarak bunu ispatlamıştır. Basit örneği “küştüm çiçeği” adlı bitkidir. İnsan dokununca hemen kapanır, kendine çekilir. Meyvesine dokunursak içindeki tohumu dışarı atar ve yine kapanır. Amerika’da keşfedilen bir bitki ise eti sever. Yaklaştırıldığında açılır ve dokundurunca ona yapışır, tüm kanını emer ve sonra atar. Bu tip araştırmalar bitkilerde de benzer meyillerin bulunduğunu gösterir.

Daha da inelim ve cansızların dünyasına gelinebilir. Deniliyor ki sevgi çok yüce bir ahlaktır. Oysa sevgi nedir? Kendine doğru çekmek demektir. Ama bir mıknatıs da demiri kendisine doğru çeker. Ne kadar sade de olsa, onda da bu meyil vardır. Sonra eğer elektriğin aynı yöndeki kuvveti iki farklı malzemede olursa bunlar birbirlerini iterler, bir nevi nefret gösterirler. Yani cemadatlarda¹ da nefret, sevgi, öfke tarzı meyiller mevcuttur.

Sonra dediğim gibi bu kuvvetler nesneleri oluşturan küçük zerreciklerde de mevcuttur. Olmasaydı dünya yerinde duramazdı, oluşamazdı. Eğer zerrecikler birbirlerini gerektiğinde çekip, gerektiğinde itmezlerse dünya

dağılır, düzeni bozulur. Dünyayı bir arada tutan işte bu cazibedir. Bunlar gösteriyor ki ahlak denilen davranışların kaynağı inanılmaz derecede derindir, ta maddenin en ilkel sıfatlarına kadar gider. Tüm ahlakların aşağı indikçe bulunması zordur, ama şu da bir gerçektir ki izi ve kökü her aşamada vardır.

Ahlakların oluşumuna sebebiyet veren özelliklerin kâinatın her zerresinde bile mevcut olduğunu ispatladıktan sonra bu özellikleri tek tek inceleyelim. Maddenin zahiri olarak altı yönü vardır. Yani üst-alt, sağ-sol, ileri-geri. Aynı şekilde maddenin gizli yönleri ve cihetleri de vardır. Bu gizli özellikler de zahiri yönler gibi ikili gruplar şeklindedir. Nasıl ki zahiri yönler belli bir bakış açısıyla sol ve sağ olabiliyorlarsa, bakışı değiştirince sağ sol oluyor ve sol da sağ. Üst ve alt, ileri ve geri de aynı mantıkla görecelidir. Aynı şekilde gizli yönler de görecelidir. Birisi eril iken diğeri dişidir. Yani ya başkasını etkileyen yönler vardır, ya da başkasından etkilenen. Etkilenme kabiliyeti olmayan bir şeyi etkilemek de imkânsızdır. Örneğin hamur yumuşaktır ve insanın yumruğu ona basarsa şeklini değiştirir, etkilenir. Ama aynı yumruk masaya bastırıldığında etki yapmaz. Sebebi de şudur ki masada etkiyi kabul etme kabiliyeti yoktur. Herhangi bir işin olabilmesi için, bir tarafta etki etme kabiliyetinin ve diğer tarafta da etkilenme kabiliyetinin olması şarttır. Kâinatın her zerresinde çekme kabiliyeti varken, çekilme kabiliyeti de vardır.

Devam edecek...

Çeviren: S. Atik Ahmad

¹ Cansız şeyler demektir.

Dua Gerçeği ve Duanın Şartları

BÖLÜM 3

Duanın kabulünün beşinci yolu Allah-u Teâlâ'ya hamd etmektir. Bazı kişiler Allah'a^{cc} hamd etmek deyince, zikir etmeyi anlarlar. Yani dille "Elhamdülillah" demek yeterlidir, derler. Hâlbuki zikir Allah'ın çeşitli sıfatlarını ağzımızla söylemek, büyüklüğünü anmak ve Allah'ın o sıfatlarını kendi hayatımızda da yaşamaya çalışmamız demektir. Kuran-ı Kerim'den de anlıyoruz ki, bir kulun Allah hakkında zannı ne ise, o kul Allah'tan o zanna göre muamele görür. Bir kul eğer Allah-u Teâlâ'yı övüyorsa, O'nun sıfatlarını sık sık dile getiriyorsa, o zaman Allah-u Teâlâ'da derki;

"Peki, benim kulum üzerinde benim bu sıfatlarım tecelli etsin. O, bu sıfatların ne demek olduğunu gerçek anlamda öğrensın."

Bu nedenle insan dua ederken Allah-u Teâlâ'ya hamd etmelidir. İçtenlikle hamd eden insanın üzerinde Allah-u Teâlâ'nın sıfatları tecelli eder. Böylece bu insan fiilen Allah-u Teâlâ'yı ve sıfatlarını öğrenir.

Duanın kabulünün altıncı yolu da temizliktir. Kuran-ı Kerim içtenlikle tövbe etmeye çalışan insanın, öncelikle fiziksel olarak temizliğini şart koşturmuştur. Bir insan tövbe edip içini temizlemeye çalışıyorsa ve onun üstü başı pis ise, onun duasının kabulü muhtemel değildir. Çünkü dış temizliği iç temizliğinden çok daha kolaydır. Bir insan buna dikkat etmiyorsa, iç temizliğine hiç dikkat edemez. Ayrıca ruh ile beden arasında da bir ilişki bulunur. Beden üzerinde bir pislik varsa, bunun ruha da tesiri vardır ve ruh bu olumsuzluk içinde dua ile Allah'a gerektiği gibi yönelmez.

Bu nedenden ötürü geçmişte bazı sufiler dua ederken giymek için özel bir elbise ayırırlardı. Buna güzel koku sürerlerdi ve bunu sadece dua için giyerlerdi.

Yine "Resulullah^{sav} gece teheccüde kalkarken kesinlikle dişlerini misvakla fırçalar ve temizlerdi ve derdi ki: Ben Rabbimin karşısına nasıl dişlerimi temizlemeden çıkabilirim."

Hz. Resulullah^{sav} vefatından birkaç saniye önce Hz. Ayşe'nin^{ra} kucağına başını koymuştu. Hz. Ayşe'nin^{ra} kardeşi geldi (Hz. Ebu Bekir'in^{ra} oğlu). Devamını Hz. Ayşe^{ra} anlatıyor: "Resulullah^{sav} ona sanki bir şey istiyormuş gibi baktı. Ben anladım, onun elinde misvak vardı ve Resulullah^{sav} onu istiyordu. Bunun üzerine ondan misvakı aldım, dişlerimle onu yumuşattım ve temizleyip Resulullah'a^{sav} verdim. Hazreti Resulullah^{sav} hayatında hiç temizlemediği kadar dişlerini temizledi ve "O yüce refikime (dostuma) gidiyorum" diyerek can verdi."

Neticede, Resulullah'a^{sav} âşık olan bir insan onun son yaptığını unutmaz. Bu mümkün değildir. Onun son hareketleri gözünün önüne gelir. O şunu yapmıştı veya bunu yapmıştı diye düşünür hep. Nitekim ağız temizliğine dikkat etmeyen insanlar, eğer Allah indinde kabul edilmek istiyorlarsa bu mümkün değildir.

Bu şunu da göstermektedir ki, insan sigara içiyorsa, ister istemez ağzı ve hatta kendisi kötü kokar. Bu halde iken, o kişiye meleklerin inmesi, onun dualarının kabul edilmesi çok zordur.

Resulullah^{sav} son nefesinden iken bile temizliğe bu kadar dikkat ediyordu. Yine Allah'ın^{cc} bütün gerçek kulları da çok dikkat etmişlerdi. Bu temizlik her açıdan temiz olmamızdır. Ama dikkat edilmesi gereken, mesela ağız kokusu çok ince bir konudur. İnsan düşünmelidir ki, kötü kokan bir ağızla Allah'ın isminin söylenmesi doğru değildir.

Duanın yedinci şartı, zamanın doğru seçilmesidir. Dua için en güzel zaman sessizlik zamanıdır. Bunun en güzel örneğini Resulullah'da^{sav} görüyoruz. O bazen yalnız bir bağa veya mağaraya çekiliyordu. Bir sahabe'nin anlattıklarına kulak verelim:

"Bir gün Resulullah^{sav} yalnız bir tarafa doğru gidiyordu. Ben de gizlice arkasına düştüm, acaba nereye gidiyor diye. Baktım ki, o bir bağa giriyor. Hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde Resulullah^{sav} secdeye vardı. O kadar

uzun secde de durdu ki, ben acaba can mı verdi diye düşünmeye başladım ve dayanamadım yanına doğru gittim. Resulullah^{sav} benim gelişimden rahatsız oldu ve duasını bitirdi."

Burada görüldüğü gibi duanın kabulü için yalnızlıkta da edilmesi şarttır. İnsan her zaman günde beş vakit toplum içinde dua edebilir, ama bu zamanların dışında teheccüd veya diğer zamanlarda da yalnız olarak dua edebilir. Ancak yalnız dua edilmesi için en güzel ve en uygun yol gece vakti kalkıp teheccüd kılmaktır. Teheccüdü gerçekten kılan insanların tecrübesidir ki, teheccüdün tadı başka hiçbir namazdan alınamaz. Çünkü diğer namazlarda insan işlerden, gürültüden vb. kendini namaza veremez. Fakat teheccüd vaktinde insan kendini namaza verebilir.

Bunun dışında teheccüd namazı başka bir şeyin de belirtisidir. Bir keresinde âlim bir zat şöyle demiştir:

"İnsan birine âşık olmadan önce daha hoşlanma safhasında iken, onunla yalnız görüşmek ister. Hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde ve hoşlandığı kişi ile. Kaldı ki aşk bundan çok daha güçlü bir duygudur. İşte aynen bu şekilde Allah-u Teâlâ da kendine âşık olanlar için Teheccüd Namazını koydu ve demek istedi ki, kim benden hoşlanıyor ise, o yalnız iken gelsin ve benimle görüşebilsin." Hatta Resulullah'ın^{sav} müminler için bir hadisi vardır:

"Mümin Allah^{cc} ile fısıldaşır. O nedenle rahatsız etmeyin."

Yine Teheccüd o kadar önemli bir namazdır ki, Kuran-ı Kerim bir tek ondan adıyla bahsetti ve de;

"Sen bu Kuran vasıtasıyla teheccüdü kıl ki, Allah-u Teâlâ'nın sana Makam-ı Mahmud'u vermesi muhtemeldir," dedi. Tabi ki burada direkt muhatap Yüce Peygamberimiz'dir^{sav}. Onun birçok hitabı vardır ki, muhatapı ümmettir. Dolayısıyla o bir önder olduğundan, Kuran-ı Kerim'in kendisine atfettiği her şey, eğer Allah-u Teâlâ sadece onun için olduğunu belirtmemiş ise her Müslüman için geçerlidir. Yani bir mümin "Mahmud" yani övül-

mesi gereken bir makama varabilirse, bu ancak teheccüd ile mümkündür.

Bir de bu, onun Allah-u Teâlâ'dan hoşlanıp, hoşlanmadığının bir belirtisidir. Bu dua vakti önemlidir. Hiç kimsenin bulunmadığı yerde, kimse tarafından rahatsız edilmeden veya engel olan bir şey olmadan yapılan dua önemlidir. Kimse rahatsız etmeyince duaya engel bir şey de kalmıyor. İnsan tüm dikkatle dua ediyor. Kendi ihtiyaçlarını daha güzel düşünebiliyor. İhtiyaç derken insan devamlı olarak düşünmelidir ki, "Benim şu zaafımlarım var. Şu yanlışım var." Hatta daha da ileriye giderek, "bu dünyanın belki de en kötüsü benim," diye düşünmelidir.

Hâlbuki bugün dünyada zaafılar açısından tam tersi uygulanmaktadır. Resulullah^{sav} bir tavsiyede bulunarak şöyle demiştir:

"Sen maddi olarak, kendinden daha aşağı durumda olanlara bak. Bu seni şükretmeye teşvik edecektir. Fakat manen kendinden daha yüksek makamda olanlara bak, bu da seni maneviyatta ilerlemeye teşvik edecektir."

Ama insanlar bugünlerde, maalesef tam tersini yapmaktalar. Mesela bir insan iyilik işliyorsa, namaz kılıyor, oruç tutuyorsa, ona hemen isim takılıyor, hacı-hoca takımı diye çağrılıyor. Bu ismi takanlar maalesef düşünmezler ve görmezler ki, bugün biz güzel evlerde oturuyoruz, evimizin hemen hemen ihtiyacı da yoktur, ama dışarıda yoksulluk içinde gecekondularda yaşayan ve ihtiyaç sahibi nice insanlar bulunmaktadır. İnsanlar başkalarına özenerek bakıyorlar, işte o adamın villası var, havuzu var diye. Bu Resulullah'ın^{sav} tavsiye ettiğinin tam tersidir ve bunun içindir ki, Müslümanlar bu devirde bu kadar hırslıdırlar. Onda var, bende niye yok diye bir hırsla hareket ederler.

Manevi olarak ise bunun tam tersi yapılmaktadır. Manevi olarak onda var da bende niye yok diye düşünebilse ve gıpta edebilseler keşke. Oysa Resulullah'ın^{sav} tavsiye ettiğini uygulayabilsek her şey çok farklı olabilir.

Bu nedenlerle manevi şeyler sende yoksa, onun için gıpta et. Bu seni ilerletecektir. Bu-

da senin zaaflarını sık sık incelemele olabilir.

Bugünlerde insanların en büyük zaaflarından biri de maalesef konuşmaktır. Dengesiz, gereksiz, düzensiz konuşmalar çok olmaktadır. Kuran-ı Kerim'de bu nedenden ötürü Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Konuşurken dahi dengeli konuşun."

Bugün insanlara bakınca bunu görürsünüz. Mesela bir kadın kendi oğlundan bahsederken onu öve öve göklere çıkartır. Ama başka birinin hele kini olan veya düşmanı olan birisi söz konusu olunca, onu yerden yere vurur. Kuran da bu durumlar için bu emri verdi ve dedi ki, konuşurken de dengeli olun, yani konuşurken seçkin kelimelerle konuşun. Bu Allah^{cc} indinde çok önemlidir.

Ayrıca bir de insan kendi zaaflarından haberdar değil ise, o kişi konuşurken daima kendini över. Ancak kendi zaaflarının farkında olan insan, tövbe ve istiğfar halinde olur.

Hız İsa^{as} bir gün Havarileri ile giderken orada ölü bir köpek gördüler. Havarileri kötü koldan dolayı burunlarını kapadılar ve "kokuyor" dediler. İsa^{as} ise manidar bir şekilde "bak, dişleri nasılda parlıyor," dedi. Bu hikâyeye bize bir şey vermektedir. Birisi davranış olarak kötüyse dahi, onun iyiliklerini görmeye çalışın. Başkalarının zaaflarını değil iyiliklerini görmeye çalışın.

Duanın sekizinci şartı da tevazudur. Tevazu insanı, "Ben kötüyüm, vs. benim gibi birinin duası nasıl kabul olur?" diye düşünmeye de sürükleyebilir, Allah-u Teâlâ'nın lütuflarını görüp kibre de yöneltebilir. Eğer bir insana Allah lütufta bulunmuş ise, o kişiye iyilik gelir. Toplumda genelde böyle insanlar için kalbi iyi, çok temiz bir insan denir ve o kurtuldu derler. Ancak o kişinin başına kötü bir şey gelince, Allah'tan geldi deyip, kötülüğü kadercı bir yaklaşımla Allah'a isnat etme temayülü vardır. Mesela insanlar derler ki: "Allah yalan söyletmesin." (Hâşâ) sanki yalanı Allah söyletiyormuş gibi beyanda bulunurlar. Ancak insanın başına bir iyilik gelince işte o insanın kalbi temizdi de, Allah o yüzden

verdi, denir. (Hâşâ) Allah sanki vermeye mecburmuş gibi.

Şimdi olayın bu iki yönünü incelediğimizde, birisi insanı umutsuzluğa sürükleyebilir, yani insan hep kötü taraflarını düşünüyorsa, diğer düşünce ise, yani Allah'ın lütuflarını düşünmek ise, o insanı teşekkürle değil kibire yöneltebilir. İşte duanın bu şartından kastedilen "İnsanın Allah'ın gazabını aklına getirmesidir." O'nun Malik olduğunu, hiç kimseye muhtaç olmadığını göz önüne getirecek ve düşünecek ve benim Rabbim Malik'tir diyecektir. O benim günahlarımı ne kadar çok olursa olsun affetmeye Kâdir'dir. O benim Malik'im ise, ahiret hayatına geçtiğimde, benim iyiliklerim ne kadar çok olursa olsun, O Malik olduğundan bunları da reddedebilir. Peki, bu insanı ne hale getirir?

Allah'ın gerçek kulları, Allah'ın gözüyle görmeye çalışırlar. Allah-u Teâlâ'nın bakışı, kullarının zaaflarına bir bakış değildir. O'nun bakışı kullarının güzelliklerini görmek isteyen bir bakıştır. İşte o nedenle önemli olan, kendi zaaflarımıza ve başkalarının iyiliklerine bakabilmektir ve bu düşünce insana tevazu kazandırır.

Hız Mirza Gulam Ahmed^{as} bir sözünde der ki: "Kendi gözünde dünyanın en beteri ol, bu seni Allah'a ulaştırır." Dua eden insan için bu şarttır. Ama bu sadece dua ederken şarttır demiyoruz. Duanın dışında da toplum içinde yaşarken insan kendi zaaflarını düşünemez ise dua ederken de düşünemez. Bu bir alışkanlık meselesidir.

Duanın kabulünün dokuzuncu şartı, insanın Allah karşısında Allah'ın ona göstermiş olduğu lütufları görmesidir. Allah, onun aklına lütuflarını sık sık getirecektir. Eğer o kişi tevazuda ilerledi ise, bu durum onu Allah sevgisinde ilerletecek ve Allah'a olan sevgisini coşturacaktır. İnsan ne kadar kötü durumda olursa olsun, ondan daha kötü durumda olanlar vardır ve insan Resulullah'ın^{sav} tavsiyesine uyduğu zaman, kendinden daha kötü durumda olanlara baktığında doğal olarak diyecektir ki:

"Ey Rabbim, senin bana ne büyük lütufların var." Bu da onu Allah sevgisinde ilerletir ve

hem tevazu hem de sevgi ile edilen duanın kabulünü mümkün kılar.

Ayrıca insan düşünmeli ki, O Malik olduğundan dolayı beni reddedebilir. Peki, bu insanı ne hale getirir. İnsanı korku ve umut arası bir yol tutmaya teşvik eder. İşte bu şekilde Allah ile kurulan ilişki ise, insanın dünya ile olan ilişkisini keser. Hem tevazu, hem de Allah'ın lütuflarını hatırlaması onu Allah'a yöneltir.

Duanın kabulünün onuncu şartı da insanın namazda dua ederken tembel ve uykulu durmamasıdır. İnsanlar birbirlerine misafirliğe gidip, sabahlara kadar sohbet ederler. Sabah namazı vaktine yarım saat kalaya kadar bunu yaparlar ve sonra derler ki, hadi yatsı namazını kılalım. İster istemez uykulu olurlar. Hâlbuki Kuran-ı Kerim diyor ki; “Aklın başında değil iken namaza yaklaşma”. İnsan ne dediğini bilemeyecek durumda ise namaza durması tehlikelidir. Ama insanlar maalesef bu tip alışkanlıklardan kurtulamamaktalar. Ne olursa olsun insan namaza göre önlem almalıdır. Kesinlikle tembel değil, canlı bir şekilde duaya durmalıdır. Çünkü bedenin insanın ruhu üzerinde etkisi vardır. Biz biliyoruz ki, birisi gelip bize tokat vurduğu zaman, vücudumuzda acı hissediyoruz. Ancak bununla beraber bizim ruh halimiz de değişiyor ve gözyaşlarımız geliyor. Çünkü bedene vurulan tokat ruhumuzu da etkilemektedir. Yahut sevinçli veya üzüntülü bir haber alıyoruz. Bizim yüzümüzün rengi hemen değişir, oysa haber sadece ruhumuzu etkilemişti. Ruhumuzdan da bedenimiz etkilenmektedir.

İşte bundan dolayıdır ki, Kuran-ı Kerim'de Allah'ın bahsettiği ibadetlerin bir zahir şekli vardır, bir de ruhu etkileyen hali.

Namazda kıyam hali, rükû hali vardır. Asıl olarak istenen, insanın namazda beden rükûya eğildiği zaman, bunun onun ruhunu da rükûya teşvik etmesidir. Bu durum onun Allah^{cc} huzurunda rükûya durmasını, yani saygın bir şekilde durmasını teşvik etmelidir. Onun fiziki secdesi, ruhunu da etkilemeli ve kişinin ruhu da Allah^{cc} indinde secde et-

melidir. İslam'ın şekle verdiği önemin sebebi, işte budur.

Hâlbuki Müslümanlar bu devirde bunu tamamen unutmuşlar ve şekille her şeyi izah eder olmuşlardır. O nedenle de çarçabuk namaz kılarlar. Adeta bir an evvel kurtulmaya çalışırlar. Bazı Müslüman âlimler de, namaz bir borçtur diye anlatmışlardır. Bu, namazı borç olarak algılamak öyle bir hale gelmiş ki, bugün borçlu nasıl alacaklısından kaçıyor, Müslümanlar da aynen öyle namazdan kaçıyorlar. Hâlbuki namazda borçtan öte bir şeyler vardır ve onu tadamayan veya idrak edemeyen ziyandadır. Namaz bir aşığın sevgilisi ile buluşmasıdır. Bu buluşmada lezzete varabilmek için de, namaz içinde rükû, kıyam ve secdeler bulunur. Bunlar bizim ruhumuzu etkilesin, teşvik etsin ve gerçek sevgiliden haberdar olabilelim diye vardır. Onun için de biz, namazda durumumuzu güzelleştirmeliyiz.

On birinci şart ise şöyledir. Eğer bir insan duasının kabul edilmesini istiyorsa şunu yapmalı; Allah indinde kesin olarak kabul edilecek bazı dualar vardır. Mesela Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de İslam'ın galip geleceğine dair söz vermiştir. İnsan da, “Ey Allah, senin dinin galip gelsin,” diye dua etmelidir. Yine Resulullah'ın^{sav} Makam-ı Mahmud'a (şefaet verecek makama) eriştirilmesi için dua edilmelidir. Kuran-ı Kerim'de öğretilen bazı dualar vardır. Mesela kâfirlere galip gelmek üzere dualar olduğu gibi. Bu şekilde dua edilmelidir, çünkü bu dualar kesinlikle kabul edilecektir. Ancak insanın yapması gereken bu duaların arasında kendi duasını da etmektir. Nitekim Hz. Ali'nin^{ra} şöyle demiştir: “Böyle dua ederken, mümkün değil ki bu duaların arasında edilecek dualar da kabul olmasın.”

On ikinci şart ise dua için özel bir yerin belirlenmesidir. Daha önce dua için özel vaktin seçilmesi söylenmişti. Duanın kabulünde özel bir yerin seçilmiş olması da çok önemlidir. Resulullah^{sav} ashab-ı kirama evlerinde dua için özel bir yer tahsis etmelerini emrederdi. Ayrıca derdi ki, sadece camide namaz kılarak, “Evlerinizi kabristana çevirmeyin.”

Ayırdığınız o yer sadece namaz için kullanılsın. Böyle olunca melekler oraya gelmeye alışırlar. Burada beş vakit veya daha fazla Allah zikredilecektir. Dualar edilecektir ve Allah'a da hamd edilecektir. Burada edilen duanın da kabulü bu sebeple kolay olur. Zaten böyle bir yerde dua edince insanın ruhu da etkilenir. Geçmiş bazı âlimlerin özel dualar için yanlarında seccade taşıdıkları bile olmuştur.

On üçüncü şart, Allah'ın sıfatlarının zikredilmesidir. Dua esnasında bu sıfatların söylenmesi, ettiğimiz dua ile ilişkili olmalıdır. Mesela birinin Allah nezdinde affedilmesini istiyorsanız "Ey Rahman ve Rahim olan şu kişiye rahmet et onu affet" diye dua edilmelidir. Mesela Allah'ın bir sıfatı "Müntekim"dir (intikam alıcı manasındadır.) Haliyle bu sıfat böyle bir dua kullanılmamalıdır. Ettiğimiz dua ile ilgili sıfatlar kullanılmalı ve hatta bu sıfatlar coşturulmalıdır. Mesela Allah "Rezzak"tır, yani rızık verendir. Ben duamda dersem ki, "Ey affeden Allah, bana rızık ver," o zaman arada bir bağ bulunmayacaktır.

Ancak insan Allah'ın sıfatlarından habersiz veya bilmiyor ise, şunu bilmeli "Allah" ismi tek başına tüm isimleri ve sıfatları kapsar. Dolayısıyla Allah diyerek de dua etmelidir.

Eski zamanda Gazneli Mahmut diye bir padişah yaşamıştır. Bunun Ayaz adında bir kölesi vardı. Bu kölesini çok severdi. O kadar ki, erkânda kıskanılırdı bu köle. Hep merak ediliyordu bu, altı üstü bir köle neden bu kadar sevililiyor diye. Hatta her fırsatta şikâyet etmeye çalışılırdı. Bir gün Padişaha bir kavun geldi. Padişah hiç yemeden kavundan bir dilim kesti ve önce Ayaz'a uzattı ve Ayaz hemen sevinçle yedi onu. Sonra kestiği dilimleri de vezire ve diğerlerine uzattı. Diğerleri de alıp yediler ancak hemen tükürdüler. Padişah şaşırıp ve ne oldu diye sordu. Çok acı dediler diğerleri. Padişah buna da şaşırarak bu sefer Ayaz'a döndü ve "Madem acı, sen neden yedin?" diye sordu. Bunun üzerine Ayaz cevapladı:

"Ey padişah hazretleri benim için önemli olan ne geldiği, nasıl geldiği değil, ben sizin elinizi severim ve bu elinizden bana ne gelirse ister sevinç, isterse üzüntü olsun, ben ikisini de severim. O nedenle de verdiğiniz dilimi ben seve seve yedim."

İşte asıl kulluk budur. Mümin dua ederken Allah'tan niye sıkıntı geldi diye katiyen sorgulamaz. Gerçek mümin de Allah'ın elini sever. O elden ne gelirse gelsin, ister sevinç, ister sıkıntı seve seve kabul eder. İşte bu nedendir ki Resulullah^{sav} ve ashabı o zaman ki sıkıntıları göğüsleyebilmişlerdi. Öyle ki bu sıkıntı dışarıdan bakan için Cehennem gibi gelirdi. Üstelik onlar hiç şikâyet de etmemişlerdi. Bu yüzden kendilerine deli denilmişti. Çünkü toplumun genel kabul görmüş kurallarına göre yaptıkları delilikti. Dövüldüler ve hatta öldürüldüler, Bilal^{ra} Hazretleri gibi kızgın taşlar altında ezildiler, ancak onların yine de imanı arttı, çünkü onlar o eli sevdiler.

Onlar iddia ettiklerinin peşinde idiler. Bizim de iddia ettiklerimize dönüp bir bakmamız lazım. Bizler her namazda Fatiha suresinde bir iddia da bulunuruz ve deriz ki; "İyyake na'büdü ve iyyake nesta'in." Yani Ey Allah biz yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz. Bu bir iddiadır. Çünkü insan kalben sadece Allah'a ibadet edip, sadece ondan yardım diliyorsa zaten bir nevi evlilik makamına ermiştir. O nedenle insan diliyle söylediği bu iddiaya, her tekrar ettiğinde bakması gerekir ve ben gerçek mi söylüyorum, yoksa hareketlerimle yalancımı çıkıyorum? Gerçekten Allah'a kulluk ediyor muyum, yoksa mal, mülk, eş, çocuk gibi başka taptıklarım var mı? Peki, insan nasıl anlayacak neye taptığını? Dikkat ediniz; insan neye tapıyorsa onun arkasından gider ve onun emrine tabi olur. Onun istek ve arzularına tabi olur. İnsan hayatında bu iddiasını ve kimin arkasında gitmekte olduğunu çok iyi bilmek zorundadır. Bunun için de dualarınızda ancak Allah'tan yardım dileyin.

Makaleyi derleyen: Yasemin Çil

Önemli Bir Duyuru

Pakistan’da yaşayan Müslüman Ahmediler’e yapılan zulüm karşısında, Allah^{cc} huzurunda ızdırap içinde yapılması gereken dualar ve tutulması gereken nafile oruçlar hakkında teşvik edici özel bir talimat aşağıda yer almaktadır.

Vadedilen Mesih’in V. Halifesi^{atba} 7 Ekim 2011 tarihli Cuma hutbesinde Cemaatçe yapılacak özel dualar ve nafile oruçlara büyük bir vurgu yapmış ve son derece etkili şekilde herkesi buna davet etmiştir. Huzur^{atba}, “Sadece her zamanki dualar değil, özel dualara bugün her zamankinden daha fazla yönelin,” diye buyurdu ve “Hatta bu dualarla beraber haftada bir gün nafile oruç da tutmaya başlayın,” diye ekledi. Huzur^{atba} ayrıca şöyle buyurdu: “Her Ahmedi Allah’ın^{cc} önünde eğilsin, dualar etsin ve Arş-ı İlahi’den düşmanlarımıza karşı yardım fermanı çıkana kadar başını kaldırmasın. Bizler zayıfız ve bu yapılanlara karşı koyamıyoruz. Vadedilen Mesih’e^{as} uzatılan dillerden intikam alamıyoruz. Dolayısıyla sadece bir tek çaremiz vardır, o da secdeye kapandığımız yerleri sürekli ıslak tutmaktır; kimsesizlerin velisi ve mazlumların hamisi olan Mevlamıza seslenmektir; Peygamber Efendimizin^{sav} Rabbini çağırmaktır. O Rab ki, zayıf ve eli boş Müslümanları mahkûm olmaktan çıkarıp hükümdar haline getirmişti ve düşmanın her planını tersine döndürmüştü.

Ey Rabbimiz, bugün Senin Rahmetini ve Celalini Sana hatırlatarak, Sana dua ediyoruz ki, Senin Resulüne inandıklarını iddia eden bazı kimseler, sadece bazı çıkarlar ve benliklerini tatmin etmek için yeryüzünü Senin mazlum kullarına dar etmişlerdir. Bunlar bu yeryüzünü bizim için dikenli ve tehlikeli bir orman haline getirmek istiyorlar. Ancak Sen özel Rahmetinle bunu bizler için bir Cennet ve bir gül bahçesine çevirirsin. Bizleri takvada ilerleyenlerden eyle ve bitmek tükenmek bilmeyen visalini bahşet. Dualarımızı hep kabul eyle ki, bu ümmet en hayırlı ümmet olmanın hakkını verebilenlerden olabilsin ve yeryüzünden zulmün her izini silebilsin. Ey tüm merhamet gösterenlerden daha çok merhamet gösteren Rabbimiz; merhametinle bize bunu yapabilecek gücü bahşet.”

14 Ekim 2011 tarihli hutbesinde Huzur^{atba}, nafile oruçlar hakkında tüm yerel cemaatlara özel bir gün tayin etmelerini (örneğin Pazartesi veya Perşembe gibi) ve bugün mümkün olduğunca birlikte nafile oruç tutmalarını söyledi.